JOSEPH FINDER

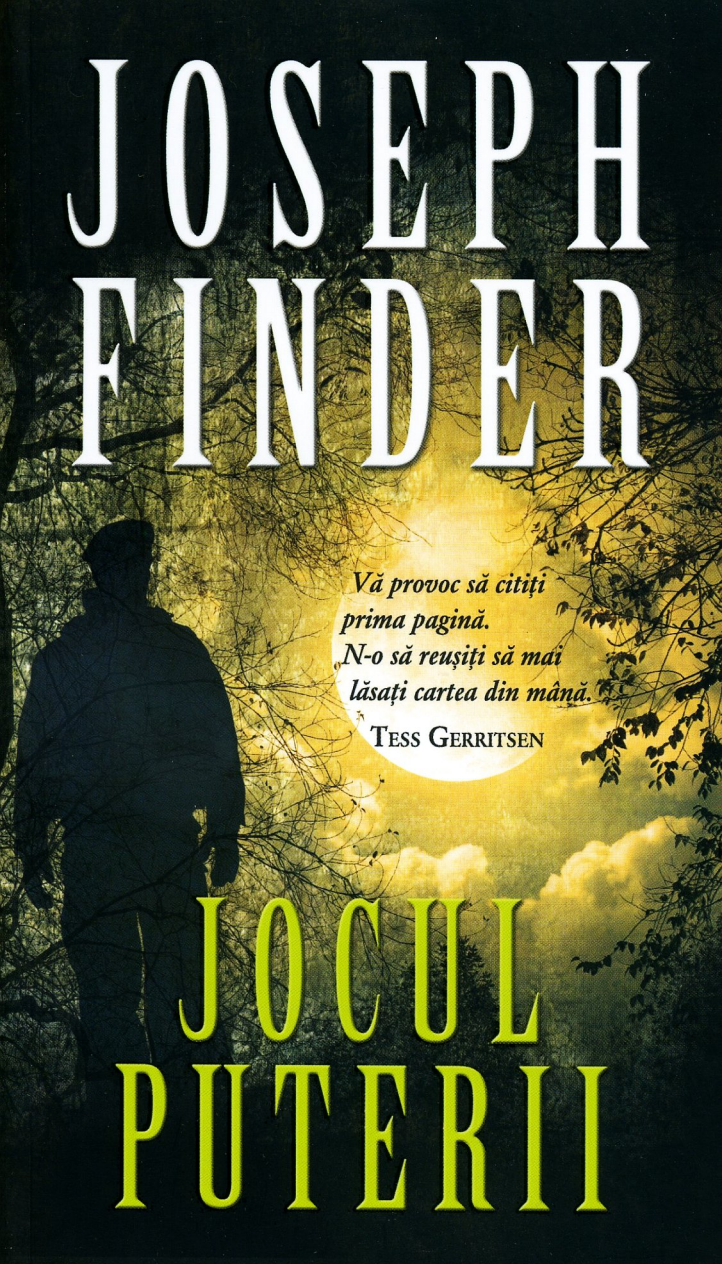

Vă provoc să citiți prima pagină. N-o să reușiți să mai lăsați cartea din mână.

TESS GERRITSEN

JOCUL PUTERII

JOSEPH FINDER

JOCUL PUTERII

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FINDER, JOSEPH

Jocul puterii / Joseph Finder; trad.: Lingua Connexion. – Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-275-3

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOSEPH FINDER
Power Play
Copyright © Joseph Finder, 2007
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-275-3

Pentru editorul meu, Keith Kahla – ești cel mai bun

„Să-ți cunoști propria latură întunecată este cea mai bună metodă pentru atunci când ai de-a face cu latura întunecată a celorlalți".

Carl Jung

ÎNAINTE

Dacă nu ai ucis niciodată pe nimeni, nu îți poți imagina ce înseamnă acest lucru. Și nici nu îți dorești să știi. Rămâi cu un nod în stomac, nod care nu dispare niciodată.

Sunt convins că majoritatea oamenilor nu sunt capabili să ia viața cuiva. Nu vorbesc acum despre lunetiștii cu nervi de oțel, care își fixează ținta de la o distanță de câțiva kilometri, sau despre vreunul dintre acei psihopați care se întorc din război și îți spun că să omori seamănă cu zdrobitul furnicilor. Vorbesc despre oamenii normali.

Țin minte că am citit odată cum că în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial – Războiul Bun, nu-i așa? – aproximativ optzeci și cinci la sută dintre soldați nu au tras niciodată împotriva dușmanului. Aceștia au fost eroi, nu lași, și totuși nu au fost în stare să îndrepte arma spre o altă ființă umană și să apese pe trăgaci.

Înțeleg acum acest lucru.

Dar cum o fi dacă nu ai de ales?

Eram în capătul unui doc de lemn neprelucrat, luminat de luna palidă, cu oceanul înspumat în spatele meu, negru albăstrui, pătat de spumă gri. În stânga și dreapta mea era plaja pietroasă.

La mai puțin de trei metri de mine se afla un bărbat cu o armă ațintită asupra mea, un SIG-Sauer negru mat de nouă milimetri.

– Se pare că ești plin de surprize, băiete, nu-i așa? a zis el.

Mi-am ridicat privirea spre el.

– Știi că nu ai unde să fugi, mi-a spus scuturându-și capul.

Bineînțeles, avea dreptate. Nu aveam unde să fug. Și nici unde să înot. Nu mă îndoiam că, dacă aș fi încercat să fac un salt, ar fi apăsat pe trăgaci.

– Cine spune că vreau să fug? am întrebat eu inspirând adânc.

Puteam să simt mirosul algelor, aerul sărat și duhoarea îndepărtată de pește stricat.

– Ridică-ți mâinile, Jake, mi-a spus, și vino înapoi înăuntru. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Chiar nu vreau asta.

Am rămas surprins de faptul că îmi știa numele, dar și de de tonul calm, aproape intim al vocii.

M-am uitat la el, fără să răspund sau să mă mișc.

– Acum haide, să mergem, mi-a spus. Ridică-ți mâinile, Jake, și n-o să pățești nimic. Îți promit!

Zgomotul valurilor izbindu-se de mal era atât de puternic, că a trebuit să mă chinui ca să înțeleg ce îmi spunea.

Am aprobat din cap, dar știam că minte. Ochii mi-au alunecat spre stânga și am văzut un trup prăbușit în nisip. Am simțit o smucitură, o apăsare în piept, dar am încercat să ascund asta. Știam că el îl omorâse pe tip și că, dacă era după el, eu aș fi fost următorul.

Dar nu era după el.

„Nu vreau să fac asta, am gândit. Nu mă obliga să fac asta."

El a observat unde mi-a fugit privirea. Nu mai avea nici un sens să trag de timp: știa ceea ce tocmai văzusem. Și știa că nu aveam încredere în el.

„Te rog, nu mă face să te omor."

– Jake, mi-a spus pe un ton cumpătat, vezi că, de fapt, nu ai de ales.

– Nu, am răspuns, simțind cum un nod mi se forma în stomac. Chiar nu am de ales.

Partea întâi

1

– Am dat de belea.

Recunoscusem vocea lui Zoë, dar nu mi-am întors privirea de la monitor. Eram prea prins de o știre de pe site-ul *AviationNow.com*. Noul model de avion al unei companii rivale se prăbușise cu câteva zile în urmă, la Târgul Aeronautic de la Paris. Nu că eu fusesem acolo, dar șeful meu a fost, împreună cu toți ceilalți boși de la firmă, așa că auzisem și eu. Bine măcar că n-a murit nimeni.

Și că n-a fost unul dintre avioanele noastre.

Mi-am ridicat cana mare plină cu cafea neagră, inscripționată THE HAMMOND SKYCRUISER: THE FUTURE OF FLIGHT, și am luat o înghițitură. Cafeaua era rece și amară.

– Landry, m-ai auzit? Chestia e gravă.

M-am întors încet în scaun. Zoë Robichaux era secretara șefului meu. Era palidă, cu părul vopsit arămiu. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani și locuia în El Segundo – nu foarte departe de mine –, dar obișnuia să-și petreacă nopțile în cluburile din L.A. Dacă strictul cod de îmbrăcăminte de la Hammond i-ar fi permis, presupun că ar fi purtat haine din piele cu ținte în fiecare zi, manichiura făcută cu negru și probabil *piercinguri* peste tot. Chiar și în locuri unde nimeni nu s-ar gândi să-și facă piercing. Dar poate că le avea deja. Oricum nu mă interesa să aflu.

– Asta înseamnă că nu mi-ai adus covrigul încă? am întrebat-o.

– Eram în drum să-ți cumpăr unul când m-a sunat Mike. Din Mumbai.

– Ce caută în India? Mie mi-a spus că o să se întoarcă astăzi pentru câteva ore la birou, înainte să pornească în deplasare.

– Ei bine, Eurospatiale pierde comenzi întruna de când li s-a prăbușit avionul.

– Așa că Mike a aranjat întâlniri cu Air India în loc să se întoarcă aici, am completat eu. Mă bucur că m-a anunțat și pe mine.

Mike Zorn era vicepreședintele executiv și managerul programului pentru construirea noului nostru avion de pasageri, H-880, care primise numele de SkyCruiser. Lui îi raportau patru vicepreședinți și sute de oameni, ingineri, designeri, analiști, experți în marketing și finanțe. Dar Mike era tot timpul ocupat, încercând să vândă cât mai multe avioane H-880, ceea ce însemna că era mai tot timpul plecat din birou.

Așa că a angajat un asistent-șef, pe mine, care să se asigure că totul decurge bine. Care să conducă cu biciul în mână la nevoie. Omul lui bun la toate, și translator ONU pe deasupra, din moment ce eu aveam destulă experiență în inginerie pentru a mă înțelege cu inginerii, pentru a putea trata chestiunile financiare cu oamenii cu bani, pentru a mă putea înțelege cu cei de la fabrica de asamblare, care nu au încredere în indivizii care stau tot timpul pe scaun în birou și nu fac altceva decât să revizuiască planuri afurisite.

Zoë a părut încurcată.

– Scuze, mi-a spus să te anunț, dar am uitat. Oricum, ideea e că vrea să mergi la Fab.

– Când?

– Acum aproximativ o oră.

Uzina de fabricație era unitatea imensă unde construiam o parte din SkyCruiser.

– De ce? am întrebat. Care-i treaba?

– Nu prea am înțeles, dar se pare că un inspector de calitate a descoperit o defecțiune la aripa verticală, și cică a oprit întreaga producție, adică a oprit totul.

– Trebuie să fie vorba despre Marty Kluza, am mormăit eu. Marty, armata compusă dintr-un singur om.

Inspectorul principal de calitate era o pacoste la uzina de asamblare, dar lucra la Hammond de cincisprezece ani și își cunoștea meseria ca nimeni altul, iar, dacă el nu permitea ca o piesă să părăsească uzina, avea de obicei un motiv întemeiat pentru asta.

– Nu știu. Oricum, toți ăștia de la sediu își ies din minți din cauza asta, și Mike vrea ca tu să rezolvi problema. Acum.

– Rahat!

– Mai vrei covrigul ăla? întrebă Zoë.

2

M-am grăbit să-mi iau Jeepul. Uzina era la o distanță de doar cinci minute de mers pe jos de la birou, dar era uriașă – lungă de aproape jumătate de kilometru – așa că putea să îți ia douăzeci de minute până să ajungi la intrarea potrivită.

Ori de câte ori intram în uzină – mergeam acolo o dată la două-trei săptămâni – eram uimit de dimensiunile colosale. Era un hangar enorm, mare cât să acopere zece terenuri de fotbal. Tavanul arcuit era înalt de treizeci de metri. Erau acolo kilometri întregi de pasarele și căi de rulare pentru macarale.

Întreg locul arăta ca decorul pentru un film *science-fiction,* unul în care lumea este condusă de roboți. Erau acolo mai multe mașinării decât oameni. Elevatorul cu furcă robotizat se mișca silențios, purtând încărcături mari de echipamente și piese în fălci. Autoclava, care e de fapt ca o oală imensă sub presiune, avea un diametru de nouă metri și o lungime de treizeci de metri, mare cât un tunel. Unitățile automatizate de lipit erau de două ori mai înalte decât un om, cu picioare ca de păianjen, asemănându-se cu creatura extraterestră din *Alien,* extrudând kilometri întregi de bandă neagră.

Vizitatorii erau întotdeauna surprinși de cât de liniște era. Asta pentru că nu mai foloseam metal aproape deloc, eliminând zăngăniturile și pocniturile. De fapt, SkyCruiserul era compus în proporție de optzeci la sută din plastic. Ei bine, nu chiar plastic. Foloseam materiale compozite – straturi de fibră de carbon îmbibate cu rășină epoxidică, coapte apoi la

temperatură și presiune ridicate. La fel ca Boeing, Airbus și Eurospatiale, foloseam cât de mulți compoziți puteam, pentru că aceștia sunt mult mai ușori decât metalul și, cu cât un avion este mai ușor, cu atât consumă mai puțin combustibil. Tuturor le place să economisească banii de combustibil.

Din nefericire, întreg procesul de fabricație a avioanelor care utilizează aceste materiale compozite e ca un fel de magie neagră. Practic, experimentăm mult și vedem ce poate fi folosit și ce nu.

Știu că acest lucru nu sună foarte liniștitor. Dacă nu-ți place să mergi cu avionul, probabil că nici nu îți dorești să știi asta.

La fel ca Boeing, Airbus și celelalte companii, nu noi fabricăm propriu-zis avioanele. Noi mai mult le asamblăm, le înșurubăm și lipim componentele care sunt fabricate peste tot în lume.

Dar aici, la Fab, producem exact o singură componentă a SkyCruiserului: o parte extrem de importantă numită stabilizator vertical, căreia i se spune de obicei „coadă". Aceasta e înaltă de cinci etaje.

Una dintre ele era atârnată de o macara de suport, înconjurată de schele, iar sub ea l-am găsit pe Martin Kluza, trecând cu un dispozitiv, pe care-l ținea în mână, de-a lungul învelișului negru. Și-a ridicat privirea cu o expresie enervată.

– Care-i faza, îmi trimit ăștia învățăcei? Unde-i Mike?

– E plecat din oraș, așa că trebuie să te mulțumești cu mine. E ziua ta norocoasă.

– Perfect.

Îi plăcea să mă tachineze.

Kluza era un tip masiv, în jur de cincizeci de ani, avea o față roz și un barbișon alb peste bărbia dublă. Purta, ca și mine, ochelari de protecție, dar, în loc de casca galbenă de protecție pe care o aveam eu, el avea o șapcă cu sigla L.A. Dodgers. Nimeni nu îndrăznea să-i spună ce să facă, nici măcar directorul uzinei.

– Hei, nu tu ai fost cel care mi-a spus cândva că eu sunt cel mai deștept tip din programul SkyCruiser?

– Cel mai deștept în afară de mine, mă corectă Marty.

– Ai dreptate. Am auzit că avem o problemă.

– Cred că cel mai potrivit cuvânt e „catastrofă". Ia privește asta.

M-a condus spre monitorul unui instrument de diagnoză, apăsând rapid tastele. O bilă verde se mișcă pe ecran, apoi o linie roșie trecu prin ea în zigzaguri.

– Vezi linia asta? întrebă el. Asta e linia de legătură dintre piele și lonjeroane, ai înțeles? Are o adâncime de mai bine de jumătate de centimetru.

– Tare, am spus eu. Mai ceva decât un Xbox 360. Se pare că ai dat de o separare, nu-i așa?

– Asta nu e o separare, spuse. E o legătură de atingere.

– Legătură de atingere. Ce-mi place sintagma asta.

Acest lucru se referea la momentul când două piese de material compozit erau alături una de cealaltă – fără nici un spațiu între ele –, dar nu erau lipite. În meseria mea, am spune că sunt în „legătură intimă", dar nu s-au „legat". Ce mai metaforă, nu-i așa?

– Scannerul nu a sesizat nici o separare sau exfoliere, dar dintr-un motiv stupid am vrut să le supun și unui test cu vibrații, ca să verific fluctuațiile și dinamismul flexirigid, iar atunci am descoperit o discrepanță în ritmul frecvenței.

– Dacă încerci să mă zăpăcești cu tot hocus-pocusul ăsta de termeni tehnici, să știi că nu merge.

M-a privit sever câteva secunde, apoi și-a dat seama că și eu îl luam la mișto.

– Din fericire, acest nou tip de diagnostic laser a descoperit problema. O să trebuiască să le aruncăm la gunoi pe toate.

– Marty, nu poți face asta.

– Vrei ca aceste stabilizatoare verticale să se dezintegreze când sunt la zece mii de metri în aer, având trei sute de oameni la bord? Nu cred.

– Nu avem cum să le reparăm?

– Dacă aș putea să îmi dau seama unde e problema, da. Dar nu pot.

– Poate că au fost prăjite prea mult? Sau prea puțin?

– Landry.

– Au fost contaminate?

– Landry, podeaua e atât curată aici, că ai putea să mănânci de pe jos.

– Mai ții minte când un tâmpit a folosit spray cu silicon Loctite în laborator și a distrus producția pe o întreagă zi?

– Tipul ăla nu mai lucrează aici de doi ani, Landry.

– Poate că ai primit un lot de Hexocyte stricat.

Acesta era pelicula de adeziv epoxidic folosit pentru a lipi exteriorul din compozit de șasiu.

– Furnizorul are o reputație impecabilă.

– Poate că cineva a uitat să dea deoparte hârtia înainte de coacere.

– La fiecare piesă în parte? Nimeni nu-i atât de tâmpit. Nici măcar aici.

– Îmi scanezi, te rog, codul ăsta de bare? Vreau să verific jurnalul de inventar.

I-am înmânat o etichetă pe care o luasem de pe un sul de folie adezivă Hexocyte. S-a îndreptat spre o altă consolă, unde a scanat codul. Ecranul s-a umplut cu o serie de date și temperaturi.

M-am îndreptat spre ecran, privindu-l cu atenție timp de un minut.

– Marty, mă întorc în câteva minute. Merg puțin până la secția de Expediere și Preluare.

– Îți pierzi vremea, zise el.

Când am dat de el, individul de la Expediere era afară, fumând o țigară în zona de încărcare a mărfii. Era un puști de vreo douăzeci de ani, cu o barbă blondă subțire și o căciulă albastră împletită pe cap, deși erau peste treizeci de grade afară. Purta ochelari Oakley reflectorizanți, blugi largi și un tricou negru, pe care era imprimat cu litere gotice albe NO FEAR.

Puștiul părea că nu se poate hotărî dacă vrea să arate ca un surfer sau ca un gangster. Îmi părea rău pentru el. În cele optsprezece luni pe care le-am petrecut în închisoarea juvenilă – Centrul Rezidențial Glenview din statul New York –, am cunoscut tipi mult mai duri decât pretindea el că este.

– Tu ești Kevin? am întrebat eu, prezentându-mă.

– Scuze, omule, nu știam că nu este permis fumatul în zona asta, zise aruncând țigara pe asfalt și stingând-o cu pantoful.

A început să-mi sune mobilul, dar nu l-am luat în seamă.

– Nu mă interesează chestia asta. Tu ai semnat pentru acest transport de Hexocyte de vineri, la ora 1.36. I-am arătat hârtia cu jurnalul de inventar pe care era scrijelită semnătura lui. Și-a dat jos ochelarii și s-a uitat pe hârtie cu o expresie nepăsătoare, de parcă ar fi fost scrisă în sanscrită. Telefonul meu a încetat în sfârșit să sune, activând căsuța vocală.

– Da, și?

– Ai plecat mai devreme vineri după-amiază?

– Da' șeful meu a spus că e în ordine! a protestat el. Eu și gașca mea am mers la Topanga să spargem niște valuri...

– A plouat tot weekendul.

– Vineri vremea părea să fie marfă, omule...

– Ai semnat pentru primire, ai luat înregistratorul de temperatură și ai înregistrat lotul așa cum trebuie, dar nu ai pus lotul la frigider, nu-i așa?

M-a privit câteva secunde. Mobilul a început să îmi sune din nou.

– Ți-ai ales un sfârșit de săptămână nasol ca s-o dai în bară, Kevin. Căldura și umiditatea nenorocesc chestia asta. Nu degeaba se expediază împachetată în gheață uscată, direct de la fabrica Hexocyte până aici. Și tot de asta o expediază cu înregistrator de temperatură. Așa, clientul știe că a fost ținută la rece din momentul în care a plecat din fabrică. Cu asta s-a dus naibii munca pe o săptămână întreagă, omule.

Mobilul a încetat în sfârșit să mai sune.

Timiditatea posacă a dispărut dintr-odată.

– La naiba!

– Știi ce s-ar fi întâmplat dacă Marty Kluza nu ar fi descoperit defectul? Am fi putut să construim șase avioane cu stabilizatoare verticale defecte. Și ai cumva idee ce se întâmplă cu un avion dacă stabilizatorul se dezintegrează în zbor?

– La naiba, omule. La naiba!

– Ai grijă să nu se mai întâmple.

Mobilul a început să îmi sune a treia oară. M-a privit nedumerit.

– N-o să-i spui asta șefului meu?

– Nu.

– De... de ce nu?

– Pentru că te-ar concedia. Dar eu cred că n-o să mai uiți chestia asta toată viața. Nu-i așa?

Puștiului începură să-i curgă lacrimile.

– Ascultă, omule...

M-am întors cu spatele și am răspuns la telefon. Era Zoë.

– Unde ești?

– Unde crezi că sunt? La Fab.

– Hank Bodine vrea să te vadă.

– Hank Bodine?

Bodine, vicepreședinte executiv la Hammond Aerospace și președinte al Diviziei de Avioane Comerciale, nu era pur și simplu șeful meu. El era, ca să fiu mai exact, șeful șefului șefului meu.

– De ce?

– De unde naiba să știu, Landry? Tocmai a sunat Gloria, secretara lui. Spune că vrea să te vadă acum. Și că e important.

– Dar nici măcar cravată nu am.

– Ba da, ai, mă contrazise ea. În sertarul de jos. E acolo împreună cu toate pachetele de supe instant și batoane de cereale.

– Zoë, mi-ai umblat în birou?

– Landry, spuse ea, ar fi bine să te pui în mișcare.

3

Îl întâlnisem pe Hank Bodine de câteva ori, dar nu fusesem niciodată în biroul său, la ultimul etaj din Hammond Tower în centrul Los Angelesului. De obicei, îl vedeam când venea la El Segundo, la secția unde lucram eu.

Am așteptat vreo douăzeci de minute până să intru în biroul lui Bodine, răsfoind ediții vechi ale revistelor *Fortune* și *Aviation Week & Space Technology*, întrebându-mă de ce voia să mă vadă. Îmi tot aranjam cravata mototolită, gândindu-mă cât de stupid arăta împreună cu cămașa de blugi și dorindu-mi să îmi fi schimbat hainele cu un costum. Toți cei de aici, de la sediul central al companiei Hammond, purtau costume.

În cele din urmă, Gloria Morales, secretara lui Bodine, m-a condus în biroul acestuia, un imperiu larg, plin de crom și sticlă, orbitor de strălucitor. Era mai mare decât întregul meu apartament. Nu exagerez. Avea chiar și un șemineu a cărui instalare costase o avere, dar în care, în acel moment, nu ardea nici un foc.

Nu s-a ridicat să îmi strângă mâna sau ceva de genul ăsta. Era așezat pe un fotoliu din piele cu spătar înalt, după un bloc imens de sticlă care îi servea drept birou. Un birou care nu avea pe el nimic în afară de un rând de replici la scală a faimoaselor avioane Hammond: tipul 818 cu fuzelajul larg, 808 care se vindea cel mai bine, 828 care fusese un eșec și, desigur, avionul meu, tipul 880.

Bodine avea în jur de șaizeci de ani, părul argintiu și ochii adânciți în orbite sub sprâncene negre stufoase, fruntea înaltă

și maxilarul proeminent. Să-l fi întâlnit pentru o perioadă scurtă, ai fi spus despre el că pare distins, dar dacă ai fi petrecut mai mult de două minute cu el, ți-ai fi dat seama că tipul acesta nu e deloc distins. Se spunea că era un tiran, un tip masiv și arogant, cu o limbă ascuțită, care obișnuia să erupă în tirade explozive. Și avea totuși, în același timp, un fel de charismă înșelătoare, în stilul lui Jack Welch.

Bodine s-a lăsat pe spate, cu brațele încrucișate, în timp ce eu mă așezam pe unul dintre scaunele scunde din fața biroului său. Nu sunt un tip scund, am peste 1,90 metri, dar am constatat că trebuia să îmi ridic ochii ca să îl privesc, de parcă el ar fi fost Darth Vader. Am impresia că acest aranjament era intenționat, unul dintre trucurile lui Bodine pentru a-și intimida vizitatorii. Lumina soarelui strălucea puternic prin ferestrele imense din spatele lui, așa că abia puteam să îi disting fața.

– Care-i treaba cu întârzierea de la Fab?

– Nimic grav, am răspuns. O problemă de îmbinare la stabilizatorul vertical, dar e deja rezolvată.

Acesta era motivul pentru care mă chemase aici? M-am pregătit pentru un torent de întrebări, dar el n-a făcut decât să aprobe din cap.

– Bine. Fă-ți bagajul, mi-a spus. Mergi în Canada.

– Canada? am întrebat.

– În deplasare. Avionul companiei pornește din Van Nuys în cinci ore.

– Nu înțeleg.

Vacanța anuală a conducerii la o faimoasă cabană de pescuit de lux din British Columbia era rezervată pentru liderii de top de la Hammond – cei aproximativ doisprezece membri ai „echipei de conducere". Eu nu eram nici pe departe unul dintre ei.

– Scuze pentru înștiințarea din scurt, dar asta e. Ar trebui să ai timp destul ca să-ți faci bagajul. Nu uita să-ți iei echipamentul. Să nu-mi spui că nu ești un tip sportiv.

– Mă descurc. Dar de ce m-ați ales pe mine?

Ochii lui m-au pironit. Colțurile gurii i s-au ridicat într-o mișcare asemănătoare unui zâmbet.

– Te plângi de asta?

– Doar întreb.

– Iisuse, omule, nu ai auzit despre dezastrul Eurospatiale?

Se referea la accidentul de la Târgul Aeronautic de la Paris.

– Și ce-i cu asta?

– Chiar în mijlocul demonstrației aeriene, pilotul a fost nevoit să efectueze o aterizare de urgență. Un eleron a distrus o aripă la altitudinea de nouă mii de metri și s-a izbit în fuzelaj.

– Era de fapt un flaps intern, am spus.

– Mă rog, a zis iritat. Piesa a aterizat în mijlocul pistei de la Le Bourget, la nici doi metri de domnul Deepak Gupta, președintele companiei Air India. Aproape că l-a omorât.

– O.K. Nu auzisem încă această informație.

– Domnul Gupta nu a așteptat până să se prăbușească avionul, continuă. A pus mâna pe telefon și l-a sunat pe Mike, spunându-i că e pe cale să își anuleze comanda pentru treizeci și patru de avioane tip E-336 Eurospatiale. A spus că indivizii ăia nu sunt pregătiți încă. Voia să discute o posibilă afacere imediat după încheierea târgului.

– Asta ar însemna o afacere de aproximativ opt miliarde de dolari, am spus eu. Aproximativ.

– Exact. I-am spus lui Mike să nu plece din Mumbai până nu obține semnătura domnului Gupta pe o SDI. SDI era prescurtarea pentru scrisoarea de intenție. Nu-mi pasă că o să mănânce curry până o să-i vină rău.

– O.K.

– Și să-ți mai spun ceva, a continuat îndreptându-și spre mine degetul arătător. Pe Le Bourget nu s-a prăbușit un singur nenorocit de E-336, ci întreg programul Eurospatiale, iar Air India nu este decât primul client care renunță la comenzi. Asta e limpede.

– Bine, dar deplasarea...

– Cheryl vrea pe cineva cu multe cunoștințe în ce privește 880-ul.

Cheryl Tobin era noua președintă a Consiliului de administrație și șefa lui. Ea era prima femeie care ocupa această funcție de top în istoria de șaizeci de ani de la Hammond Aerospace și, de fapt, prima femeie director din firmă. Fusese numită în funcție în urmă cu patru luni, după ce legendarul James Rawlings își dăduse duhul pe terenul de golf de la Pebble Beach. Bodine trebuie să fi fost la fel de uimit ca restul lumii atunci când Consiliul de administrație a votat nu doar angajarea cuiva din exterior – de la Boeing, cel mai mare rival al nostru –, dar pe deasupra o femeie! Stupoare. Toată lumea avusese impresia că următorul președinte al Consiliului de administrație avea să fie Hank Bodine. Ce mai, individul avea deja atitudinea unui ocupant al acestui fotoliu.

– De ce nu Fred?

– Doctorii lui Fred nu îi permit încă să călătorească.

Fred Madigan, inginerul-șef de la SkyCruiser, fusese supus recent unui triplu bypass.

– Dar mai sunt o mulțime de alți oameni.

De acord, probabil că eu știam mai multe despre avion decât oricine altcineva din companie, dar nu asta conta: eu nu eram membru al grupului executiv. Eram mai degrabă un pion neînsemnat.

Bodine s-a înclinat în scaun, cu ochii fixați asupra mea.

– Ai dreptate, dar Cheryl te-a vrut pe tine. A continuat cu glas scăzut. Ai vreo idee de ce?

– N-am vorbit cu Cheryl Tobin în viața mea, am răspuns. Probabil nu are nici o idee despre cine sunt.

– Ei bine, nu știu de ce, dar tu ai fost cel invitat să participe.

– Invitat sau obligat?

Mi s-a părut că zâmbise, dar mă înșelasem.

– Nu e opțional, a spus.

– Atunci invitația mă onorează.

Un sfârșit prelungit de săptămână într-o cabană îndepărtată în British Columbia, cu doisprezece sau treisprezece directori de la Hammond Aerospace? Aș fi preferat o extracție de măsele, fără anestezie.

Telefonul începuse să îi sune și a ridicat receptorul.

– Da, sunt pe drum, a spus, apoi s-a ridicat. Însoțește-mă, sunt în întârziere la o ședință.

A ieșit din birou repede, cu mișcările agile ale unui fost sportiv de performanță. Auzisem că jucase fotbal pentru Purdue, cu mai mulți ani în urmă. A trebuit să măresc pasul ca să intru în ritmul lui. Pe când ieșeam din birou, i-a făcut un semn rapid de la revedere Gloriei.

– Încă ceva, mi-a spus. Înainte să ajungem la cabană, vreau să afli de ce s-a prăbușit acel avion la Paris. Vreau ca Mike să aibă cât mai multă muniție ca să-i terfelim pe cei de la Eurospatiale și să vindem cât mai multe SkyCruisere.

La etajul rezervat directorilor, podeaua era acoperită de covoare, pereții placați cu mahon, cu schițe vechi de avioane prinse în rame negre.

– Voi face tot ce pot.

– Nu e destul. Vreau toate datele înainte să ajungem în Canada.

Un alt director pe care nu îl cunoșteam a trecut pe lângă noi, întrebând: „Ce mai faci, Hank?" Bodine i-a răspuns cu un zâmbet și cu două degete ridicate duse la frunte în semn de salut, fără să încetinească pasul.

– Hank, mă îndoiesc că aș putea să sun la Eurospatiale să îi întreb.

– Întotdeauna ești atât de nedisciplinat?

– Doar cu cei pe care vreau să îi impresionez.

A râs o singură dată, scoțând un sunet ca de focă.

– Ai tupeu. Îmi place asta.

– Ba nu, nu-ți place.

A zâmbit, dezvelind niște dinți mari, excesiv de albi.

– M-ai prins.

Apoi zâmbetul a dispărut la fel de repede cum apăruse.

Ne-am oprit chiar în fața sălii de conferință rezervată conducerii. M-am uitat pe furiș înăuntru. Una dintre laturile camerei era o fereastră uriașă ce dădea spre centrul orașului L.A. Pe un perete era un ecran uriaș cu sigla Hammond

Aerospace proiectată pe el, siglă ce semăna cu o viziune a viitorului din anii 1960.

Înăuntru, zece sau doisprezece oameni erau așezați pe fotolii înalte din piele în jurul unei mese rotunde din lemn lucios, închis la culoare. Singura femeie între ei era Cheryl Tobin, o blondă atrăgătoare, în jur de cincizeci de ani, îmbrăcată într-un costum delicat de culoarea levănticii, cu guler alb. Întreaga ei ființă degaja un aer de prospețime, calm și eficiență.

Bodine își coborî privirea spre mine. Era cu vreo zece centimetri mai înalt decât mine și probabil că avea treizeci de kilograme în plus. Și-a îngustat privirea.

– O să fiu sincer cu tine. Nu ai fost alegerea mea pentru înlocuirea lui Mike.

„De parcă mie mi-ar plăcea să merg", mi-am spus în gând.

– Mi-am dat seama de asta.

– Cheryl o să-ți pună tot felul de întrebări despre SkyCruiser. Pare hotărâtă să facă valuri, așa că o să vrea să se implice până în cele mai mici detalii: greutatea avionului, erorile de *software*, testele de calitate pentru porțiuni de fuzelaj, toate porcăriile astea. Iar eu vreau să mă asigur că tu o să îi dai răspunsurile corespunzătoare.

Am dat din cap. *Răspunsurile corespunzătoare.* Ce naiba mai însemna și asta?

– Uite, nu vreau să-mi faci probleme weekendul ăsta. Ai înțeles?

– Desigur.

– Bine, a spus punându-și mâna pe umărul meu. Ține capul plecat și rămâi la locul tău, iar totul va fi bine.

Mă întrebam la ce se referea, la ce fel de „probleme".

Dar cred că nici Hank Bodine nu știa prea bine.

4

Imediat după ce am plecat din biroul lui Hank Bodine, am pornit spre apartamentul meu din El Segundo, aflat la treizeci de kilometri depărtare, ca să îmi împachetez niște haine. Nu călătoream prea mult în interes de serviciu – spre deosebire de șefii mei care zburau constant spre diverse locuri pentru a întâlni clienți noi –, dar cățeaua mea, Gerty, a înțeles imediat semnificația valizei negre. Și-a pus capul pe labe și m-a privit cu o expresie speriată în intervalul de timp în care mi-am adunat hainele.

După ce m-am despărțit de Ali cu aproximativ un an în urmă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să îmi iau un câine. Presupun că mă obișnuisem să am pe cineva prin preajmă, așa că m-am dus la adăpostul de animale și am adoptat un golden retriever. Așa, într-o doară, i-am dat numele de Gertrude. Prescurtat, Gerty.

Gerty era piele și os când am adus-o, dar era frumoasă și m-a îndrăgit imediat. Ca să fiu sincer, dacă noul ei stăpân ar fi fost un ucigaș în serie, s-ar fi lipit și de el imediat, așa sunt câinii din această rasă.

Avea și o mică problemă de comportament: mă urma peste tot prin casă, era tot timpul la doi sau trei pași distanță. M-ar fi urmat chiar și în baie dacă n-aș fi închis ușa. Atunci când ieșeam, ea era în fața ușii, așteptându-mă. Gerty avea tot timpul nevoie de atenție și era foarte lipicioasă, dar nu mai mult decât alte femei cu care ieșisem după despărțirea de Alison Hillman.

Câteodată mă întrebam dacă stăpânul ei anterior o abandonase pentru că era atât de lipicioasă sau devenise astfel din cauză că fusese abandonată. Indiferent de motiv, anxietatea ei nu era normală. Era ca un veteran din Vietnam, suferind de stres posttraumatic care, atunci când aude o mașină de tuns iarba, crede că e ultimul elicopter care decolează de pe acoperișul ambasadei americane din Saigon.

– Liniștește-te, i-am spus.

Părerea mea este că nu apreciem destul abilitatea câinilor de a înlocui iubitele. Gerty nu s-a plâns niciodată când am venit acasă târziu de la serviciu; de fapt, a fost și mai fericită să mă vadă. Nu o deranjează să mănânce același lucru în fiecare zi. Nu insistă să ne uităm la *Neveste disperate* atunci când eu vreau să mă uit la fotbal și nu m-a întrebat niciodată dacă mi se pare că e grasă.

Cel puțin asta îmi spuneam tot timpul de când o dădusem în bară cu Ali. Se poate spune că e un fel de raționalizare. Orice te face să supraviețuiești zilei, nu-i așa?

Și orice mă făcea să nu mă mai gândesc constant la prima întâlnire cu ea.

– Jake Landry?

M-am rotit pe scaun și numai că n-am fluierat. În fața mea stătea o femeie frumoasă și părea foarte enervată.

– Da?

Am spus deja că era frumoasă? Ochi verzi, mari, păr castaniu. Zveltă, nu prea înaltă. Foarte simpatică. Avea brațele încrucișate peste piept.

– Sunt Alison Hillman. De la Resurse Umane.

– A, desigur. Credeam că vrei să ne…

– Trebuia să vin aici oricum, așa că m-am gândit să dau mai repede de tine.

M-am ridicat de pe scaun, încercând să fiu politicos.

O Alison Hillman de la Resurse Umane îmi trimisese un e-mail mânios, cerându-mi să merg să o întâlnesc imediat la

sediul central. Nu mă așteptasem ca ea să-și facă pur și simplu apariția.

Și nici nu mă așteptasem ca ea să arate astfel.

– Vrei să discutăm despre ceva?

Își ridică privirea spre mine, înclinându-și capul. O rază de soare îi lumină ochii. Avea mici pete aurii pe irișii. „Floarea-soarelui, mi-am spus. Arată ca floarea-soarelui."

– Numele tău apare pe formularul ERT al lui Ken Spivak drept manager de angajare.

Era o acuzație, nu o observație. Am ezitat un moment.

– A da, formularul de transfer. Nu mă ocupam de obicei de acest gen de hârtii, așa că nu prea cunoșteam acronimele. E vreo problemă?

– O *problemă?* spuse sceptică. Nu știu ce ai de gând să obții, dar trebuie făcut un Cat C ERT pentru Administrarea Forței de Muncă, pe lângă un QTTP și LTD.

– Mai inteligibil nu poți să vorbești?

M-a privit câteva secunde, scuturându-și capul. Nu aveam cum să fiu sigur, dar parcă încerca să își rețină un zâmbet, unul adevărat.

– Ai aplicat pentru un transfer lateral pentru acest mașinist, de la uzina din Palmdale la cea de asamblare din El Segundo, e adevărat?

– Da, și ce-i cu asta?

– Nu poți face lucrul ăsta. Nu așa funcționează lucrurile.

– Ce nu funcționează așa? am spus încercând să fac pe nevinovatul.

– Glumești, nu-i așa? Tu nu ai puterea să muți pur și simplu un angajat de la o divizie la alta. Nu poți să faci angajări din afara grupului de candidați. Există un întreg proces de angajare care are acordul sindical. Există protocoale extinse care trebuie respectate. Așa că, îmi pare rău, dar trebuie să anulez acest transfer. O să se întoarcă la Palmdale.

– Un moment de candoare, te rog?

– Da? întrebă ea nedumerită.

– Amândoi știm că divizia Palmdale urmează să fie vândută unei alte companii, doar că informația nu este încă făcută publică. Ceea ce înseamnă că tipul ăsta urmează să fie concediat.

– Împreună cu toți ceilalți care lucrează la uzina Palmdale, spuse ea încrucișându-și brațele. Și majoritatea muncitorilor o să își găsească alte locuri de muncă.

– Dar el nu. Este prea bătrân. Are cincizeci și șapte de ani, lucrează la Hammond de aproape patruzeci de ani, e un om bun și un tip muncitor.

– Moment de candoare? spuse abia schițând un zâmbet. Lucrurile sunt dificile, domnule Landry, cu un motiv. Ele trebuie făcute ca la carte.

– Da, ei bine, Ken Spivak are cinci copii, iar soția lui a murit anul trecut. Acum micuții nu-l au decât pe el. Și spune-mi Jake.

Părea să îmi evite privirea.

– Eu... eu apreciez ceea ce încerci să faci, dar chiar nu am de ales. Îți dai seama ce fel de coșmar juridic o să înfruntăm atunci când o să se afle în Palmdale că un singur tip a avut norocul să fie transferat, iar toți ceilalți o să fie concediați, inclusiv cei care au performanțe mai mari? Sindicatul o să facă ditamai tărăboiul.

– Dar știi ce probleme legale o să ai dacă îi anulezi postul? am întrebat liniștit.

M-a privit câteva secunde, fără să răspundă. Știa că am dreptate.

Am continuat:

– Nu-i anula transferul. Nu face așa ceva.

– Lucrurile trebuie făcute ca la carte, repetă ea pe un ton scăzut. Îmi pare rău.

– Nu, am spus eu, trebuie făcut exact ceea ce trebuie.

Ea n-a mai răspuns nimic.

– Ai luat prânzul? am întrebat.

Nu știam ce să-mi pun în geamantan. „Echipament sportiv", după sugestia lui Hank Bodine, orice-ar fi însemnat asta.

Am luat vreo două perechi de blugi, vechea mea jachetă de vânătoare Carhartt, o pereche de cizme. Apoi am intrat pe net să văd cum arată cabana, am văzut cât de pretențioasă era, și am mai aruncat în valiză o pereche de pantaloni kaki, un sacou și o pereche de pantofi de costum pentru cină, pentru orice eventualitate. M-am schimbat rapid, punându-mi cravată și sacou, pentru zborul cu avionul companiei.

Singura problemă era ce să fac cu Gerty în cele patru zile cât aveam să lipsesc. Cineva trebuia să îi dea de mâncare și să o scoată la plimbare de două sau trei ori pe zi. Mi-am sunat o vecină, o văduvă bătrână. Ea avea un labrador negru, îi plăcea de Gerty și mai avusese grijă de ea de câteva ori înainte. Telefonul ei sună de câteva ori, fără răspuns. Mi-am sunat câțiva prieteni, care s-au scuzat cu toții.

O cunoșteau pe Gerty.

Aceasta putea să fie o mare problemă, mi-am dat seama, căci nu voiam să o las pe Gerty la un adăpost, presupunând că aș fi reușit să găsesc unul într-un timp atât de scurt. Mi-am aruncat ochii spre ceas și mi-am dat seama că în două ore trebuia să fiu la aeroportul Van Nuys. Aveam destul timp cât să fug la birou ca să copiez cele mai noi planuri pentru 880 și să încerc să aflu ce a provocat accidentul aviatic de la Paris.

Atâta vreme cât îi dădeam lui Hank Bodine ceea ce voia, probabil că totul avea să fie bine.

5

Pe drumul scurt până la birou, m-am tot gândit la întâlnirea ciudată cu Hank Bodine, repetându-mi aceeași întrebare pe care o pusese și el: De ce hotărâse președintele Consiliului de administrație al Corporației Aerospațiale Hammond, care nici măcar nu știa cine sunt, să mă pună pe „lista de invitați" pentru deplasare? Și de ce era Bodine atât de îngrijorat de acest lucru – ce fel de necazuri își închipuia că am să-i fac? Dacă voia să se asigure că am să îi dau „răspunsurile corespunzătoare", atunci care erau cele *necorespunzătoare?*

Ajuns la masa mea de lucru, am trecut în modulul de activitate febrilă, traversând în grabă prin e-mailuri în timp ce copiam fișiere pe un dispozitiv de memorie USB. Puteam să ignor fără probleme majoritatea e-mailurilor. Unul dintre ele era de la biroul central al Consiliului de administrație, cu privire la importanța eticii și promovarea unei „tradiții de responsabilitate" la Hammond. Pe acesta l-am pus deoparte ca să-l citesc mai târziu, adică probabil niciodată.

Zoë mă urmărea.

– Ei, ce-a vrut Bodine?

– Credeam că știi totul.

– Câteodată rețeaua de bârfe a secretarelor merge mai lent. Hai, spune.

– Mi-a spus că urmează să merg în deplasare în Canada.

– Ei lasă-mă! De ce, să le cari bagajele?

I-am aruncat o privire seacă și am continuat să copiez fișiere.

– Cheryl Tobin a cerut în mod expres ca eu să particip, i-am răspuns serios. Ca să-l înlocuiesc pe Mike.

– Da, sigur. De parcă știe cine ești.

– Nu după nume, am recunoscut. Vrea pe cineva care știe pe dinafară tot ce se poate ști despre 880.

– Atunci de ce te-au ales tocmai pe tine?

Acesta era motivul pentru care Zoë și cu mine ne înțelegeam atât de bine. Din moment ce lucra pentru Mike și nu pentru mine, putea să spună cam tot ce voia, fără teama de a fi concediată.

– N-ai nici o altă treabă de făcut? am întrebat-o.

– Deci chiar ai acceptat să te duci?

I-am aruncat o altă privire seacă.

– Crezi că am avut de ales? Nu a fost o invitație. A fost un ordin.

Ea a ridicat din umeri.

– De parcă ar fi contat la tine vreodată chestia asta. Obraznic cu șefii și bun cu subordonații, asta-i filozofia ta, nu-i așa? Enervează cât de mulți tipi mai mari ca tine poți.

– Încă sunt angajat aici, nu-i așa?

– Da, deocamdată. N-ar trebui să fii deja la Van Nuys?

– Avionul pleacă în aproximativ o oră și jumătate, i-am răspuns. Trebuie să îți cer o favoare imensă.

Mă privi sceptică.

– N-ai vrea să ai grijă de câinele meu? i-am cerut.

– De Gerty? Cu plăcere. E ca și cum aș închiria un câine. O țin câteva zile și apoi o dau înapoi când încep să mă plictisesc de ea.

– Ești cea mai tare, am spus, dându-i cheile de la apartament. Nu o lăsa să te încalece.

– Cum?

– Îi place să încalece picioarele oamenilor.

– Dar nu e femelă?

– E o chestie de dominație. Nu o lăsa să-ți facă asta.

– Pe mine nu mă domină nimeni, a spus ea.

– E același mod în care lupii își stabilesc ierarhia în haită.

– Lupii? Vorbim în continuare de Gerty, câinele emo?

– Genetic, lupii și câinii reprezintă aceeași specie, să știi.

– Ce știi tu despre lupi, Landry?

„Mai mult decât ai crede."

– Nu te uiți la „Psihiatru de câini" la TV?

– Nu am nevoie. Eu fac cercetări practice. Toți bărbații sunt câini, chiar și cei care se comportă ca niște lupi.

– Las-o baltă, am spus. Încă o favoare?

Devenise și mai suspicioasă. Avea o privire rece pe care probabil că o perfectase în cluburi când voia să fie lăsată în pace de vreun individ.

– Bodine vrea să știe cum de s-a prăbușit avionul Eurospatiale.

– I-a căzut aripa sau ceva de genul ăsta.

– O mică parte a aripii, Zoë, numită flaps intern. Întrebarea este de ce. Era un avion nou-nouț.

– Și vrei ca *eu* să aflu asta?

– Trimite niște e-mailuri câtorva jurnaliști de la site-urile de aviație mai prestigioase și întreabă-i dacă au auzit ceva. Zvonuri, orice, lucruri pe care poate nu le-au raportat. Și încearcă să faci rost de niște poze.

– Ale avionului?

– Dacă poți. Poze cu flapsul intern ar fi și mai bune. Trebuie să fie câteva pe undeva, în mulțime erau o groază de fotografi care urmăreau demonstrația. Pun pariu că, atunci când piesa aia a căzut pe pistă, cineva a făcut câteva poze de aproape. Mi-ar plăcea să am niște imagini la rezoluție mare, dacă reușești să faci rost de ele.

– De ce-l interesează chestiile astea pe Bodine?

– Spune că vrea ca Mike să cunoască toate șmecheriile celor de la Eurospatiale.

– Nu e destul că li s-a prăbușit nenorocitul de avion?

Am ridicat din umeri.

– Când ai nevoie de toate astea? Până la întoarcerea din Canada?

– De fapt, Bodine vrea informațiile înainte să ajungem acolo.

– Asta nu-mi lasă prea mult timp, Landry. Mike vrea să îi fac o prezentare și, teoretic, știi că lucrez pentru el. Aș putea să mă ocup de asta în câteva ore.

– Am putea să rezolvăm astfel în cazul în care este internet în avionul companiei.

– Este. *Wireless.* Dar ai grijă să iei informațiile până ajungi la cabană.

– De ce?

– Locul ăla e complet izolat. Fără mobile, fără BlackBerryuri, fără e-mail, nimic.

– Glumești.

– Nu prea. Lui Mike îi era oroare de deplasarea asta. Știi cum e el dependent de e-mail.

– Credeam că e un loc luxos de tot. Faci să sune de parcă e o dărâmătură fără apă curentă.

– Este luxos de tot, dar cabana este atât de izolată că nu au linie telefonică. Anul ăsta, Cheryl nu lasă pe nimeni să folosească Internetul sau linia de telefon prin satelit a companiei. Vrea ca toți să fie *off-line*.

– Mie îmi sună excelent. Dar toți tipii ăștia o să turbeze așa.

– Și tu o să trebuiască să mai și vorbești cu ei.

– Nu, dacă pot să evit asta.

– Tu nu înțelegi cum stă treaba, nu-i așa? Ăsta e *scopul* acestor deplasări tâmpite. Exerciții de consolidare a echipei și tot restul. O mulțime de sporturi în aer liber. Chiar și un curs de făcut noduri marine, din câte am auzit.

– Nu noduri marine, am mârâit pe sub mustață.

– Ei bine, poate ceva mai dichisit de-atât. Nu știu. Dar ideea se rezumă la înlăturarea barierelor și promovarea bunelor relații între oameni care nu se suportă.

Câteva ore comune de caiac ar fi trebuit ca să îi facă pe toți să devină prieteni? Toți acei tipi extrem de competitivi, cu personalități dominante? Era mai probabil că aveau să se strângă de gât unii pe alții.

– Nu știu de ce, dar nu cred că această chestie o să-l facă pe Bodine să o placă pe Cheryl Tobin.

Zoë mă privi câteva momente, apoi se apropie puțin.

– Ascultă, Jake, ce îți spun acum nu mai repeți nimănui, bine?

– În regulă, am răspuns ridicându-mi privirea.

– Deci, știu o tipă, Sophie, care lucrează la sediul pentru Securitatea Corporației.

– Așa...

– M-am întâlnit cu ea la barul Darkroom de pe North Vine aseară și mi-a spus că tocmai terminase o operațiune uriașă, strict secretă, pentru biroul consiliului general.

Se opri, de parcă nu era sigură dacă să continue sau nu. Aproape că i-am spus: *N-are cum să fie atât de mare secretul dacă îl știi tu.* Dar în loc de asta am dat din cap spunând:

– O.K.

– A trebuit să acceseze conturile de e-mail și să arhiveze corespondența, pe care a trimis-o apoi la o firmă de avocatură din Washington D.C.

– De ce?

– Nu știa. Pur și simplu i s-a spus să facă asta. A cam speriat-o chestia. Știa că asta înseamnă că se pregătește ceva serios. Poate un fel de vânătoare de vrăjitoare.

– E-mailurile tuturor?

– Doar ale câtorva directori de top, spuse scuturându-și capul. Inclusiv Hank Bodine, adăugă după câteva momente.

– Chiar așa? Acest lucru era *foarte* interesant. Crezi că cea care a dat ordinul e Cheryl Tobin?

– Nu m-ar mira deloc.

M-am gândit câteva momente. Auzisem că unul dintre motivele pentru care Consiliul de administrație adusese pe cineva din exterior la conducerea Hammond era pentru a face curățenie. Existau tot felul de zvonuri de corupție, de mite și fonduri de ungere, dar, ca să fiu sincer, ramura noastră de activitate este recunoscută pentru asemenea lucruri.

– Nu e de mirare că Hank Bodine voia să știe dacă sunt amicul lui Cheryl Tobin.

– În locul tău, aș fi precaută, zise Zoë.

– Precaut? De ce, crezi că o să fac bătături de la nodurile nautice?

Zoë se strâmbă. Părea un pic enervată de faptul că părea că dau deoparte, cu o frază stupidă, informația ei fierbinte. Dar părerea mea era că orice se petrecea între Hank Bodine și Cheryl Tobin nu avea nimic de-a face cu mine.

– Nu, a spus. Patru zile împreună cu toți ștabii companiei, mă tem că s-ar putea să-ți dai drumul la gură și o să-ți pierzi slujba. Tipii ăștia n-o să se joace cu tine.

– Nu?

– Nu. Poate că te pricepi la câini, Landry, dar habar nu ai despre lupi. E o chestie de dominație.

6

Pe când zburam pe autostrada 405 spre Van Nuys, avansând neobișnuit de repede, o mașină de poliție apăru de nicăieri, cu girofarul și sirena pornite. Am simțit un nod în gât. „La naiba, am depășit viteza? Da, dar cine n-o depășea?"

Dar polițistul a trecut pe lângă mine, urmărind alt nenorocit, lăsându-mă în urmă, având întipărită pe retină imaginea unei amintiri la care abia dacă mă mai gândeam.

Aprodul m-a condus în sala de judecată cu cătușele la mâini.

Purtam o cămașă albă, cu toți nasturii încheiați, care îmi era prea mare. Aveam șaisprezece ani, eram lungan, cu umerii nedezvoltați încă, iar eticheta cămășii mă zgâria la gât. Aprodul, un pitic cu burtă, care-mi amintea de un broscoi, m-a condus spre o masă lungă de lemn, alături de avocata din oficiu căreia îi fusesem repartizat. A așteptat să mă așez înainte să îmi dea jos cătușele, apoi s-a postat în spatele meu.

Sala de judecată era înăbușitoare și mirosea a mucegai, transpirație și dezinfectant. Am privit spre avocată, o femeie de treabă, dar împrăștiată, cu o căpiță de păr șaten cârlionțat. Ea mi-a aruncat o privire compătimitoare fugară, lucru care mi-a spus că nu avea prea multe speranțe. Am observat că dosarul de pe masă, din fața ei, nu era pentru cazul meu: trecuse deja la următorul.

Inima îmi bătea cu putere. Judecătoarea era o femeie impunătoare, de culoare, care purta ochelari cu rama din carapace

de broască-țestoasă atârnați de gât cu un lanț. Șoptea ceva copistului. Priveam fix plăcuța inscripționată cu litere albe din fața ei: ONORABILA FLORENCE ALTON-WILLIAMS.

Unul dintre neoane pâlpâia, scoțând un bâzâit constant. Caloriferele uriașe bolboroseau. Se auzea ecoul vocilor din holul alăturat.

În sfârșit, judecătoarea s-a întors spre mine, m-a privit pe deasupra ramei ochelarilor și și-a dres glasul.

– Domnule Landry, spuse ea, există o veche legendă a tribului Cherokee despre un tânăr care avea tot timpul probleme din cauza tendințelor lui agresive. Avea o voce severă, de contralto. Tânărul merge să își vadă bunicul și îi spune: „Câteodată simt o asemenea mânie că nu pot să mă abțin". Iar bunicul, care era unul dintre înțelepții tribului, îi spune: „Te înțeleg. Și eu eram la fel. Vezi tu, în interiorul tău sunt doi lupi. Unul este bun, liniștit și pașnic, iar celălalt este furios, bătăuș și rău. Lupul cel rău se luptă întotdeauna cu cel bun". Băiatul se gândi la acestea un moment, apoi rosti: „Dar, bunicule, care lup va câștiga lupta?" Și bătrânul îi spuse: „Cel pe care îl vei hrăni".

Și-a ridicat dosarul și l-a deschis. Și-a dres din nou glasul. S-a mai scurs un minut. Gura a început să mi se usuce și îmi era din ce în ce mai greu să înghit.

– Domnule Landry, te declar vinovat de omor prin neglijență. M-a fixat peste ochelari. Avocata de lângă mine a inspirat profund. Ar trebui să te consideri norocos că nu ai fost judecat ca un adult. Te trimit la o instituție rezidențială cu securitate limitată – o închisoare juvenilă – timp de optsprezece luni. Nu pot decât să sper că până când îți vei ispăși sentința vei fi învățat ce lup să hrănești.

Caloriferele bolboroseau, un neon bâzâia și de undeva din altă sală se auzi ecoul râsului unei femei.

7

Hammond Aerospace avea patru avioane ale companiei și toate erau ținute în hangarul firmei la aeroportul Van Nuys în San Fernando Valley, la patruzeci de kilometri nord-vest de L.A. Localnicii porecliseră aeroportul „Van Noise" și, deși era mai departe de sediul internațional Hammond decât LAX, aeroportul orașului, nu primea zboruri comerciale, iar îmbarcarea și debarcarea erau mai rapide aici.

Nu că eu aș mai fi zburat vreodată cu avionul companiei; ori de câte ori trebuia să călătoresc în interes de serviciu, zburam cu o companie comercială. Avioanele companiei erau rezervate elitei.

Mi-am parcat Jeepul în fața terminalului, mi-am luat valiza din spate și m-am uitat împrejur. Avionul era tras foarte aproape, pe pistă. Acesta era cel mai mare și mai dichisit din flota companiei, un Hammond Business Jet nou-nouț, cu sigla futuristă a firmei pictată pe coadă. Strălucea în soare de parcă ar fi fost proaspăt spălat. Arăta minunat.

Nimeni nu îmi spusese unde ar fi trebuit să merg, dacă să mă îmbarc sau nu direct în avion. Știam că aș fi putut să merg cu mașina direct până la scara avionului și să urc de acolo. Dar prin ferestrele terminalului pentru „echipa executivă" puteam să văd un grup de indivizi care păreau să fie șefii de la Hammond, așa că m-am îndreptat într-acolo cu bagaj cu tot.

Sala de așteptare era făcută să semene cu un aeroport din anii 1930, cu pardoseală din marmură și canapele scunde

din piele. Îmi aducea aminte de „cluburile" de fițe din unele aeroporturi, rezervate pasagerilor de la clasa întâi, pe care le vezi în treacăt atunci când te chinui să înaintezi prin mulțime, și ale căror uși sunt închise pentru muritorii de rând. În aeroportul foarte aglomerat te chinui să eviți mașinuțele electrice de transportat bagaje, care te claxonează neîncetat, și ești înghiontit de femei imense, care se îndoapă cu câte-o prăjitură, în timp ce în liniștea reconfortantă a Clubului Ambasador sau a Clubului Regal, pasagerii bogați, îmbrăcați în haine de firmă, ciocnesc pahare de șampanie și hălpăie icre servite pe felii mici de pâine prăjită.

M-am uitat împrejur. În total erau cam zece bărbați. Printre ei, nici o femeie. Nu exista nici o femeie la nivel de conducere în Hammond Aerospace. În afara noii șefe, desigur.

Toți se asemănau între ei. Aveau vârste cuprinse între patruzeci și probabil șaizeci de ani, dar un aspect viril, viguros și prosper. Aveau un fel de orgoliu de luptător. Ar fi putut să fie cu toții rude la o reuniune de familie sus-pusă.

Și, pe deasupra, nici unul dintre ei în afară de mine nu purta cravată. Sau măcar sacou. Cu toții erau îmbrăcați în echipament sportiv sau haine lejere, pantaloni scurți sau blugi, tricouri cu guler, jachete Patagonia și tricouri North Face. Erau plini de branduri.

Eram, cu siguranță, rămas în urmă.

Câțiva dintre ei se plimbau de ici-colo, vorbind singuri, cu dispozitive *Bluetooth* în urechi, care clipeau ca niște luminițe de Crăciun. Hank Bodine stătea aproape de intrare. Purta un pulover albastru-închis și vorbea cu o persoană pe care nu o recunoșteam.

Din moment ce el era singurul pe care îl cunoșteam acolo, m-am gândit că ar trebui să merg la el să îl salut. Nu voiam să întrerup conversația nimănui, dar nici nu voiam să stau de unul singur ca un manechin. Poate că nu sunt un tip prea expansiv, dar nici nu sunt complet asocial. Totuși, nu puteam să înlătur senzația că eram cel mai nou pușți pe terenul de joacă, uitându-mă după o față cunoscută căreia să mă

alătur. La fel mă simțisem și în momentul când ajunsesem la Glenview în prima zi, la șaisprezece ani.

Așa că mi-am lăsat valiza lângă ușă și am încercat să îmi fac simțită prezența.

– Bună, Hank! am spus.

Înainte ca Hank să aibă șansa să-mi răspundă, un tip înalt și slab se apropie și îl bătu pe umăr. Era Kevin Bross, vicepreședinte executiv responsabil de vânzări pentru divizia de avioane comerciale. Avea o față lungă și îngustă și un nas care arăta de parcă fusese rupt de câteva ori. De pe vremea când jucase fotbal, cu siguranță. Bross era încă unul dintre Cei Zece care jucase fotbal, făcuse parte din echipa Michigan State.

– Ia te uită, îi spuse Bross lui Hank Bodine, fără să pară că m-a văzut și pe mine lângă el. Ai citit rahatul de e-mail trimis de Cheryl dimineața asta? întrebă cu o voce scăzută. Purta un tricou negru marca Under Armour, mulat peste pieptul plat, ca de supererou. Toată porcăria aia despre „principii de conducere" și „de administrat o tradiție de responsabilitate"? spuse privindu-l îngrozit pe Bodine.

Mie nu îmi venea să cred că îndrăznea să spună asemenea lucruri despre președinta consiliului de administrație și pe deasupra într-un loc unde putea fi auzit de alții.

Hank Bodine zâmbi și își scutură capul, fără să trădeze un sentiment anume.

– De parcă ar fi îndrumătoarea noastră sau așa ceva, continuă Bross.

Bodine îi făcu cu ochiul, apoi spuse:

– Probabil că înainte nu aveam principii de conducere. Îl știi pe Jake Landry?

– Salut! spuse Bross sec, aruncându-mi o privire indiferentă, înainte să își îndrepte din nou atenția spre Bodine. Unde-i Hugo?

– Ar trebui să ajungă în orice clipă, spuse Bodine. Vine cu avionul din D.C.

– Deci Cheryl nu l-a concediat încă, nu-i așa?

– Cheryl nu o să îl concedieze pe Hugo, răspunse Bodine calm. Deși, până când o să termine cu el, probabil o să-și *dorească* să-l fi concediat.

Desigur că nu mi-au explicat acest aspect, dar știam că se referă la Hugo Lummis, vicepreședintele senior al diviziei din Washington D.C. a companiei. Mai pe scurt, el era cel care făcea lobby pentru firma noastră. Hugo era un gentleman sudist adevărat, o creatură pursânge a atmosferei din Capitol Hill. Înainte să fie angajat la Hammond, fusese prim-secretar al Apărării în guvernarea George W. Bush, iar înainte de asta fusese șef de stat-major pentru un congresman republican important. Se cunoștea cu toate persoanele influente din Congres.

Existau zvonuri la firmă cum că ar fi făcut ceva suspect, poate chiar ilegal, pentru a-i obține companiei un contract important cu Air Force cu câteva luni în urmă. Dar nu erau decât zvonuri, nu se făcuseră acuzații, nu exista nimic concret. Acum mă întrebam dacă acesta era motivul pentru care fata care lucra la Departamentul de securitate a corporației, cu care vorbise Zoë, primise ordinul de a cerceta e-mailurile lui Bodine.

– O să-l scarmene bine, adică? întrebă Bross.

– Din câte-am auzit, îi spuse Bodine cu o voce joasă, înclinându-se spre el, a angajat una dintre firmele mari de avocatură de la Washington ca să facă o investigație internă a companiei.

– Îți bați joc de mine, replică Bross privindu-l țintă.

Bodine îi întoarse privirea fără să spună nimic.

– Trebuie să oprești asta, îi zise Bross.

– E prea târziu. Roțile s-au pus deja în mișcare.

– Hank, ești singurul care poate s-o convingă pe păsărica asta să nu răscolească rahatul.

Mă simțeam jenat de faptul că stăteam acolo pur și simplu, ascultându-le conversația, dar probabil că pentru acești tipi eu nu eram decât un funcționăraș atât de jos pe scala importanței, că la fel de bine aș fi putut nici să nu exist. Din moment ce Bodine se asigurase că nu făceam parte din

facțiunea lui Cheryl, era clar că nu reprezint o amenințare. Nici măcar nu s-a obosit să-i explice lui Kevin Bross cine eram sau ce căutam acolo.

– Ei bine, tatăl meu m-a învățat să nu vorbesc în acest fel cu o doamnă, spuse Bodine. Zâmbi și făcu iar cu ochiul. Și oricum, chestia pe care intenționez să o fac nu necesită convingere.

Mobilul a început să-mi sune. L-am scos din buzunar și le-am cerut să mă scuze, dar cei doi abia dacă și-au dat seama de faptul că plecasem.

– Salut! mi-a spus Zoë. Ai început să te distrezi? Lasă-mă să ghicesc. Îi pupi pe toți în fund, te-ai gudurat deja bine pe lângă ei și ești pentru ei cel mai bun băiat din lume.

– Ceva de genul ăsta, am răspuns ieșind din clădire și admirând avionul Hammond care strălucea în soare.

– Și vorbești deja cu careva sau stai de unul singur, prea mândru pentru a te alătura grupului șefilor?

– Zoë, ai vreo veste pentru mine?

– Tocmai am vorbit cu un tip de la *Aviation Daily* despre accidentul aviatic. A spus că o problemă legată de materialele compozite a făcut ca șmecheria aia să se desprindă.

– Flapsul interior. Ce fel de problemă a apărut legată de compoziți nu a spus? O îmbinare? Simțeam razele calde ale soarelui pe față.

– Ți se pare cumva c-aș fi inginer? Eu nu pot nici măcar să-mi programez televizorul. Oricum, mi-am notat totul și ți-am trimis un e-mail. Am atașat și niște fotografii detaliate cu acea componentă a aripii.

– Super, Zo. O să le copiez după ce ne îmbarcăm. Mulțumesc.

– *De nada.* A, Jake?

– Da?

– Tipul de la *Aviation Daily* mi-a mai spus că cei de la Singapore Airlines tocmai au anulat contractul cu Eurospatiale. Cică au intrat complet în panică din cauza accidentului.

– Chiar așa? Ăsta era un contract monumental. Aproape la fel de important ca și cel cu Air India. Și se știe deja despre acest lucru?

– Nu încă. Reporterul tocmai aflase și el vestea și urmează să o publice pe site. Așa că deocamdată nu mai știe nimeni altcineva. Deci ai un avans major față de restul.

– Hank Bodine o să chiuie de-o să pocnească.

– Știi, Jake, poate ai vrea să-i spui chiar tu chestia asta. Să-i dai vestea cea bună.

– Poate.

– Eziți. Nu vrei să pară că îl lingușești. Ei bine, s-ar putea să vrei să începi în a-ți face prieteni printre boși. Mai ales că urmează să petreci un weekend prelungit împreună cu ei. Probabil că o să faceți și exerciții de cădere liberă.

– Atunci probabil că o să cad în cap.

– Îmi pare rău pentru tine.

– Bine, atunci o să îi dau eu vestea lui Bodine. Și mulțumesc încă o dată. Îți rămân dator cu o favoare.

– Doar una? spuse Zoë. Mai degrabă una *la pătrat*.

– Tot una rămâne, Zoë.

– Mă rog.

Am închis telefonul și am intrat înapoi.

8

Un individ durduliu cu chelie și urechi clăpăuge intră chiar în fața mea pe ușa de sticlă a terminalului. Cineva îl strigă, iar el îi răspunse cu o voce răsunătoare cu accent sudist, emițând apoi un hohot puternic de râs. Începuse să salute lumea de parcă ar fi fost la o petrecere de liceu, iar el era tipul cel mai popular. Bărbia dublă îi tremura. Purta un tricou cu guler gri-argintiu, strâns peste burta-i rotunjoară.

Acesta trebuia să fie vestitul Hugo Lummis, cel care făcea lobby pentru compania noastră. Omul căruia, după Kevin Bross, Cheryl Tobin avea să-i tragă o scărmăneală bună.

Lummis s-a îndreptat direct spre Bodine și Bross. Eu am rămas mai în spate puțin. Lummis și-a verificat ceasul – un obiect argintiu uriaș, cu aspect extravagant, puțin mai mic decât un Frisbee –, apoi Bross și-a verificat și el ceasul, un obiect auriu de aceleași dimensiuni. Păreau să fie îngrijorați din cauza timpului, lucru pe care eu nu-l prea înțelegeam. Cui îi păsa la ce oră ajungem la destinație?

Pe când mă îndreptam spre gașca lui Bodine, Bross, care avea o voce ca un claxon, ce putea fi auzită de oriunde, spuse:

– IWC Destriero.

Lummis mormăi ceva, iar Bross continuă:

– L-am luat din Zürich în decembrie. Cel mai complicat ceas de mână din lume. Șapte sute cincizeci de părți mecanice, șaptezeci și șase de rubine. Calendar perpetuu cu zi, lună, an, deceniu și secol.

Deci își comparau ceasurile.

– Adică în caz că uiți în care secol trăiești? replică Lummis. Ultima dată când am verificat, era secolul douăzeci și unu, asta dacă ceasul tău nu are cumva alte informații.

– Afișajul pentru fazele lunii este cel mai precis creat vreodată, spuse Bross. Cronograf la milisecundă. Turbionul are declanșarea la opt bătăi pe secundă. Ascultă puțin – amplificatorul sună la fiecare cincisprezece minute.

– Scuzați-mă, am intervenit eu, încercând să îi atrag atenția lui Bodine, dar acesta nu mă observă.

– Chestia asta m-ar scoate din minți, spuse Bodine.

Lummis și-a înălțat ceasul și a anunțat:

– Schelet Ecuația Timpului Jules Audemars. Grand Complication.

– Cum naiba reușești să-ți dai seama cât e ceasul pe chestia aia? întrebă Bodine. Eu nu vreau decât să știu la cât naiba o să pornim.

– Nimeni nu pleacă nicăieri până nu apare Cheryl, zise Lummis, privindu-și Frisbee-ul de la încheietura mâinii. Presupun că trebuie să facă impresie când apare. Sfertul academic. Mai ales că e și președintele Consiliului de administrație.

– Nuu, spuse Bross, femeile întârzie întotdeauna. Ca nevastă-mea, te pune să te grăbești, apoi stai și-așteaptă după ea.

Bodine zâmbea vag, fără să se alăture sau să dezaprobe felul în care discutau despre șefă.

– Ei bine, avionul nu o să plece până nu ajunge și ea, zise Bodine.

Hugo Lummis mă observă și spuse:

– Ridicăm roțile?

– Poftim? am răspuns.

– Suntem gata de plecare?

– Nu... nu știu.

Își îngustă ochii, apoi izbucni într-un hohot de râs.

– Îmi cer scuze, tinere, credeam că ești unul dintre însoțitorii de zbor. Râdeau și cei din jurul lui. Cravata e de vină.

– Jake Landry, am spus, întinzându-i mâna. Și nu sunt nici pilot.

Mi-a strâns mâna fără să se prezinte și el, uitându-se la ceasul meu.

– Dar văd că ai un ceas de pilot destul de drăguț. E un IWC, tinere?

– Acesta, am zis, e un Timex, cred. Nu, de fapt e Casio. Douăzeci și cinci de dolari bucata.

Lummis începu să râdă și spuse, întorcându-se spre ceilalți:

– Și eu care eram pe cale să îl rog pe acest tânăr să îmi ducă bagajul în avion. Ești un angajat nou? întrebă privindu-mă iar.

– Lucrez pentru Mike Zorn.

– Cheryl a vrut un expert în ce privește 880-ul, explică Bodine.

– La naiba, am *hemoroizi* mai în vârstă decât el, se adresă Lummis celorlalți, apoi adăugă pentru mine în glumă, pe un ton sever: Ține minte, tinere, ce se întâmplă la Rivers Inlet rămâne la Rivers Inlet.

Toată lumea râse în hohote, de parcă ar fi fost cine știe ce glumă care circula în interiorul companiei.

– Hank, i-am spus în cele din urmă lui Bodine, Singapore Airlines a intrat iar în joc.

I-a luat un minut până să-și dea seama că vorbeam cu el, dar după asta a mijit ochii.

– Excelent. *Excelent.* Și tu cum de știi asta?

– Un tip de la *Aviation Daily.*

A dat din cap, apoi a început să-și frece mulțumit mâinile. Ochii tuturor erau deja îndreptați asupra mea.

– Comandaseră optsprezece avioane tip 336 de la Eurospatiale, preciză Kevin Bross. Asta înseamnă că sunt în joc cinci miliarde de dolari. Trebuie să-l sun pe George.

– E în Tokio, nu-i așa? întrebă Bodine.

George Easter era vicepreședinte senior de vânzări pentru zona Asia–Pacific.

– Da, îi zise Bross. Ei sunt cu șaptesprezece ore înaintea noastră. Dar ce oră e, oricum? întrebă privindu-și ceasul.

Bodine începu să râdă, apoi râseră cu toții.

– E trei și jumătate după-amiază. Asta înseamnă, să vedem, că e șapte și jumătate dimineața în Tokio. Un Rolex Submariner demodat, spuse întorcându-se spre mine, făcându-mi cu ochiul. Nu e cine știe ce.

– Sunt convins că e util dacă te scufunzi la o mie două sute de metri.

Bodine nu părea să mă fi auzit.

– Spune-i lui George să ia legătura cu Japan Air și All Nipon, de asemenea, din moment ce e acolo, îi zise lui Bross. Asta e marea noastră ocazie. E la mintea cocoșului. Să le facă o ofertă înainte să acționeze și ceilalți.

Bross dădu din cap, apoi își scoase mobilul din tocul prins la curea, ca un cowboy BlackBerry cu încheietura agilă. Începu să butoneze numerele chiar în timp ce se îndepărta.

Eram pe cale să îi spun lui Bodine despre posibila cauză a accidentului, dar m-am hotărât să citesc e-mailul lui Zoë mai întâi, ca măcar să știu despre ce vorbesc.

– Hai să-i dăm bice, mârâi Bodine, în timp ce Kevin Bross vorbea la telefon atât de tare, că putea fi auzit de toată lumea. Se pot câștiga miliarde în următoarele câteva săptămâni, iar ea ne duce să ne jucăm în pădure.

– Vorbești de lup, spuse Lummis, și ne întoarserăm cu toții spre ușă.

Cheryl Tobin, îmbrăcată în același costum de culoarea levănticii, pe care îl văzusem mai devreme, păși în sala de așteptare. Dărui un zâmbet senin celor adunați.

Chiar în spatele ei venea o altă femeie, despre care am presupus că era secretara ei sau ceva asemănător. Era o femeie frumoasă, elegantă, cu părul șaten, îmbrăcată cu un tricou albastru-închis cu guler și pantaloni kaki, ținea în mâini un dosar și se mișca având grația unei dansatoare.

Mi-au trebuit câteva secunde până să îmi dau seama că o cunoșteam. Am simțit că mi se taie respirația.

Un nod puternic îmi prinse stomacul.

Ali Hillman.

9

Apartamentul ei, într-o clădire veche în stilul Art Deco din Westwood, era asemenea lui Ali: cotituri neașteptate, linii asimetrice, cu stil, puțin misterios, fermecător și un pic exotic.

– Umblă vorba că acest apartament ar fi aparținut lui Howard Hughes, îmi spuse când mă conducea pentru prima dată în locuință.

Înainte, petrecuserăm nopțile în apartamentul meu, așa că venitul aici reprezenta o nouă fază a relației, de parcă trecuserăm un fel de test.

– Era cuibul în care își aducea iubitele. Cel puțin așa spune proprietarul.

– Ori asta, ori avea nevoie de un loc unde să-și țină toate borcanele.

Apartamentul era la etaj, dar puteai auzi zgomotul traficului de pe stradă, camioane trecând în viteză, mașini claxonând.

– Dar trebuie să mă mut. Prea zgomotos. Nu pot să dorm noaptea.

– Mută-te cu mine.

– El Segundo? Ar trebui să fac naveta.

– Merită, pentru mine.

– Mai vedem.

Își lipi buzele de ale mele, punând astfel capăt conversației.

– Mmm, spuse după câteva minute. Da, mă gândesc că poate s-ar putea să merite.

*

Nu m-a observat. Era prinsă în conversație cu Cheryl Tobin atunci când trecură amândouă prin sală, despărțind o Mare Roșie de bărbați între două vârste. Păreau să fie înconjurate de un câmp electric, pocnind și radiind spre toate colțurile camerei. Se simțea că a sosit șeful.

Și – cu cine? – cu secretara? Ali lucra acum pentru președintele Consiliului de administrație? Dacă da, când se întâmplase oare acest lucru?

Și eu am simțit o încărcătură electrică, dar de altă natură. Era voltajul generat de tot felul de comutatoare din creierul meu care se declanșau, de circuite care se închideau și de gânduri care se intersectau. Nu o mai văzusem de câteva luni și presupusesem că era încă la Resurse Umane. De fapt pierdusem firul în legătură cu ocupația ei. Un alt tip poate că ar fi încercat să fie la curent cu activitatea ei prin rețeaua internă a companiei, ar fi întrebat pe alții despre ea sau ar fi căutat-o pe Google. Era genul de femeie care i-ar fi putut transforma pe bărbați în urmăritori.

Aș vrea să pot spune că trecusem peste relația eșuată cu ea, că am avut capacitatea de a trece la o altă femeie fără să privesc în urmă. Adevărul este că știam că, dacă îmi permit să mă gândesc prea mult la ea, nu voi putea să trec peste amintirile legate de ea niciodată. Oricum nu eram sigur că aveam să reușesc vreodată. Așa că, oricât de mult mă gândeam la ea după despărțire, nu mi-am permis să mă pierd în plăcerea amăruie de a o urmări de la distanță.

Iar acum Ali lucra cu sau pentru Cheryl – acest lucru era evident din limbajul trupului – și probabil că venea și ea în deplasare la cabană.

Pentru un moment, m-am simțit de parcă timpul s-ar fi oprit în loc: nu mai puteam să aud sau să văd pe nimeni în jurul meu decât pe Ali. Pălăvrăgeala zgomotoasă din preajma mea se dizolvă într-un murmur lipsit de înțeles.

Ali.

Acum știam cine mă trecuse pe lista de invitați pentru deplasare. Un mister era rezolvat. Dar aceasta nu făcea decât să dea naștere unuia.

De ce?

Și totuși, până să reușesc să ajung la ea, dispăruse. Îi spuse ceva lui Cheryl și, cu telefonul mobil la ureche, dispăru pe un culoar lateral.

Încetul cu încetul, am început să devin iar conștient de ce se întâmpla în jurul meu. L-am auzit pe Bodine mârâind către Bross:

– Vezi cum a spus să nu aducem cu noi angajați, asistenți sau secretare. Și totuși ea a adus pe cineva.

Cu siguranță, Ali nu avea cum să fie secretara lui Cheryl Tobin; ea era director la Resurse Umane cu o carieră promițătoare. Dar era oare posibil să fi devenit un fel de asistentă pentru președintele Consiliului de administrație?

Cheryl circula printre cei adunați cu abilitatea unui politician cu clasă. Îi salută pe toți cei aproximativ doisprezece indivizi, zâmbindu-le și punându-și mâna pe umerii lor într-un gest cald, dar nu prea intim.

Majoritatea bărbaților reacționau cum era de așteptat. Îi răspundeau cu zâmbete care erau prea largi și prea sclipitoare. Își tot schimbau poziția ca să o poată urmări cu colțul ochiului în timp ce vorbea cu ceilalți. Încercau să o lingușească fără ca acest lucru să fie prea evident.

Însă nu chiar toți indivizii. Micul grup al lui Hank Bodine părea să o ignore în mod intenționat. Kevin Bross îi șopti ceva lui Bodine, care aprobă din cap, cu o privire vigilentă, fără să trădeze însă nici o emoție. Apoi Bross se întoarse și se îndreptă spre Cheryl. Nu chiar direct spre ea, dar rătăcind undeva spre ea. Pe măsură ce se apropia, probabil că ea a spus ceva – eu n-am auzit însă –, căci el s-a întors și i-a zâmbit direct.

– Ți-am admirat e-mailul de azi-dimineață, a spus cu o voce mai puternică decât intenționase probabil.

Bodine și Lummis priveau conversația din celălalt capăt al camerei.

Puteam observa zâmbetul mulțumit al lui Cheryl. Îi răspunse ceva.

– Nu, chiar am fost impresionat, spuse Bross. Oamenilor trebuie să li se reamintească despre responsabilitate. Cu toții avem nevoie de asta.

Cheryl îi atinse umărul zâmbind. Bross dădu din cap și zâmbi stânjenit – era roșu la față – apoi se întoarse spre Bodine și îi făcu cu ochiul.

Ali nu m-a văzut decât după ce am început îmbarcarea.

Era în vârful scărilor metalice care duceau în avion, chiar în spatele lui Cheryl Tobin, atunci când am început și eu să urc scările. Ea s-a întors și a privit în jos de parcă uitase ceva, iar ochii ei i-au întâlnit pe ai mei.

Apoi și-a întors brusc privirea.

– Ali? am spus.

Dar ea s-a prefăcut că nu mă aude și a intrat în cabină fără să se întoarcă.

10

Până să mă îmbarc și eu, Ali nu mai era de găsit și am rămas cu senzația că tocmai primisem o lovitură în plexul solar. Sau undeva puțin mai jos.

Mă văzuse, fără îndoială. Și fie că ea era cea care mă pusese pe lista de invitați sau nu, știa cu siguranță că aveam să fiu și eu prezent acolo.

Atunci de ce nu mă băga în seamă?

Am considerat întotdeauna că traiul împreună cu o femeie se aseamănă cu vizitarea unei țări străine unde nimeni nu vorbește limba ta, iar toate indicatoarele sunt într-un alfabet ciudat care seamănă vag cu ceea ce cunoști tu. Dacă vrei să-ți iei o cafea sau să mergi la restaurant ori să prinzi un loc în autobuz, trebuie să înveți câteva fraze de bază în dialectul local.

Așa că, într-un an și jumătate cât am fost împreună cu Ali, învățasem să descifrez toate nuanțele vocii ei. Devenisem destul de fluent în această nouă limbă. Nu mai aveam nevoie să consult de fiecare dată dicționarul. Și nu credeam că pierdusem încă abilitatea de a vorbi în limba lui Ali.

Dar reacția ei era derutantă.

Presupuneam că plecase să lucreze cu Cheryl în încăperea privată a președintelui Consiliului de administrație. A fost nevoie de toată voința mea ca să nu merg direct acolo pentru a o întreba ce se întâmplă.

Mi-am găsit un loc în încăperea principală. Majoritatea locurilor erau deja ocupate, dar am găsit un fotoliu retras, aproape de locul unde Hank Bodine discuta cu Hugo Lummis,

Kevin Bross și încă cineva. Eram destul de aproape cât să aud ce spuneau, dar îmi pierdusem interesul de a-i asculta comparându-și ceasurile, indiferent cât de distractiv era acest lucru, așa că m-am deconectat de la discuția lor.

Oricum, mintea mea era în altă parte. Oricât de mult încercam să nu fac acest lucru, nu puteam să nu mă gândesc la Ali. Și nu era vorba doar despre comportamentul ei ciudat. Pur și simplu era faptul că o vedeam după atâta vreme. Eram asemenea unui om care rătăcise săptămâni întregi în deșert și nu primea acum decât un pahărel cu apă. Setea nu îmi fusese potolită, ci stârnită și mai mult.

Mă gândeam la Ali, care stătea probabil alături de Cheryl Tobin în separeul directorial, care includea un birou, un dormitor, o sală de forță, o bucătărie și un duș. Chiar și printre cei superprivilegiați, care aveau șansa să zboare cu avioane particulare, exista clasa întâi. Îmi plăcea la nebunie chestia asta. Reușești în sfârșit să te cațări până în vârf, pentru a descoperi că mai există un nivel deasupra ta, un eșalon VIP atât de rarefiat, încât nici nu ai auzit vreodată de el.

Totuși nici noi ceilalți nu stăteam chiar la clasa a treia. Încăperea principală arăta ca un fel de club englezesc, nu că văzusem eu unul adevărat vreodată. Dar cu siguranță nu arăta ca vreun avion în care fusesem înainte. Pereții cabinei erau acoperiți cu lambriuri din mahon brazilian. Pe podea erau întinse covoare orientale. Fotolii mari și comode din piele neagră erau aranjate în mici „grupuri de conversație" în jurul meselor placate cu marmură. Era chiar și un bar de lemn.

Două blonde frumoase se plimbau printre invitați, purtând tăvi cu sticle mici de Pellegrino, luând comenzi pentru băuturi. Aș fi vrut o băutură adevărată, dar eram totuși la serviciu, așa că m-am hotărât ca mai bine să cer un pepsi.

Fotoliul meu se rotea și se lăsa pe spate. Aveam spațiu larg de jur-împrejur. Nu aveam nici un scaun la cincisprezece centimetri în față, care să îmi apese genunchii. Era foarte plăcut. Aș fi putut să mă obișnuiesc cu ușurință cu așa ceva.

E adevărat că decorul era un pic prea exagerat – cu tot lemnul întunecat, covoarele antice și pielea neagră –, dar avionul era destul de impresionant. Hammond Business Jet era de departe cel mai bun de pe piață. Lăsa cu mult în urmă Gulfstream G450, Boeing Business Jet și Airbus Corporate Jetliner. Avionul Hammond era cel mai lat și avea cea mai mare cabină dintre toate avioanele care aparțineau unor companii de pe piață. Chiar și cu acest aranjament luxos, putea găzdui cu ușurință douăzeci și cinci de oameni.

Cârligul pe care îl foloseam pentru a convinge companiile să cheltuiască cincizeci de milioane de dolari pentru unul dintre avioanele noastre era că acesta nu era pur și simplu un mijloc de transport. O, nu. Era o unealtă pentru productivitate. Îi permitea directorului să se folosească eficient de timpul cât dura călătoria. Iar un director relaxat și odihnit putea să încheie o afacere mult mai bună decât unul stresat și extenuat.

Da, sigur. Am descoperit că poți justifica oricând orice lux obscen pe motiv că este folositor productivității.

Pe lângă faptul că acest avion avea o zonă privată pentru președintele Consiliului de administrație și încăperea principală, mai avea și o sală de conferințe – cu dotările necesare unei videoconferințe –, un mic birou și trei băi cu dușuri. Unii îl mai numeau „vila zburătoare" sau „budoarul zburător", sau „palatul de la înălțime". Cineva îmi spusese că decorul era o moștenire lăsată de bossul anterior, James Rawlings. Umbla vorba cum că el și soția sa zburaseră cu avionul privat al unei alte companii, ca oaspeți ai președintelui Consiliului de administrație, și fuseseră amândoi uimiți de felul în care erau decorate încăperile, care făceau ca avionul Hammond să pară sărăcăcios prin comparație. Doamna Rawlings și-a bătut soțul la cap până când acesta a cedat și a lăsat-o să-și angajeze decoratorul preferat pentru a reface unul dintre avioanele companiei, același expert care se ocupase de casa și iahtul lor.

În timp ce așteptam chelnerița ori stewardesa, sau cum se mai numea, să vină ca să-mi ia comanda, mi-am scos laptopul și l-am băgat în priză. Aveam de lucru – trebuia să copiez fișierele

trimise de Zoë pentru a încerca să-i dau lui Bodine răspunsurile pe care le aştepta –, dar îmi era foarte greu să mă concentrez.

Computerul a captat semnalul wireless de internet, aşa că mi-am deschis e-mailul. Am deschis mesajul de la Zoë şi l-am citit de două ori, apoi am deschis fişierul arhivat care conţinea fotografiile de la *Aviation Daily,* opt imagini cu rezoluţie mare ale prăbuşirii avionului companiei Eurospatiale, incluzând partea care se desprinsese, flapsul interior. Erau documente mari, a căror copiere dura ceva vreme.

Între timp, puteam să îl aud pe Hugo Lummis spunându-le celorlalţi, cu vocea lui sonoră şi accentul de sudist:

– Vrei să-mi spui mie că jocul e deschis tuturor? Ei bine, nu e aşa. Ca să vezi, luam masa la *Café Milano* cu secretarul Air Force săptămâna trecută, iar el tot vorbeşte ceva despre „Marele Trib Arab Alb", aşa că eu îl întreb în final „Despre ce naiba vorbiţi?" Iar el îmi spune: „O, asta e porecla noastră pentru *Boeing.*" Deci cum crede Cheryl că putem să facem faţă unui asemenea fel de favoritism, dacă *nu* ungem şi noi roţile puţin?

L-am privit, fără să-mi dau seama, iar Kevin Bross m-a observat. A făcut un gest rapid şi subtil din mână spre Lummis, iar vocea acestuia s-a stins imediat.

După o vreme, am început să simt miros de trabuc, iar când am privit în acea direcţie, am văzut că Bodine şi Lummis îşi aprinseseră câte unul. Valurile groase de fum alb le învăluiau capetele. Se pare că acesta nu era un zbor de nefumători.

Când una dintre frumoasele stewardese blonde veni în sfârşit spre mine, m-am hotărât să comand un whisky. Faptul că am revăzut-o pe Ali îmi trezise multe amintiri. Chiar aveam nevoie de o băutură tare, aşa că am cerut un whisky distilat o singură dată, iar ea a vrut să ştie ce marcă. Se părea că puteam alege orice tip de băutură doream. Am cerut un Macallan, apoi m-a întrebat cât de vechi să fie, aşa că am întrebat din ce puteam alege.

– Aţi dori unul de optsprezece ani? întrebă ea.

I-am răspuns că da.

Chiar atunci cineva anunţă la difuzoare că urma să decolăm şi am fost rugaţi să ne punem centurile de siguranţă. Era

o cerere politicoasă, o scuză aproape, nu cererea impetuoasă pe care o primești de obicei la un zbor comercial. Nimeni nu mi-a ordonat să îmi închid tot echipamentul electronic. Nimeni nu a spus nimic despre depozitarea bagajelor în compartimentele de deasupra capului. Nu că ar fi existat compartimente de acest gen în care să ne îndesăm lucrurile.

Însoțitoarea de zbor și-a cerut scuze pentru faptul că trebuia să îmi aștept comanda până după decolare. M-a rugat să îmi pun centura de siguranță, apoi s-a scuzat, plecând ca să facă și ea același lucru.

Puteam să simt cum se trezesc la viață cele două motoare turbofan Rolls-Royce Trent 1000, cu o configurație de trei axe, și începem să ne punem în mișcare. Presiunea de tracțiune de treizeci și patru de tone ne-a ridicat de la sol. Deși motoarele erau atât de puternice, abia dacă se auzea vreun zgomot. Unul dintre motivele pentru care era atât de liniște era pentru că elicea mare din motor care mișcă aerul în turbină acționa asemenea unui amortizor de zgomot. În plus, admisia nacelei motorului era căptușită cu o tobă acustică pentru a absorbi sunetul.

Eu, obsedat de avioane?

Minunăția asta putea atinge 0.89 Mach[1] chiar și atunci când mergea la viteză maximă, era atât de bine construit că nimic nu scârțâia sau pârâia. Se putea deplasa pe o distanță de peste unsprezece mii de kilometri, în parte pentru că era atât de ușor. Structura centrală era făcută din aliaj de aluminiu îmbunătățit, iar capota motorului și toate suprafețele de comandă, sistemul de direcție, eleroanele și elevatorul erau făcute din materiale compozite avansate.

Învățasem să pilotez pe vremea când eram la facultate și aș fi vrut să devin pilot, dar fusesem descalificat pentru că nu aveam vederea absolut perfectă. Dar cel puțin am ajuns să lucrez în domeniul avioanelor, iar atunci când sunt pasager

[1] Mach – Unitate de măsură pentru viteză, utilizată în aerodinamică și în tehnica rachetelor, egală cu 340 m/s (n.red.)

într-un avion bine construit, sunt întotdeauna atent, observând lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le văd sau aud.

Odată ce am început ascensiunea – știam că aveam să călătorim la o altitudine de peste treisprezece mii de metri, cu mult deasupra zborurilor comerciale –, mi-am îndreptat din nou atenția spre laptop, începând să studiez pozele. Am mărit imaginea cât tot ecranul laptopului, apoi mai mult, concentrându-mă pe o zonă mică a acesteia. O bucată din aripa avionului zăcea pe asfalt. Era flapsul intern, îmi dădusem imediat seama de asta.

Am mărit și mai mult imaginea. Puteam să văd locul de unde se desprinsese balamaua de aluminiu. Arăta destul de dramatic și era chiar surprinzător.

Aripile și flapsurile pentru Eurospatiale E-336 erau făcute din aceeași compoziție ca și cea folosită de noi pentru SkyCruiser. Dar balamalele care leagă flapsurile de aripi sunt făcute din aluminiu 7075 de calitate superioară.

Și, cumva, acele balamale de aluminiu au fost pur și simplu desprinse de pe flapsurile aripilor. Cum se întâmplase acest lucru, nu aveam nici cea mai vagă idee. Trebuia să mă uit și la celelalte imagini. Poate să mă mai documentez puțin.

Mi-am primit paharul cu whisky, adus pe o tavă de argint, împreună cu un bol de alune acoperit cu un șervet de pânză. Lângă el era un plic mic.

Nota de plată? Avionul privat Hammond nu avea o casă de marcat. Atunci, ce-ar putea oare să fie?

Plicul era făcut dintr-un material care părea să fie scump. Nu avea nici un fel de marcaj exterior. Înăuntru era o foaie îndoită, în aceeași nuanță cu plicul.

Am recunoscut imediat scrisul. Spunea simplu:

> Landry, vino te rog în separeul directorial imediat ce primești acest bilet. FII DISCRET.
>
> – A

Mi-am închis laptopul și m-am ridicat imediat.

11

Sanctuarul interior – separeul privat al președintelui Consiliului de administrație – era chiar mai opulent decât încăperea principală.

Dacă tocmai venisem dintr-un club englez select, atunci aceasta era biblioteca privată a clubului. Pereții păreau acoperiți cu panouri de lemn, dar știam că nu e decât furnir, din moment ce lambriurile adevărate ar fi fost prea grele. Lumina era indirectă, provenită de la beculețe mici integrate în panourile din tavan, și învăluia încăperea într-o strălucire de chihlimbar. Covoarele erau și mai alese. Câteva dulapuri păreau mobilier antic de familie, deși n-ar fi putut să fie familia mea, desigur. Cea mai veche piesă de mobilier a noastră era un Barcalounger al tatei. Un televizor cu ecran plat atârnat pe unul dintre pereți era pus pe canalul CNBC. Mai era o chicinetă îmbrăcată în inox, cu un filtru de cafea. În rest, câteva canapele bine îndesate, acoperite cu brocart alburiu.

Și scufundată în mijlocul uneia dintre canapele, cu fața spre ușă, era Ali. Citea un dosar, dar îl lăsă din mână când am intrat.

– Landry.

– Iată-te deci, am spus îndreptându-mă spre ea, încercând să par cât mai relaxat. O somație personală, nu-i așa? Și eu care credeam că ai și uitat cine sunt.

– Îmi pare așa de rău pentru asta. Să știi. Doar că e foarte important să fim cât mai discreți, spuse ridicându-se de pe canapea și prinzându-și brațele după gâtul meu. Trebuia să se ridice pe vârfuri ca să facă asta. Chiar mi-a fost dor de tine.

Vorbea cu un vag accent sudist, o reminiscență a anilor petrecuți în Fort Benning, Georgia, și Fort Bragg, Carolina de Nord.

– Și mie.

Dacă fusesem uimit înainte, acum eram și mai confuz. Ea arăta minunat, desigur. Era și mai frumoasă, lucru care era și mai deconcertant. Ali era mică de statură și zveltă, dar mai era descrisă drept „îndrăzneață", „vioaie" sau „nostimă", cuvinte pe care ea le ura, căci pentru ea toate acestea erau sinonime pentru „scundă". În vremea când ne întâlniserăm noi, avea părul scurt. Acum era lung și ondulat, ajungându-i până la umeri, și părea că ar fi cheltuit o grămadă de bani pentru a-l aranja la vreun salon dichisit. Își făcuse ceva și la sprâncene, părând acum mai arcuite. Își făcea conturul la buze și purta un ruj sclipitor. Vechea Ali nu era prea machiată; nu avea nevoie s-o facă. Era frumoasă, dar n-ai fi descris-o drept stilată. Era ca un băiețoi care crescuse. Noua Ali era mlădioasă, elegantă, rafinată.

Mie îmi plăcea mai mult vechea Ali, chiar dacă aceasta era mai atrăgătoare.

– Arăți foarte bine, i-am spus.

– Mulțumesc. Îmi place sacoul tău.

– Tu l-ai ales pentru mine.

– Țin minte.

– E singurul sacou decent pe care îl am.

– N-am să te contrazic. Știu că aveai niște haine tare proaste.

– Nu m-am schimbat.

– Nu mă surprinde, Landry. Niciodată nu ți-au plăcut schimbările.

– Nici asta nu s-a schimbat, am spus.

– S-a făcut ora, am spus apăsând pe telecomandă.

Duminică seara la ora nouă; nu-l ratam niciodată. Programul meu favorit la TV. „Psihiatru de câini": un terapeut canin australian care se specializase în ajutarea câinilor cu probleme, cu un sfârșit întotdeauna fericit.

În această săptămână, emisiunea prezenta cazul unui câine agresiv, un amestec între rasele Presa Canario/Cane Corso/Pitbull, a cărui stăpână era o bătrânică fragilă. Câinele era foarte agresiv și își proteja fioros teritoriul, urmând să fie eutanasiat după ce mușcase un băiat din vecini.

Psihiatrul de câini o calificase pe Missy – acesta era numele câinelui – drept un câine „la limită" și spusese: „Missy nu s-a născut ucigașă. Monștrii sunt creați, ei nu se nasc. Comportamentul ei agresiv a fost creat de către stăpânii ei. Sunt convins că Missy a fost abuzată la o vârstă fragedă".

Ali era întinsă pe canapea, ocupându-se de niște hârtii, cu o mulțime de dosare așezate pe o valiză imensă care îmi servea drept măsuță.

– Întotdeauna mi-am dorit un câine, spuse ea, dar tatăl meu nici nu voia să audă de asta. Lui îi plăcea ca totul să fie „lună", cum zicea el. Extrem de curat și ordonat, și aranjat. Spunea că părul de câine se depune peste tot și nu mai reușești niciodată să scapi de el.

Era copil de militar: tatăl ei fusese sergent de instrucție, apoi sergent-major. Tatăl meu fusese în Marină, așa că aveam și chestia cu familia militară în comun. Obișnuia să îmi povestească de toate despre tatăl ei; cum îi plăcea să îi lustruiască pantofii, să îi curețe catarama curelei și să îi calce batistele și uniforma, și toate cele. Cât de mândră era de el și totuși cât de distant era acum. Dacă nu ești copil de militar, mi-a spus odată, nu ai cum să înțelegi chestia asta. Îi plăcea să vorbească despre trecutul ei, despre perioada copilăriei, despre frații ei, despre căsnicia nefericită a părinților. Eu nu vorbeam niciodată despre asemenea lucruri.

– Nu uita de caca, i-am spus.

– Cum de nu ai un câine dacă îți plac atât de mult?

– M-aș mai gândi la asta dacă din când în când mi l-ar strânge și ei mie.

– Fii serios.

– E un angajament serios.

– Exact. Iar ei nu fac decât să ia, și să ia, nu-i așa?

Eu am ridicat din umeri, admirându-i sarcasmul, fără să muşc însă momeala.

– O să-mi iau unul cândva.

– Dar tu ai avut un câine când erai copil?

– Tatălui meu nu-i plăceau, am spus scuturându-mi capul.

– De ce nu?

– Cine ştie? Poate câinilor nu le plăcea de el. Cunosc foarte bine caracterul oamenilor.

– Şi ce vedeau în el?

– Ţii minte tatăl din serialul *The Brady Bunch?*

– Vag. Ce-i cu el?

– Ei bine, tatăl meu era exact opusul lui.

La TV, psihiatrul de câini explică: „Missy este o căţea foarte protectoare. Ori de câte ori crede că stăpâna ei este în pericol, atacă". Urmară apoi câteva secvenţe înspăimântătoare cu Missy mârâind şi făcând spume la gură.

Psihiatrul de câini spuse: „Missy trebuie să înţeleagă că nu toată lumea este un pericol pentru stăpâna ei. Trebuie să înveţe să nu mai fie atât de protectoare. Şi ştiţi care era secretul ei, adevăratul secret al agresivităţii ei?" Mângâie câinele sub bărbie. „Era înspăimântată! Iar acest lucru o făcea să reacţioneze exagerat. Acest lucru a făcut-o atât de agresivă. Aşa că a trebuit să îi arăt că nu are de ce să îi fie frică".

O arătară apoi pe Missy după şase săptămâni de terapie canină intensivă, întinsă pe spate, asemenea unui căţeluş mic, lingând mâna psihiatrului de câini. „Acum putem să o vedem într-o stare calmă de obedienţă", spuse acesta.

– Vai, ia te uită la ea, spuse Ali. Nu-i aşa că-i drăguţă?

– Da, am spus. Dar să nu-i convină ceva la tine şi pun pariu că bucăţi te face.

Ali a început să râdă.

– Şi să-ţi mai spun ceva. Nimeni nu se schimbă niciodată.

Ea a râs din nou şi şi-a trecut palma în joacă peste faţa mea.

– Landry, nimeni nu mă face să râd aşa cum o faci tu.

Credea că glumesc.

***

– Ce se întâmplă? Nu vrei ca tipii ăştia să ştie că am fost împreună?

– Da.

– Dar ce contează?

– Stai jos, Landry. Trebuie să vorbim.

– Cuvintele pe care nici un tip nu vrea să le audă.

Nu părea să fie într-o dispoziţie voioasă. Nu a râs aşa cum ar fi făcut-o altă dată.

– E important, a spus ea.

M-am aşezat alături, pe canapea.

– De când lucrezi pentru Cheryl Tobin? am întrebat.

– Cam de la o lună după ce a preluat ea conducerea. Deci de aproape trei luni.

– Cum aşa? Credeam că tu eşti la Resurse Umane.

– Departamentul se numeşte acum „Personal", spuse ea. Cheryl a auzit despre cum am introdus un nou program sofisticat pentru a ţine socoteala pentru statele de plată şi prime, şi m-a invitat în biroul ei să stăm de vorbă. Ne-am înţeles din prima clipă. Mi-a cerut să mă alătur biroului preşedintelui Consiliului de administraţie. În calitate de asistent executiv responsabil de Administraţia Internă, Audit Intern şi Etică.

Puteam să înţeleg de ce Cheryl Tobin fusese impresionată de Ali. Nu era doar deşteaptă, avea o inteligenţă brici, ca un concurent la *Jeopardy!* Avea ceea ce tatăl meu obişnuia să numească o „gură largă", doar că, venind de la el, această expresie nu era niciodată un compliment. Gândea în picioare. Îi mergea mintea mai repede decât altor oameni. Spunea că ajunsese astfel deoarece crescuse într-o familie cu patru fraţi, ea fiind singura fată. Astfel, învăţase să vorbească repede şi la subiect pentru a obţine ceea ce urmărea. Ca un tip priceput mai degrabă la ascultat decât la vorbit, îi admirasem întotdeauna abilitatea de a se exprima cu viteza fulgerului. Dacă aş fi fost un alt fel de tip, am fi putut să avem genul de dueluri verbale asemenea celor dintre Spencer Tracy şi Katharine

Hepburn. În loc de asta, Katharine Hepburn susținea mai degrabă un monolog.

– Din câte știam, avem deja un Birou de Administrație Internă.

Nu fusesem niciodată sigur cu ce se ocupa mai exact Biroul de Administrație Internă, presupuneam că era ceva de genul Afaceri Interne într-un departament de poliție. Făcea verificări pentru a se asigura că toate procedurile sunt respectate, probabil.

– Desigur. Și un Birou de Audit Intern. Dar ea a vrut ca eu să le supervizez direct.

– Adică nu are încredere în ei să-și facă treaba ca la carte dacă nu sunt controlați.

– Tu ai spus-o, nu eu.

Am aprobat din cap. Mirosea fantastic. Întotdeauna mirosise fantastic. Măcar parfumul ei rămăsese același – unul de la Clinique, din câte-mi aduc aminte. Nu sunt genul care ține minte numele parfumurilor, dar am ieșit de câteva ori cu o femeie care mirosea exact ca Ali. Lucrul acesta mă deruta complet, așa că am întrebat-o ce era, apoi am rugat-o să nu-l mai folosească. Chestia asta a pus capăt relației.

– Unde ți-e șefa? am întrebat-o.

Arată spre o ușă dublă, îmbrăcată în piele, la vreo doi metri distanță. „Probabil biroul particular al lui Cheryl", m-am gândit.

– Vorbește la telefon.

– Poate să ne audă?

Ali își scutură capul.

Ușa care dădea spre hol se deschise și înăuntru apăru o însoțitoare de zbor, o femeie asiatică frumoasă.

– Pot să îi ofer ceva musafirului dumneavoastră, domnișoară Hillman?

– Landry? spuse Ali.

Eu am scuturat capul.

– Mulțumesc, Ming, nu vrem nimic.

Ming a aprobat și a ieșit, închizând ușa.

– Îți place să lucrezi pentru Cheryl?

– Îmi place.

– Dacă nu ți-ar plăcea, mi-ai spune?

– Landry, răspunse ea înclinându-și capul, cu o expresie pe care o cunoșteam bine și care însemna: *Cum poți să pui o asemenea întrebare?*

Ali nu mă mințise niciodată. Nu cred că ar fi știut cum să facă așa ceva. Chiar dacă aceasta însemna că avea să mă facă să mă simt prost. Iar ăsta era un alt lucru care îmi plăcea la ea.

– Scuze.

– Dacă nu mi-ar fi plăcut, nu aș fi făcut asta, spuse. Cheryl este una dintre cele mai impresionante femei pe care le-am întâlnit vreodată. Una dintre cele mai deosebite *persoane* pe care am întâlnit-o vreodată. Cred că e uimitoare.

Am aprobat din cap. Nu aveam de gând să o întreb acum dacă era adevărat că Cheryl era o scorpie, așa cum se zvonea. Probabil nu era momentul cel mai oportun.

– Și da, știu ce spun toți acești tipi despre ea, spuse făcând un gest spre cealaltă încăpere. Crezi că *ea* nu știe?

– Nu sunt decât cârteli, am spus. Probabil se simt intimidați de faptul că pentru prima dată au ca șef o femeie. Plus că le e teamă să nu fie trimiși la plimbare.

– Ce te face să crezi că are puterea să facă acest lucru? îmi spuse coborându-și vocea și aplecându-se spre mine.

– Este președintele Consiliului de administrație.

– Consiliul de administrație nu îi va permite să mai concedieze vicepreședinți seniori sau executori fără să îl consulte în prealabil. Și crede-mă că toți acești tipi știu deja asta.

– Glumești.

– După prima ei rundă de schimbări la nivel de conducere, nu numai că n-a avut loc o revoltă la etajul treizeci și trei. Ba chiar Hank Bodine s-a dus la unul dintre amicii lui din consiliu și au avut o mică discuție, după care consiliul a avut o întrunire de urgență prin care i-au limitat puterea în ceea ce privește concedierile și angajările. E un lucru practic nemaiîntâlnit. Și de-a dreptul scandalos.

– Dacă Bodine are atât de mulți amici în forul decizional, cum de nu l-au făcut pe el președintele Consiliului de administrație în locul lui Cheryl?

– Probabil și el se întreabă același lucru, spuse ridicând din umeri. Poate că nu a avut destui susținători în straturile rarefiate ale puterii. Poate s-au gândit că ar fi prea tiran, un taur într-un magazin de porțelanuri. Sau poate că voiau să aducă pe cineva nou, din afară, care să facă ordine în dezastrul de aici. Dar, indiferent de motiv, nu a fost un vot unanim, atât pot să-ți spun și eu. În plus, cu toții știu cât de valoros este Bodine pentru Hammond, și nu vor să îl piardă. Lucru care a fost un adevărat risc atunci când au hotărât să nu-l aleagă pe el. Așa că mai mulți membri ai consiliului sunt foarte atenți la ce face Cheryl. Dacă face vreo greșeală, atunci crede-mă că o să se debaraseze de ea imediat.

– Și ce legătură au toate astea cu mine? Eu de ce *sunt* aici?

– Ei bine, Mike Zorn a spus că nimeni nu știe mai multe decât tine despre SkyCruiser. A spus că ești – cum s-a exprimat? – „un diamant neșlefuit".

Mă simțeam mai degrabă ca o minge de golf, nu un diamant.

– Dar nu el a fost cel care m-a recomandat ca înlocuitorul său, nu-i așa?

– A spus că s-ar putea să fii un pic prea... junior, răspunse Ali ezitând.

– Hank Bodine era convins că am fost pus pe listă de Cheryl însăși, am spus. Nu ea a făcut asta, nu-i așa?

– Nu, desigur că nu, spuse o voce din spatele nostru. Ușile îmbrăcate în piele se deschiseră și Cheryl Tobin își făcu apariția. N-am auzit niciodată de tine, dar Alison Hillman mi-a spus că ești de încredere, și sper să aibă dreptate.

12

A întins mâna. Eu m-am ridicat și am strâns-o. Mâna îi era rece ca gheața, iar strângerea prea fermă.

– Cheryl Tobin, s-a recomandat, fără să zâmbească.

– Încântat de cunoștință. Jake Landry!

Nu o văzusem de aproape până acum. Arăta mai bine de la depărtare. De aproape, părea din plastic. Avea fața netedă, fără riduri, dar lipsită de naturalețe, de parcă ar fi avut parte de multe intervenții, probabil botox sau chirurgie plastică. Stratul de machiaj era prea gros, ca o mască, având mici crăpături în jurul ochilor. M-a privit lung, studiindu-mă.

– Alison mi-a spus lucruri bune despre tine.

– Toate sunt minciuni, i-am zis.

– Oh, Alison știe că nu e bine să mă mintă. Stai jos, te rog.

M-am așezat, mai obedient decât golden retrieverul meu. Ea s-a așezat pe canapeaua din fața noastră și i s-a adresat lui Ali:

– Am vorbit cu Hamilton Wender.

– Și? întrebă Ali.

– O să vorbim mai târziu despre asta, spuse ridicându-și capul. O să trec direct la subiect, continuă, întorcându-se spre mine. Sunt convinsă că ai citit e-mailul de la mine.

– Care dintre ele?

Făcu ochii mari. Probabil că încerca să-și ridice și sprâncenele, dar botoxul îi paralizase fruntea.

– Cel de azi-dimineață.

– A, acela. Despre etică. Da, suna bine.

– Suna bine, repetă ca un ecou, pe un ton la fel de înghețat cum îi fusese și strângerea de mână. Aproape că puteai vedea țurțurii prinși de cuvintele ei. Hmmm...

– Întotdeauna am crezut că Enron are unul dintre cele mai bune coduri etice de care am auzit vreodată, am spus, dorindu-mi imediat ca să fi tăcut din gură.

Mă privi câteva secunde de parcă ar fi vrut să îmi scoată ochii, apoi zâmbi, dar nu i se mișcară decât buzele, nu și restul feței.

– Văd că ești foarte măgulitor.

– Nu funcționează?

– Nu prea.

– Presupun că acesta e un avantaj dacă ești un simplu angajat. Nu sunt un membru al conducerii. Știți ce se spune: cuiul care iese este cel bătut în cap cu ciocanul.

– Aha. Deci tu nu ieși în evidență, astfel poți să spui orice vrei. Chiar și atunci când ești față în față cu președintele Consiliului de administrație.

– Ceva de genul ăsta.

– Alison, nu mi-ai spus despre cât de fermecător este, zise îndreptându-se spre ea.

Ali își ridică ochii spre cer și spuse pe un ton de avertizare:

– Landry.

Cheryl se aplecă și mă fixă cu o privire intensă.

– Jake, ceea ce urmează să-ți spun nu poate fi repetat altcuiva.

– În regulă.

– Absolut nimeni nu trebuie să afle ceea ce urmează să îți spun. Ai înțeles?

Am dat din cap.

– Îmi dai cuvântul tău de onoare?

– Da.

Ce mai voia, un jurământ solemn?

– Alison m-a asigurat că pot avea încredere în tine, iar eu prețuiesc judecata ei. Acum câteva luni am angajat o firmă de avocatură din Washington D.C., Craigie Blythe, să efectueze o investigație internă a corporației Hammond Aerospace.

Am dat din nou din cap. Nu voiam să îi spun că îl auzisem pe Bodine spunându-i lui Bross despre asta. Sau că prietena lui Zoë de la Securitatea Corporației îi povestise că arhivaseră e-mailurile conducătorilor companiei. Nu puteam să nu mă gândesc că un președinte al Consiliului de administrație nou care lansează o investigație în propria companie era un lucru nemaiauzit. Nu e de mirare că toată lumea o ura.

– Ții minte scandalul de la Boeing de-acum câțiva ani cu privire la biroul de achiziții al Pentagonului?

– Sigur.

Fusese un scandal monstru. Cineva de la Boeing oferise o slujbă foarte bine plătită cuiva de la conducerea achizițiilor pentru Air Force dacă acea persoană avea să le ofere un contract avantajos. Femeia care fusese mituită, unsă sau cum vrei să-i spui – toată lumea o numea „Doamna Dragon" – avea putere de decizie pentru contracte ale statului în valoare de miliarde de dolari. Ea hotăra ce avioane, elicoptere și sateliți avea să cumpere Air Force.

– Și n-a ajuns la închisoare? am întrebat eu.

– Ba da. La fel și ea. Iar președintele Consiliului de administrație al consorțiului Boeing a fost forțat să demisioneze. Boeing a trebuit să plătească daune imense, a pierdut un contract de douăzeci și trei de miliarde de dolari, iar reputația lor a fost pătată ani la rând. Eu eram la Boeing la vremea respectivă și îmi aduc aminte bine cazul, așa că poți fi sigur de faptul că nu voi permite ca acest lucru să se întâmple și cu Hammond – nu cât sunt eu aici.

O priveam, așteptând să continue, fără să înțeleg de ce îmi spunea toate aceste lucruri. Și Ali o privea, dar părea că ea așteaptă un semn ca să înceapă să vorbească.

– Sunt convinsă că ai auzit zvonuri despre lucruri asemănătoare care se petrec la noi, spuse ea. Că *cineva* de la Pentagon – probabil actualul șef de achiziții – a primit o mită din partea *cuiva* de la Hammond.

– Pentru a sigila contractul acela pentru avioane de transport, semnat cu câteva luni în urmă, am spus. Da, am auzit

despre asta. Părerea mea e că cei de la Boeing au avut o înțelegere mai bună decât noi.

– Cum așa?

– Singurul lucru pe care doamna de la Pentagon l-a primit de la Boeing a fost un job de două sute cincizeci de mii de dolari, pe care ea trebuia să îl onoreze, dar din câte am auzit, Hammond i-a oferit succesorului ei – nu știu cât, am auzit că ar fi vorba de un milion de dolari.

– Mă rog, spuse Cheryl serioasă. Prima dată nu am dat crezare acestor zvonuri, cum adică s-ar putea ca un jucător secundar ca Hammond Aerospace să treacă atât de Boeing, cât și de Lockheed? Dar, după ce am ajuns aici, am vrut să mă asigur că zvonurile sunt nefondate. Alison?

Ali își schimbă poziția pe canapea pentru a ne putea vorbi amândurora în același timp.

– Investigatorii de la Craigie Blythe au descoperit deja niște lucruri interesante, spuse ea.

– Cum ar fi?

– Ceva ce pare a fi o rețea de plăți nejustificate, atât aici, cât și în străinătate.

– Vorbim de mite, deci?

– În principiu.

– Cine?

– Încă nu avem nici un nume. Asta este una dintre probleme.

– Păi, ai numele celui care este șeful curent de achiziții pentru Air Force, de ce nu vă bazați pe asta?

Ali își scutură capul.

– Este o investigație privată. Nu avem autoritatea necesară pentru ceva de genul ăsta.

– Și de ce nu anunțați guvernul, și-i lăsați pe ei să preia cazul?

– *Nu,* interveni Cheryl. În nici un caz. Cel puțin până nu aflăm cine sunt cei implicați de la Hammond. Și până ce nu avem dovezi solide.

– Cum așa?

– E complicat, spuse Ali. Din momentul în care se va răspândi zvonul la Hammond, oamenii vor începe să distrugă documente. Să șteargă dovezile. Să își acopere urmele.

– În clipa în care îl implici pe procurorul general într-o asemenea situație, interveni Cheryl, totul devine un circ mediatic. Am văzut acest lucru la Boeing. Investigația lor va continua la nesfârșit, va apărea pe prima pagină a ziarelor și va provoca daune nemăsurate companiei. Nu, vreau ca această investigație să fie complet finalizată, abia apoi vom furniza procuraturii nume, date, documente, totul.

– De aceea, întregul proces trebuie derulat discret, spuse Ali.

– Ei hai, am zis, vrei să-mi spui că ai o echipă de avocați veniți de la Washington care îi intervievează pe oameni și examinează dosare, cercetând fiecare colț al companiei, și crezi că nimeni n-o să afle ce se întâmplă? Chiar mă îndoiesc.

– Până acum totul a fost făcut de la distanță, spuse Ali. Deocamdată avem examinatori judiciari care verifică toate e-mailurile și tranzacțiile financiare mai vechi. E o cantitate imensă de material – *gigabytes* întregi de date.

– Coordonatorul nostru intern, spuse Cheryl, este consilierul general Geoff Latimer, iar el a primit sarcina de a ține totul secret. El este unul dintre cei patru oameni de la Hammond care știu despre acest lucru. Ei bine, acum sunt cinci, incluzându-te pe tine.

– Cine sunt ceilalți?

– În afară de noi și Latimer, doar Ron Slattery.

Acesta era noul director economic, pe care Cheryl îl adusese cu ea de la Boeing. Era considerat de toată lumea omul ei, singurul membru al Consiliului de administrație care îi era loial. Un alt fel de a spune că era cățelul ei. Alții îl numeau prietenul ei la toartă. Marioneta ei.

– Sunt mai mult de cinci oameni care știu despre anchetă, am spus.

– Șeful de la Securitatea Corporației, rosti Ali aprobând din cap, și persoana pe care a pus-o să monitorizeze e-mailurile. Și probabil că și secretara lui Latimer. Așa că în total vreo opt oameni.

– Mai mulți de-atât, am spus.

– Ce vrei să zici cu asta? întrebă Cheryl.

– Vestea s-a răspândit deja. L-am auzit pe Hank Bodine spunându-i lui Kevin Bross despre investigație.

– Când?

– În dimineața asta.

Cheryl o privi pe Ali cu înțeles.

– Probabil acesta e motivul pentru care a devenit dintr-odată atât de evaziv în e-mailuri și convorbiri telefonice.

Am presupus că vorbeau de Hank Bodine.

– Ai fost în biroul lui Hank Bodine? mă întrebă.

Am aprobat din cap.

– Interesant. Mergi des acolo?

– Acum a fost prima dată.

– Care a fost motivul pentru care te-a chemat?

– Cred că adevăratul motiv era ca să afle de ce am fost trecut pe listă pentru această deplasare. Părea foarte suspicios. Voia să afle dacă vă cunosc.

– Era cumva conștient de faptul că tu și Ali vă cunoașteți? întrebă Cheryl.

Oare cât de multe știa? mă întrebam. Îi spusese Ali totul despre noi?

– Nu cred, am spus scuturându-mi capul, altfel ar fi spus ceva.

Pentru câteva secunde, păru că se uită la televizorul de pe perete. Își încreți nasul și o întrebă pe Ali:

– Simți cumva miros de trabucuri?

– Trabucuri? Nu cred, spuse Ali scuturându-și capul.

– „Adevăratul motiv", repetă Cheryl încet. Deci trebuie să fi fost alt motiv care să justifice faptul că ți-a cerut să mergi la el în birou. Un motiv *de acoperire.*

Eram impresionat. Chiar era foarte inteligentă.

– M-a pus să aflu motivul prăbușirii avionului E-336. De la Târgul Aeronautic de la Paris, am adăugat, dându-mi seama că probabil nu știa la ce mă refer. Cel care…

– Știu despre ce este vorba, crede-mă, m-a întrerupt. Deci vrea să știe *de ce,* nu-i așa? Și asta e foarte interesant. Nu ți-a spus de ce e atât de disperat să afle acest lucru?

– Ei bine, n-aș spune că era disperat. A spus că vrea să-i dea lui Mike Zorn muniție contra celor de la Eurospatiale, ca să-l ajute să-i „nenorocească".

– De parcă Mike ar avea nevoie de așa ceva, spuse adresându-se mai degrabă lui Ali decât mie. Asta e foarte ciudat, nu-i așa?

– Cum adică?

Cheryl își îndreptă ochii spre Ali, apoi spre mine, evident fără intenția de a-mi răspunde la întrebare.

– Ai auzit de Clive Rylance?

– Desigur.

Clive Rylance era un vicepreședinte executiv și șeful de la Londra al Direcției de relații internaționale a corporației Hammond. Acest lucru însemna că el era cel care superviza toate cele optsprezece baze de operațiuni ale noastre din întreaga lume.

– Hank Bodine are de gând să poarte o mică discuție cu el la cabană. Să vorbească despre niște lucruri pe care nu a vrut să le scrie într-un e-mail. Nu pot să-ți spun cum de știu acest lucru. Eu bănuiam cam cum se întâmplase asta, dar n-am spus nimic, așteptând ca ea să continue. Vreau ca tu să afli despre ce discută.

– Cum? am spus holbându-mă la ea.

– Trage cu urechea. Fii numai ochi și urechi. Stai la bar împreună cu restul tipilor. Și nu te sfii să mă vorbești de rău, dacă acest lucru te ajută să te înțelegi mai bine cu ei.

Am zâmbit, neștiind ce să spun.

– Presupun că te înțelegi bine cu Hank Bodine, nu-i așa? Pari să fii genul care se încadrează în gașca lor.

Spuse aceste lucruri cu un dezgust evident, de parcă aș fi fost un alcoolic sau un pervers.

– Să mă înțeleg bine? am spus. Abia dacă mă bagă în seamă.

– Jake se înțelege cu toată lumea, spuse Ali.

Mi-am întors ochii spre ea, ridicând sprâncenele, iar ea mi-a înțeles imediat privirea: *Cu toată lumea în afară de tine, poate.* Ea mi-a zâmbit jucăuș.

– Dacă nu te bagă în seamă, atunci e și mai bine, spuse Cheryl. Înseamnă că nu reprezinți o amenințare pentru el. Ești invizibil. Probabil că în preajma ta nu o să fie la fel de atent cum ar putea fi în preajma vreunui membru al forului decizional.

– Îmi ceri să spionez, am spus.

– Spune-i cum vrei, a zis ridicând din umeri. Avem nevoie de o confirmare. Vrem să știm în ce direcție să îi îndrumăm pe investigatori. De asemenea, nu vreau să vorbești niciodată despre Craigie Blythe. Sau despre Hamilton Wender, procurorul nostru șef.

Am rămas confuz un moment. Hamilton Wender, Craigie Blythe – care era firma de avocatură și care era avocatul?

– Asta e tot? am întrebat într-un final.

– Jake, a adăugat Ali, ne-ar fi de mare ajutor dacă ai putea să afli dacă Bodine sau oricare dintre ceilalți tipi vorbește despre chestia cu mita pentru Pentagon. Chiar și într-un mod vag, indirect. Știi, dacă par îngrijorați, dacă se avertizează unul pe celălalt, vorbesc despre ștergerea de e-mailuri, lucruri de genul acesta. Pentru că, dacă putem restrânge cercetările asupra anumitor indivizi, investigatorii pot folosi cuvinte-cheie și căutări consecutive, și alte asemenea proceduri. Pot instala aplicații care monitorizează traficul în rețea. Poate așa putem grăbi puțin lucrurile.

– Orice lucru care ar putea indica oferte de angajament ilegale, însumă Cheryl. Orice încălcare procedurală care ne-ar putea aduce probleme. Orice aluzii la „cadouri" oferite pentru a încheia o afacere. Ori mențiune despre „oferte cu scop special". Orice lucru care ți se pare că ar fi greșit. *Orice.*

M-am gândit la remarca lui Lummis despre ungerea roților și la felul în care Bodine i-a făcut semn să tacă. În loc de asta, am răspuns:

– Adică, dacă cineva dezlipește eticheta de la saltea?

Ali îmi aruncă o privire rece, dar puteam să văd că încerca să își rețină un zâmbet.

– Cred că ne-am înțeles unul pe celălalt, spuse Cheryl, în timp ce mici pete roșii începeau să îi apară pe obraji, ca niște urme de sirop de cireșe pe un con de înghețată de vanilie.

Nu îmi plăcea deloc această situație. Ceea ce îmi cerea Cheryl să fac era să îi servesc drept momeală, să aflu cine o vorbea pe la spate, cine nu îi era loial. Începeam să mă întreb dacă nu cumva toată vorbăria despre firme de avocatură și investigații interne nu era decât o acoperire pentru a mă transforma pe mine în informatorul ei. Nu am răspuns nimic timp de câteva momente.

– Simt cu siguranță miros de trabuc, îi zise Cheryl lui Ali.

– Vrei să mă duc să verific? întrebă Ali.

– Nu, spuse Cheryl. *Eu* o să mă ocup de asta.

– Știți că, am spus, aerul din cabină se schimbă în întregime la fiecare două-trei minute.

Cheryl mă privi sec. Nu părea impresionată. Presupun că nici eu n-aș fi fost.

– Chestia asta cu spionatul, am adăugat, ar trebui să fie înainte sau după exercițiile de team-building?

Acum chiar mă privi cu dispreț evident sau cel puțin așa mi s-a părut. În nici un caz nu era dragoste sau admirație. Puteam să-mi dau seama că regreta faptul că mă cunoscuse vreodată.

– S-ar putea să nu auzi nimic, zise Cheryl. Sau s-ar putea să percepi ceva care ne va ajuta să rezolvăm cazul.

Am rămas tăcut.

– Simt o ezitare din partea ta, îmi spuse.

Am observat că Ali îmi evita privirea.

– Nu e ceva care să-mi facă plăcere, am recunoscut.

– Înțeleg. Dar ăsta ar putea să fie un lucru bun pentru tine. O *ocazie,* dacă înțelegi ce vreau să spun.

Probabil că și-ar fi arcuit sprâncenele dacă i-ar mai fi funcționat fruntea.

Nu înțelegeam la ce fel de „ocazie" se referea mai precis, dar știam că îmi oferea propria mită.

– Nu știu, am răspuns, spionajul nu e una dintre abilitățile pe care speram să le dezvolt.

– Adică vrei să spui că nu o să faci asta pentru mine?

– Nu am spus asta, am răspuns ridicându-mă. O să mă mai gândesc la ofertă.

– Aș vrea să primesc un răspuns acum, insistă Cheryl.

– O să mă mai gândesc, am repetat și am ieșit.

M-am întors la locul meu și am început să mă uit din nou la pozele avionului prăbușit. Bodine și amicii lui încă își savurau trabucurile. Cabina era plină de fum. Ochii începură să-mi lăcrimeze.

M-am gândit la lucrul pe care Cheryl Tobin și Ali tocmai mi-l ceruseră. Nu era ca și cum aș fi simțit vreun fel de loialitate față de Bodine sau Lummis, sau oricare dintre acei tipi, dar nu îmi plăcea să fiu folosit pe post de spion. Mă deranja faptul că acesta era adevăratul motiv pentru care Cheryl Tobin mă voia acolo, dar aveam încredere în judecata lui Ali, la fel ca Cheryl, și știam că ea nu mi-ar fi cerut să fac ceva despre care nu ar fi considerat că este un lucru important.

Chiar atunci am văzut pe cineva trecând prin cabină în viteză, ca o rachetă. Era Cheryl Tobin, cu o expresie extrem de mânioasă. Se îndreptă spre grupul lui Bodine. Puteam să o văd vorbind cu cei doi bărbați, dar nu puteam auzi ce spune. Capul îi era lăsat pe-o parte. Vorbea calm, indiferent de ceea ce spunea. Mânia îi dispăru brusc de pe față; părea acum aproape prietenoasă. Zâmbi, atingându-l ușor pe Hank Bodine pe braț, apoi se întoarse și merse calm înapoi la ea în cabină.

Apoi l-am văzut pe Hank Bodine, cu fața toată numai zâmbet, stingându-și țigara în paharul de whisky. Nu puteam observa fața lui Hugo Lummis, dar am văzut cum și el își stinge trabucul în bolul cu alune.

Am zâmbit în sinea mea și am început să rederulez în minte întreaga scenă cu Ali și Cheryl. Eram dispus să fac ceea ce îmi ceruseră, dar numai pentru că mă rugase Ali. Totuși, nu îmi plăcea situația. Deveneam din ce în ce mai convins că în culise se petreceau mai multe decât mi se spusese. Până la aterizarea avionului, cu jumătate de oră mai târziu, trecusem de la sentimentul de neplăcere moderată în privința celor patru zile care urmau la suspiciunea apăsătoare că ceva rău avea să se întâmple la cabană.

De fapt, habar n-aveam.

13

Cabana era construită pe marginea unui deal abrupt și se înălța deasupra noastră, impozantă, rustică și frumoasă. Era practic o cabană de vânătoare mult mai extinsă, măreață și primitivă, cu o vechime de un secol, probabil. Îmi amintea de una dintre acele cabane vechi și solide pe care le vezi în Yellowstone sau în Adirondacks. Exteriorul era din bușteni decojiți, probabil molizi, iar spațiile dintre bușteni erau umplute nu cu ciment, ci cu funii tratate cu creozot. Avea două etaje și un acoperiș abrupt din șindrilă de cedru. Veranda mare din față era legată de un debarcader decolorat de soare printr-o cărare placată cu scândură, care se unduia pe marginea dealului.

Cabina King Chinook era amplasată pe malul unui ochi de apă numit Shotbolt Bay, lângă Rivers Inlet, pe coasta centrală din British Columbia, la patru sute optzeci de kilometri de Vancouver. Singurul mod convenabil prin care se putea ajunge acolo era cu șalupa, elicopterul sau cu hidroavionul.

Atunci când spuseseră că locul era izolat, erau modești. Acest loc era în mijlocul pustietății.

Pentru mine „izolat" descria micul oraș din partea superioară a statului New York în care crescusem, aflat la optzeci de kilometri de Buffalo, din ruralul district Erie. Cel mai apropiat mall era la patruzeci de kilometri, în West Seneca. Cel mai important eveniment al anului era Festivalul Laptelui, fără glumă. Cel mai important eveniment din istoria orașului meu fusese atunci când un autobuz de școală s-a ciocnit cu un marfar, în 1934. Nimeni nu a murit în accident.

Dar orașul meu era Manhattan comparativ cu locul unde ajunsesem.

Avionul Hammond aterizase în colțul de nord-vest al insulei Vancouver, la aeroportul Port Hardy, de unde am trecut în câteva hidroavioane mici. După un zbor rapid, am aterizat pe suprafața apei în fața unui debarcader simplu. Soarele se pregătea să apună, un glob imens de ocru, cu reflexia strălucindu-i pe apă. Peisajul era destul de spectaculos.

Am fost întâmpinați de un tip cam de aceeași vârstă cu mine, care se prezentă drept Ryan. Purta un tricou cenușiu cu guler, care avea inscripționată sigla CABANA KING CHINOOK pe piept, pe partea stângă. Ne întâmpină cu un zâmbet larg și se adresă tuturor, în afară de mine, pe nume. Evident că îi ținuse minte de anul trecut sau poate că își făcuse temele. Aproape că mă așteptam să ne ofere cocteiluri cu umbrelușe, ca și cum am fi fost la Club Med.

– Cum a fost zborul dumneavoastră?

Era un individ slab și înalt, cu un păr cărămiziu des și ochi albaștri limpezi.

– Zborurile, îl corectă brusc Kevin Bross în timp ce coborî pe debarcader, mergând mai departe.

Hugo Lummis avea nevoie de ajutor pentru a păși pe debarcader. Își pusese o pereche de ochelari de soare marca Ray-Ban Wayfarers și nu mai avea nevoie decât de o pălărie de paie pentru a semăna cu unul dintre membrii trupei Blues Brothers.

– Mușcă peștele? l-a întrebat pe tip.

– V-ați nimerit cum nu se poate mai bine, spuse Ryan. Peștii Chinook se deplasează acum în amonte. Am prins ieri unul de optsprezece kilograme, la nici șaizeci de metri de cabană.

Alți doi indivizi în tricouri cenușii descărcau lăzi de alimente perisabile din spatele avionului și valizele din portbagaj.

– Vara trecută am prins unul de patruzeci de kilograme cu ață Berkeley, zise Lummis. Cred că a fost chiar un record.

– Îmi aduc aminte, spuse Ryan, dând din cap.

Ceva foarte subtil în expresia lui părea să indice scepticism. Poate că amintirea lui Lummis era exagerată, dar Ryan nu avea de gând să îl corecteze.

– Aceasta este una dintre cele mai bune cabane pentru pescuit sportiv din lume, îmi spuse Lummis. E de clasă mondială.

Am dat din cap.

– Pescuiești?

– Câteodată, am spus.

– Ei bine, aici nu ai nevoie de foarte multă îndemânare. Și nici de răbdare. Trebuie doar să arunci cârligul în apă. Dar să îi scoți la suprafață e partea cea mai dificilă. Peștii Chinook – așa numeau aici somonul – sunt niște monștri. Ți se desprind din cârlig, îți rup ața, îți dezechilibrează barca. Sunt luptători de temut. Am sau n-am dreptate, Ryan?

– Aveți dreptate, domnule Lummis, spuse Ryan.

Lummis îl bătu pe Ryan pe braț și începu să meargă spre cabană.

– Pentru prima dată aici? mă întrebă Ryan.

– Mda. Și nici nu mi-am adus echipament de pescuit.

– Nu vă faceți griji. Vă putem oferi totul. Și dacă nu sunteți pescar, sunt o mulțime de alte lucruri pe care le puteți face atunci când nu sunteți la întâlniri sau la exercițiile de teambuilding. Mai puteți merge în drumeții sau cu caiacul. Iar, dacă nu vă plac activitățile în aer liber, avem saună și jacuzzi, iar mâine-seară se desfășoară turneul de pocher Texas Hold'em. Așa că nu vă faceți griji, nu totul se învârte în jurul pescuitului.

– Îmi place pescuitul, am spus, dar nu am fost niciodată la pescuit de somon.

– O, este cel mai palpitant. Domnul Lummis are dreptate. S-au pescuit aici niște exemplare de trofeu. Media somonilor este de optsprezece kilograme, dar am avut și de douăzeci, douăzeci și cinci sau chiar treizeci de kilograme.

– De patruzeci nu?

– N-am văzut niciodată unul atât de mare, răspunse Ryan fără să zâmbească, deși ochii îi licăreau. Nu aici.

14

Veranda lungă era mărginită cu mobilier rustic: un scrânciob lung, un leagăn suspendat cu lanțuri, câteva scaune Adirondack, toate păreau lucrate de mână, din bușteni și crengi. Un alt angajat ținea deschisă pentru mine ușa de parcă ar fi fost ușierul de la Ritz-Carlton, iar eu am pășit într-o cameră enormă, luminată slab.

Am fost imediat izbit de mirosul plăcut al fumului de lemn și al vinului fiert. Odată ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina, mi-am dat seama că nu mai văzusem niciodată o asemenea cabană de pescuit.

Nu sunt genul care merge des la pescuit sau vânat, dar atunci când o fac împreună cu prietenii, stăm de obicei în baraca dărăpănată a cuiva. Sau într-un cort, sau vreun motel ieftin. Așa că nu sunt un expert în cabane.

Dar nu mai văzusem niciodată așa ceva. O cabană de pescuit? Acesta era genul de loc pe care puteai să îl vezi într-un pictorial în *Architectural Digest* cu titlul de „Cea mai exclusivistă cabană rustică din lume" sau ceva de acest gen.

Nu am văzut nici un fel de birou de recepție la intrare. Asta era așa-numita cameră mare cu pereții din cherestea nefasonată. Podeaua era din scânduri late de cedru, lustruite și uzate. Într-un capăt al încăperii era un șemineu gigantic în trei caturi, construit din piatră de râu, lat de șase metri și înalt de nouă. Deasupra lui se afla un cuier imens din coarne de cerb. Pe alt perete era întinsă o piele de urs uriașă, cu labele din față întinse ca Iisus pe cruce. Aici era și mai multă mobilă

din crengi, dar canapelele și scaunele erau îndesate bine, tapisate cu chilimuri.

Bagajele noastre fuseseră adunate în mijlocul încăperii și erau duse spre camere de către angajați. Era evident că nu trebuia să ne cărăm singuri valizele. Noi fuseserăm ultimul transport de pasageri care trebuia să ajungă. Toți ceilalți păreau să se fi cazat deja.

Un bărbat care ținea în mână un dosar se apropie de mine. Era de vârstă mijlocie, avea chelie și purta ochelari de citit atârnați de gât.

– Eu sunt Paul Fecher, managerul, îmi spuse scuturându-mi mâna. Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Landry.

– Ați ghicit bine, i-am spus.

– Am dedus prin eliminare. Îi țin minte pe toți musafirii care se întorc la noi, dar acum avem trei persoane noi, iar două dintre ele sunt femei. Bine ați venit la Cabana King Chinook!

– Aveți un loc foarte frumos aici.

– Mă bucur că vă place. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să mă anunțați pe mine sau pe unul dintre angajații noștri. Cred că l-ați întâlnit deja pe fiul meu, Ryan.

– Așa e. Era puștiul pe care-l cunoscusem pe debarcader.

– Deviza noastră aici este că singurul lucru pe care oaspeții noștri trebuie să îl ridice este undița. Sau un pahar de whisky. Dar whisky-ul este opțional.

– Poate mai târziu, am răspuns.

Își privi ceasul. Era unul ieftin, din plastic. Nu obișnuisem să iau în seamă ceasurile altora până acum.

– Ei bine, aveți câteva ore până să vă întâlniți cu toții pentru cocteiluri și banchetul de deschidere. Unii dintre musafiri au ațipit puțin. Câțiva sunt la sala de fitness de la subsol. Avem vreo două aparate pentru exerciții cardio, câteva benzi de alergat și gantere. Suntem bine echipați. Și, în caz că vreți să o luați ușor, avem o saună tradițională din lemn de cedru. Iar barul este deschis oricând, desigur, spuse făcând un gest cu mâna spre un capăt al camerei, unde Lummis stătea la băut cu Clive Rylance.

– O să țin minte asta.

– Așadar, sunteți cazat în camera Vancouver, împreună cu domnul Latimer.

Geoffrey Latimer, consilierul general, era cel despre care se spunea că era un tip țeapăn, serios și lipsit de simțul umorului. Tot el coordona investigația internă a lui Cheryl. Aceasta era o alegere interesantă. Mă îndoiam că era o coincidență.

– Colegi de cameră, deci?

– Sunteți doisprezece în total și avem doar șapte camere. O să vă facă plăcere. O să vă aducă aminte de taberele din vacanța de vară.

Nu fusesem niciodată în tabără.

– Doisprezece musafiri și șapte camere, am spus după un calcul rapid, asta înseamnă că nu toată lumea o să aibă coleg de cameră?

– Ei bine, noul președinte al Consiliului de administrație are desigur apartamentul doar pentru sine.

– Normal.

Asta însemna că și Ali stătea singură. Să împart o cameră cu unul dintre acești tipi. Ce catastrofă.

– Sună distractiv, am spus.

15

Da, exact ca în tabără de vară. Cu excepția faptului că unii membri ai grupului aveau apartamente cu jacuzzi.

Pe când urcam scările, mi-am aruncat ochii într-unul dintre apartamente. Ușa era deschisă, așa că puteam vedea că era destul de mare. Înăuntru era Ali, care-și despacheta valiza. Își ridică privirea pe când treceam și îmi zâmbi.

– Salut! spuse. Fain locul, nu-i așa?

– Nu-i rău. Așadar, ai propria cameră, nu-i așa?

Ridică din umeri.

– Ei bine, Cheryl...

– Și eu care credeam că o să împarți camera cu Hank Bodine.

– Da, sigur. De ce nu intri un minut?

Am intrat, iar ea a închis ușa după mine. Am simțit acei fiori de anticipare pe care-i aveam înainte, atunci când eram împreună în spatele ușilor închise, dar desigur că am încercat să alung toate acele gânduri necurate din mintea mea. Pe cât posibil, oricum.

– Ascultă, poți să te așezi o secundă?

Am ridicat din umeri și m-am așezat pe un scaun tapițat făcut din crengi, iar ea s-a așezat pe unul asemănător, alături de mine.

– Crezi că e în regulă? am întrebat.

– În regulă?

– Ca eu să mă aflu aici, adică. Credeam că nu vrei ca vreunul dintre acești tipi să știe că am fost prieteni.

– Ai grijă la ieșire. Asigură-te că nu te vede nimeni atunci când ieși de aici.

Îmi plăcea această furișare. Era destul de sexy, de fapt. Doar de-ar fi fost în joc și sexul.

– Am înțeles. Cu siguranță n-aș vrea să creadă cineva că noi doi avem o aventură, am adăugat cu o față serioasă.

Ea a zâmbit vag.

– Ascultă, în legătură cu acea întâlnire din avion. Păreai puțin cam enervat.

– Era mai degrabă un fel de aversiune. Când m-am angajat la Hammond, nu m-am gândit că voi deveni informatorul șefului.

– Dar nu asta ți-a cerut să faci, spuse Ali, jenată. Fii numai ochi și urechi, atât.

– Atunci de ce am impresia că Cheryl are un motiv ascuns?

– Ce vrei să spui cu asta?

– De fapt, n-am cum să o învinovățesc. Consiliul de administrație abia așteaptă o scuză ca să scape de ea, iar Hank Bodine complotează ca un emir rămas fără tron, nu-i așa? Dar acum el și amicii lui suspectează că e-mailurile le sunt monitorizate, așa că n-ar fi convenabil să transformi un tip fără prea mare importanță în informatorul tău privat, în rolul de agent dublu?

Am văzut imediat cum se înroșește, așa că mi-am dat seama imediat de faptul că atinsesem un punct sensibil. Uitasem cât de transparente îi erau emoțiile. Nu prea putea să ascundă lucrurile pe care le simțea: fața îi era ca o carte deschisă sau poate un afiș. De dragul ei, speram că nu trebuia să conducă prea multe negocieri în noul ei rol, deoarece fața ei trăda întotdeauna totul.

– Băiete, să știi că o subestimezi pe femeie, îmi spuse scuturându-și capul. Poate să facă față tuturor schemelor tipilor ăștia, crede-mă. Singurul interes este eliminarea persoanelor care au comis infracțiuni.

– Adică nu eliminarea lui Hank Bodine?

– Ideea este protejarea companiei de un coșmar judiciar imens, Landry, spuse pe un ton enervat, răstit chiar.

– Iar dacă procesul se încheie cu Hank Bodine într-un costum portocaliu și cătușe, după gratii, cu atât mai bine.

– Nu m-ar deranja acest lucru. Și trebuie să recunoști, că nici pe tine.

– Mie chiar nu-mi pasă de tip, ca să fiu sincer.

– Ideea e că, dacă el sau Hugo Lummis, ori Upton Barlow sau oricine altcineva din companie l-a mituit pe un angajat de la Pentagon pentru a obține un contract, acest lucru o să fie un coșmar pentru noi. Așa cum a fost pentru Boeing.

– E atât de important pentru tine? am întrebat.

– Nu, Landry. Nu face pentru mine asta.

– Nu face asta pentru mine, îmi spuse.

Vocea îi era înăbușită, avea capul sub pernă.

– Tu ai întâlnirea aceea importantă de dimineață, am spus. Parcă de la șapte și jumătate, nu-i așa?

Avusese dreptate. Apartamentul ei era zgomotos, iar în ultima vreme lucrurile se înrăutățiseră. O gașcă de puștani începuse să se adune în stradă aproape exact sub fereastra ei, făcându-și de cap, râzând și tachinându-se unii pe alții până târziu în noapte.

Era o noapte răcoroasă, iar ferestrele erau deschise. Eram goi, întinși sub plapumă. Tocmai făcusem dragoste, iar eu eram încă ametit, dar nici unul dintre noi nu putea să adoarmă.

– Chiar trebuie să mă mut de-aici, spuse.

– Mută-te cu mine.

Nu mi-a răspuns.

– Nu-s decât niște puști, Ali. O să cobor și o să le spun să tacă odată. Pentru mine, nu pentru tine.

Ea și-a dat deoparte perna de peste cap și m-a privit fix.

– Chiar vorbești serios? Landry, nu fi nebun. Ăștia sunt în stare să riposteze.

– Pot să le fac față.

– Sub nici o formă.

Am tăcut.

– Sunt niște nenorociți, Landry. Nu-ți irosi niciodată vremea cu niște nenorociți.

S-a ridicat din pat, a mers la baie și s-a întors cu niște dopuri de urechi portocalii, întinzându-mi și mie o pereche.

Arătau ca niște sfârcuri mici. Ea rulă o pereche de dimensiuni reduse, pe care le puse în urechi.

După zece minute, dormea dusă. Dar eu nu.

O sticlă de bere se sparse de trotuar. Cineva strigă ceva obscen.

În interiorul meu, lupul cel rău mârâia, cerând să fie hrănit.

Când am fost sigur că ea doarme dusă, m-am ridicat, m-am îmbrăcat și am coborât în stradă.

În lumina galbenă a străzii, cei doi BG – Baby Gangsteri, cum li se spunea – râdeau, se împingeau unul pe celălalt, își dădeau aere. Părul ras, șepcile de baseball cu cozorocul la spate, blugi largi atârnați. M-am îndreptat direct spre ei. Unul din ei începu să râdă, spunând ceva obscen. Celălalt m-a privit doar. Aveau în jur de șaisprezece, poate chiar șaptesprezece ani. Aspiranți la statutul de membri într-o bandă latino. Învățasem cum să fac față puștilor de felul lor în Glenview.

Nu le-am spus nimic. Pur și simplu i-am fixat din priviri.

Amândoi s-au dat în spate, instinctiv. Văzuseră ceva în expresia mea.

M-am strecurat înapoi între cearșafurile răcoroase, cu inima bătându-mi cu putere. Am scăpat ca prin urechile acului. Fusese prea periculos ceea ce făcusem. Dar atâta vreme cât simțeam nevoia să o protejez, știam că lupul cel rău avea să învingă.

Ali mormăi ceva în somn și se întoarse pe cealaltă parte.

– Ei, haide, Ali, i-am spus, știi de ce m-ai propus pe mine. Știai că nu aveam cum să te refuz. Având în vedere trecutul nostru.

M-a privit lung câteva secunde bune.

– Având în vedere trecutul nostru, zise molcom, riscam ca tu să ne spui amândurora să ne ducem la dracu'. Văzu că încercam să protestez, așa că adăugă repede: i te-am propus lui Cheryl, pentru că tu ești singurul în care am încredere.

Nu știam ce să zic, așa că nu am spus nimic. Ea își coborî privirea, apoi își trecu brusc mâna peste pantalonul meu, până la coapsă.

– Ai păr de câine peste tot pe pantaloni.

Eu am simțit o încărcătură electrică, deși știam că ea nu avusese nici un fel de intenție prin acest gest.

– Probabil că ar trebui să îmi iau o perie de scame.

– Tatăl meu spunea întotdeauna că...

– Îmi aduc aminte. Dar mie nu-mi pasă. E ca și cum ai simți parfumul unei femei pe puloverul tău. E un memento plăcut.

Ea zâmbi, de parcă ar fi amuzat-o ceva ascuns.

– Încă mai ieși în oraș cu blonda aia cu țâțe mari?

– Care dintre ele?

– Cea care arată ca o damă ieftină.

– Care dintre ele?

– Cea cu care te-am văzut că luai cina la Sushi Masa.

– A, ea. Nu, relația cu ea s-a încheiat.

Am încercat să ascund faptul că eram surprins. Nu știam că mă văzuse în oraș cu altă femeie. Mi se părea oare sau era o umbră de gelozie în vocea ei?

Ea dădu din cap.

– Credeam că urăști *sushi*.

– De fapt, nici blondele nu-mi prea plac.

– În seara aia părea că te bucuri de amândouă foarte tare. Mai știi de câte ori am încercat să te conving să mergem la restaurantul ăla?

– Ar trebui să iei drept un semn de respect și intimitate faptul că nu am fost cu tine acolo. Mă simțeam destul de confortabil ca să îți dezvălui adevărata mea părere cu privire la peștele crud.

– Ce frumos, spuse neîncrezătoare.

– Și tu ai pe cineva?

– Am fost prea ocupată cu munca pentru așa ceva. Tu?

Am aprobat din cap.

– Dar nu cu o blondă.

– Ba da, de fapt și aceasta e o blondă.

– Hmm. Cum o cheamă?

– Gert.

– Gert?

– Prescurtare de la Gertie.

– Sună foarte sexy. Cu ce se ocupă?

– Îi place să alerge. Și să mănânce. Adoră să mănânce. Nu s-ar opri niciodată dacă nu aș limita-o la două mese pe zi.

– Are cumva vreo tulburare de alimentație?

– Nu, e specificul rasei.

Mi-a tras un pumn în joacă, dar a avut impact la contact. O fată puternică.

– Deci, lucrezi în continuare pentru Mike Zorn.

– Desigur.

– Dar, a replicat, nu ai vrea să avansezi în ierarhia companiei? Din moment ce o avansare înseamnă schimbare, nu-i așa?

– E un tip de treabă. E o slujbă bună.

– Pun pariu că încă mai ai rabla aia de Jeep, nu-i așa?

– Încă merge foarte bine.

– Probabil că nici măcar nu ai schimbat aripa din dreapta, nu-i așa?

– Nu afectează modul în care merge mașina, am zis.

– Dar arată ca naiba.

– Nu din spatele volanului.

Zâmbi, acceptând că aveam dreptate, apoi îmi spuse:

– Să știi că nu m-ai felicitat încă. Pentru noua mea slujbă.

Mi-am arcuit sprâncenele. Eu pot să fac asta. Nu am făcut tratamente cu botox.

– A, da, continuă, am uitat limbajul Jake. Nu e nevoie să spui ceea ce știi că eu știu că știi, nu-i așa? Cum ar fi că, evident, ești bucuros pentru mine, ce nevoie ar fi să spui asta cu voce tare? De ce să irosești cuvintele?

– Vorbitul e supraestimat, am spus. Desigur că mă bucur pentru tine.

Câteva secunde am tăcut amândoi.

– Și lucrul ăsta o să fie, cum să mă exprim, complicat pentru noi?

– Complicat? Adică te referi la noi doi?

Am aprobat din cap.

– Pentru că obișnuiam să dormim împreună?

– A da, am făcut asta, nu-i așa?

– Eu nu cred că o să fie complicat, tu ce zici?

Mi-am scuturat capul. Desigur că avea să fie complicat. Cum se putea să nu fie?

– Deloc, am spus. Deci, ne cunoaștem sau nu?

– Cum?

– Atunci când o să ne întâlnim zilele următoare. Trebuie să ne prefacem că nu ne-am întâlnit niciodată?

Își coborî fruntea, gânditoare.

– Poate că ne cunoaștem din priviri. Dar nu ne știm numele unul altuia. Nu ni s-a făcut cunoștință încă.

– Am înțeles.

Am mai stat câteva secunde în tăcere. N-aș fi vrut să plec. Îmi plăcea să fiu în preajma ei. Să o privesc. Să fiu împreună cu ea. Să îi simt mirosul.

– Ar trebui să mă întorc la lucru, spuse ridicându-se. Trebuie să revizuiesc împreună cu Cheryl lucrurile pe care are să le spună diseară. Așa că ai grijă când pleci de aici, OK?

Am dat din cap, m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă. Am deschis-o ușor, doar am crăpat-o. M-am uitat și nu am văzut pe nimeni pe hol, apoi m-am strecurat afară, și am văzut doi tipi la câțiva metri depărtare, în capul scărilor, șoptind. Erau de cealaltă parte a ușii, unde nu aveam cum să îi văd.

I-am recunoscut pe amândoi, deși nu făcusem cunoștință cu nici unul din ei. Unul era revizorul corporatist, John Danziger. Era înalt și slab, cu umerii lați, în jur de patruzeci de ani, cu păr blond rar și ochi gri-albăstrui. Arăta ca un sportiv american tipic dintr-un catalog Abercrombie & Fitch. Celălalt era trezorierul, Alan Grogan, care avea aproximativ aceeași vârstă și înălțime, dar era ceva mai bine făcut. Avea părul des și ondulat, închis la culoare, dar pe alocuri argintiu, ochii verzi, o gură largă, o bărbie ascuțită și un nas acvilin proeminent.

Imediat ce Danziger m-a observat, a încetat să mai șoptească. Grogan s-a întors, mi-a aruncat o privire rece, și cei doi bărbați s-au despărțit dintr-odată, fără nici un alt cuvânt, îndreptându-se în direcții opuse.

Foarte ciudat.

16

Ușa de la camera Vancouver era deschisă. Pereții și tavanul erau nevăruiți, din scânduri nefinisate de pin. Dușumeaua era tot din scânduri de pin, dar lustruite. Toată mobila – cele două paturi mari, dulapul și biroul – era în stil rustic și părea lucrată manual. Pe paturi erau întinse cuverturi groase de puf. Fereastra avea vedere spre ocean.

Geoffrey Latimer era deja acolo, despachetându-și lucrurile. Și-a ridicat privirea atunci când am intrat în cameră. Părea în jur de cincizeci de ani. Avea ochi căprui, calzi și sinceri, ochii încrezători ai unui copil. Părul șaten-deschis începea să-i albească și era perfect pieptănat cu cărarea pe-o parte, aranjat cu pomadă.

Mi-a strâns mâna, o strângere uscată și fermă. Unghiile lui păreau roase. Era genul de om care își face griji.

Latimer era slab și purta pantaloni largi de bumbac și un tricou de golf în dungi albastre-gri. Hainele lui păreau toate cumpărate de la magazinul Sears. Avea și un vag parfum de Old Spice, care îmi aducea aminte, în mod neplăcut, de tatăl meu.

– Jake Landry. Eu îi țin locul lui Mike Zorn.

– Are umbra lungă, să știi, spuse dând din cap.

– O să mă străduiesc cât pot.

– Numai nu te lăsa intimidat de păunii ăștia.

– Cum adică?

– Nu sunt decât niște pozeuri.

L-am privit lung.

– Lummis și Bross, și toți ceilalți. Nu sunt decât niște mici tirani, atâta tot. Ia totul cu un dram de sare.

Eram surprins că observase.

– Nu-i nici o problemă, am spus.

Își îndreptă din nou atenția spre valiză, lucrând metodic, asemenea unui chirurg, transferând hainele îndoite impecabil dintr-o valiză veche și uzată în sertarele dulapului. Chiar și tricourile și boxerii îi erau frumos împachetați în mici pachețele.

– O să vezi aceleași atitudini când va fi vorba și despre exercițiile astea ridicole de team-building, mă avertiză. Tipii ăștia sunt tot timpul în competiție unul cu celălalt. Cine se poate cățăra mai sus sau poate ridica greutăți mai mari, chestii de genul ăsta. Nu vor să fie depășiți de tine.

– Cum să îi depășesc eu?

– Să faci lucrurile mai bine decât ei. Să te cațări mai sus sau să ridici mai mult. Orice ai face, nu ai cum să câștigi. Dar se pare că te adaptezi destul de bine.

Am zâmbit. Latimer era mai perspicace și mai pătrunzător decât mă așteptasem. Știam că el era cel care coordona investigația internă a corporației, dar nu eram sigur dacă el știa că și eu cunoșteam acest lucru sau că mi se ceruse ajutorul, așa că m-am hotărât să nu dezvălui nimic. Eventual să aștept să aducă el în discuție acest subiect.

Am desfăcut fermoarul valizei și am început și eu să despachetez. Hainele mele erau într-o harababură completă. Le aruncasem în valiză în mai puțin de cinci minute. Am despachetat amândoi în liniște o vreme. Am observat că el a scos o mână de seringi din valiză, împreună cu o cutie portocalie din plastic, câteva fiole pline cu o substanță și le-a pus pe toate într-unul dintre sertare. Nu am făcut nici un comentariu. Fie era dependent de heroină, fie era diabetic. Cel mai probabil, suferea de diabet.

– Asta e tot ce-ai adus? întrebă aruncându-și privirea spre lucrurile mele.

Am aprobat din cap.

– N-ai nevoie de multe bagaje, nu-i așa? spuse Latimer.

*

– Ce e? întrebă Ali. Nu am nevoie de multe bagaje.

Începuse să despacheteze o geantă de umăr. Nu era geanta ei obișnuită pentru deplasări de o noapte, în care avea un schimb de haine, o periuță de dinți, o mulțime de cosmetice ciudate, ci erau tot felul de lucruri care indicau o ședere mai lungă.

– Sunt mai multe decât de obicei, am spus pe un ton care voia să pară relaxat.

Ea s-a oprit, ținând câteva perechi de lenjerie de mătase în mâna dreaptă.

– Landry, corectează-mă dacă greșesc, dar nu cumva tu ai fost cel care a tot insistat să mă mut cu tine?

– Aha, bine, am aprobat, cu mai multă convingere de această dată. Am zâmbit încurajator, dar puțin forțat.

– Nu sunt decât lucrurile esențiale, spuse punându-și lenjeria într-un sertar gol la mine în dulap, netezind-o cu palma. Ca să nu trebuiască să le car tot timpul după mine, ca un comis-voiajor.

– Super.

Era cu spatele spre mine, dar simți ceva în vocea mea.

– Dacă nu mă vrei aici, Landry, nu trebuie decât să-mi spui.

– Ei, haide, am spus.

Ceva mai târziu eram în pat, cu picioarele ei împletite peste ale mele.

– Cum de nu povestești niciodată despre copilăria ta?

– Nu am nimic de povestit, am răspuns.

– Landry.

– Nu e interesantă.

– Dar mă interesează pe mine.

– Pe mine nu.

Pufni.

– Ascunzi ceva, nu-i așa?

Am simțit o smucitură în stomac sau mai degrabă o înțepătură. M-am întors un pic prea repede. Am văzut licărirea jucăușă din ochii ei.

– Sunt în Programul de Protecție a Martorilor.

– Informator al mafiei, a spus, dând din cap înțelegătoare.

– Cartel de droguri, am adăugat.

Și-a trecut degetele peste nasul meu, peste buze, trasând o linie dreaptă până la bărbie.

– Chirurgul plastic a făcut o treabă bună.

– Suficient de bună pentru un comision guvernamental.

– Desigur, din câte știu eu, s-ar putea să fii într-adevăr în Programul de Protecție a Martorilor, spuse, iar ochii ei îmi arătară că nu mai glumea. La cât de puțin vorbești despre tine... Simt că nu știu mai multe despre tine decât ce se vede la suprafață.

– Poate că asta e totul, am răspuns, începând să mă simt stânjenit. Nu e cumva ora pentru emisiunea mea despre câini?

– Nu e difuzată decât duminică seara, Landry.

– La naiba! am exclamat pocnind din degete.

– Știi de ce îmi aduci aminte? Ții minte când am mers la Norman Lang Motors ca să îți luăm Jeepul și am văzut acel SUV negru uriaș, cu ferestrele opacizate? La care nu puteai să vezi nimic înăuntru?

– Pimpmobilul. Da, era un Denali. Ce-i cu el? Sunt un pește? Un gangster?

– Când vezi o mașină ca aia în trafic, te întorci ca să vezi cine e în ea, dar nu poți să vezi nimic înăuntru. Așa că te holbezi, mai mult decât ai face-o de obicei. După câte știi, s-ar putea ca și ei să se holbeze la tine. Dar nu ai nici o idee despre cine e înăuntru. Așa ești și tu.

– Ali, cred că te-ai uitat prea mult la *Pimp My Ride*, i-am spus, încercând să îmi înfrâng sentimentul de enervare. Aș spune că sunt mai degrabă ca semnul pe care îl aveau pe parbrizul Jeepului. Mai ții minte ce era?

Ea își scutură capul.

– Scria AȘA CUM E. Bine? Așa sunt eu. Ce vezi este ceea ce primești. Nu încerca să descoperi secrete ascunse. Nu o să găsești nimic.

– Cred că sunt lucruri pe care nu vrei să mi le dezvălui.

– Îmi pare rău, i-am spus. În adâncul sufletului, sunt un superficial, am adăugat apăsând pe butonul telecomenzii. Azi e luni, nu-i așa?

– Ești căsătorit, Jake? întrebă Latimer.

– Nu.

– Și ai de gând să te însori?

– Nu există nici un pericol ca asta să se întâmple prea curând.

– Sper să nu te deranjeze că spun asta, dar cred că ar trebui să te căsătorești. Ai nevoie de un cămin stabil dacă vrei să ai succes în afaceri, eu așa cred. Soția și copiii te ancorează. Este un loc sigur. Un refugiu atunci când serviciul este prea stresant.

– Pentru asta beau, am spus.

M-a privit intens o secundă.

– Glumesc, am continuat. Ai copii?

– O fiică, a răspuns zâmbind. Doisprezece ani.

– O vârstă frumoasă, am afirmat, doar pentru că părea a fi lucrul care trebuia spus.

Zâmbetul îi dispăru.

– De fapt, e o vârstă îngrozitoare. În decursul unei luni, din bărbatul care nu avea cum să greșească nimic, am devenit bărbatul care nu are cum să reușească nimic. Un ratat. Demodat.

– Abia aștept să am și eu copii, am spus cu o mină serioasă.

Ne-am schimbat hainele pentru cină. Boxerii lui Latimer erau albi cu brazi verzi și bomboane roșii.

– Cadou de Crăciun din partea fiicei mele, spuse timid.

Era uscățiv, cu burta netedă și palidă, fără păr, cu picioare fusiforme. Pielea îi era albă ca laptele, de parcă n-ar fi stat niciodată la soare.

S-a îmbrăcat cu pantaloni gri de costum, o cămașă albă și o curea neagră cu cataramă argintie. După ce termină, își luă telefonul Blackberry din servietă. Câteva secunde mai târziu l-am auzit:

– A, da. Tot uit. Nu avem semnal aici. Sunt dependent. Știi cum li se spune chestiilor ăstora, nu-i așa? Crackberries?

Nu auzisem acest lucru decât de o sută de mii de ori.

– Bună glumă, am spus, zâmbind.

– Nu știu dacă îți plac jucăriile electronice, așa cum îmi plac mie, dar iată-mi cea mai nouă achiziție, se mândri, scoțând la iveală un iPod. Ai mai văzut așa ceva?

Nu mai văzusem unul atât de vechi, de fapt.

– Sigur că da.

– Fiica mea mi l-a cumpărat. Am învățat chiar și cum să copiez muzică. Îți plac piesele din musicaluri?

– Sigur, am spus ridicând din umeri.

Urăsc melodiile din musicaluri.

– Poți să îl împrumuți oricând dacă vrei. Am piesele din *Music Man, Carousel, Guys and Dolls* și *Kismet.* Și *Finian's Rainbow.* Ai văzut vreodată *Finian's Rainbow?*

– Nu, nu cred că l-am văzut.

– Este cel mai bun. Chiar mai bun decât *Man of La Mancha.* Acasă tuturor ne plac musicalurile. De fapt, în ultima vreme, mai mult mie și soției. Carolyn nu ascultă decât formații cu nume obscene ca *The Strokes,* parcă așa îi cheamă.

– Poate că o să îl împrumut cândva.

– Știi, am fost totdeauna de părere că multe dintre lucrurile care se petrec în mediul afacerilor se aseamănă cu acțiunea dintr-un musical. O piesă de teatru. O mascaradă.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Unul dintre cele mai importante lucruri este percepția. Despre cum vedem lucrurile, mai degrabă decât cum sunt ele în realitate. Așa că Hank și Hugo, și Kevin nu te consideră decât un puști prea tânăr ca să știe ceva. Dar, de fapt, ai putea să fii la fel de deștept și de calificat ca oricare dintre ei.

– Da, poate. Ei bine, ce se petrece în seara asta?

– Banchetul de deschidere. Cheryl o să țină un discurs, apoi antrenorul o să prezinte exercițiile de team-building de mâine. Discursul meu o să fie mâine-seară. Vorbărie multă.

– Despre ce o să fie discursul tău?

– Etică și afaceri.

– În general sau la Hammond?

Își strânse buzele, trase fermoarul valizei și o așeză frumos în spate, în dulapul cu haine.

– La Hammond. În această companie există mentalitatea câștigului prin orice mijloace. O putrefacție etică, un fel de rămășiță a stilului dur de joc al lui Jim Rawlings. Cheryl face tot ce poate pentru a curăța puțin locul, dar... Își scutură capul, fără să mai termine propoziția.

Latimer era un individ aparte: hainele, părul, modul cum își făcuse bagajul, totul era conservator și ca la carte. Un tip căruia chiar îi plăceau regulile. Probabil că fiecare companie are nevoie și de cineva ca el.

Dar m-a surprins puțin să îl aud criticându-l pe vechiul președinte al Consiliului de administrație. La urma urmei, Rawlings fusese cel care îl numise pe Latimer consilier general. Se spunea că fuseseră apropiați.

– Și ce face pentru a curăța compania? am întrebat.

A ezitat pentru o secundă sau două.

– Exprimă foarte clar faptul că nu o să tolereze nici un fel de încălcare a legii.

– Despre ce fel de „încălcare a legii" vorbești?

– De orice fel, precizează, fără să mai adauge altceva.

Nu am mai insistat.

– Crezi că Rawlings a încurajat asemenea lucruri?

– Da. Ori s-a făcut că nu vede. Întotdeauna a existat convingerea că, știi, există Boeing și Lockheed, și mai suntem și noi. Asemenea prădătorului și prăzii. Noi eram cei mici. Trebuia să facem orice era nevoie ca să supraviețuim. Chiar dacă acest lucru însemna să jucăm murdar.

Rămase tăcut. Părea să privească oceanul în zare.

– Chiar și cei mari joacă murdar câteodată, am spus.

– Lockheed s-a lăsat de chestii dintr-astea de mai multă vreme, spuse Latimer. Îi cunosc pe tipii ăia. Despre Boeing, cine știe? Dar chiar dacă Boeing joacă murdar, asta nu ne îndreptățește să facem la fel. Asta este un lucru care o

îngrijorează foarte tare pe Cheryl și vrea ca eu să atrag atenția câtorva.

– Lucrul ăsta nu o să te facă prea popular pe-aici.

– E un pic prea târziu pentru așa ceva, spuse oftând. Probabil că o să le stric cina unora mâine-seară. Nimeni nu dorește să audă lucruri triste și descurajatoare, dar au nevoie să li se atragă cumva atenția. Așa cum spun întotdeauna, porcii ajung să fie măcelăriți.

Tăcu din nou, apoi continuă:

– Ia privește asta, și îmi făcu semn să mă apropii de fereastră.

Am traversat camera pentru a ajunge la fereastră. Spre stânga, soarele era jos la orizont, un glob portocaliu uriaș. Oceanul licărea. La început nu știam asupra a ce vrea să-mi atragă atenția, asupra apusului poate? Asta părea cumva prea sentimental pentru un tip de genul lui. Apoi am zărit o siluetă întunecată mișcându-se pe cer. Un vultur pleșuv imens cobora lent spre apă. Avea anvergura aripilor de aproape doi metri.

– Uau! m-am minunat.

– Privește.

Cu o mișcare bruscă și iute, vulturul a coborât brusc și a prins ceva în ghearele-i puternice: un pește argintiu strălucitor. *Prădător și pradă* era să spun cu voce tare, dar era prea evident pentru a fi spus cu voce tare și aș fi părut un idiot.

Am privit în tăcere, admirând câteva secunde spectacolul.

– Ia te uită, am spus într-un final, ce simbolism.

Latimer s-a întors spre mine nedumerit.

– Cum adică?

Ei bine, poate că totuși nu era chiar atât de pătrunzător.

– Până la urmă, nu e decât un pește, am spus.

17

Geoff Latimer mă anunță că el coboară și mă invită să îl însoțesc, dar i-am răspuns vag că aveam câteva lucruri de terminat. După ce părăsi camera, mi-am scos laptopul pentru a arunca încă o privire la pozele cu avionul prăbușit, pe care le copiasem în timpul zborului.

Presupun că, teoretic, o făceam întrucât așa îmi ceruse Hank Bodine, dar deja devenisem curios și eu. Un avion nou-nouț se prăbușește la un târg aeronautic și nu se poate să nu te întrebi de ce.

Apoi mai era și remarca lui Cheryl, mai mult sau mai puțin identică cu ceea ce afirmase Zoë: ce conta care mai era și cauza accidentului? Nu aveam nevoie să cunoaștem motivul pentru a vinde mai multe dintre avioanele noastre. Era, așa cum îi plăcea lui Bodine să spună, la mintea cocoșului. Fiecare companie aviatică din lume care comandase E-336 avea să se panicheze ca urmare a accidentului.

Așa că *de ce* voia Hank Bodine să știe? Aveam impresia, ținând cont de expresia lui Cheryl și de felul în care o privise pe Ali, că se petrecea și altceva.

Astfel încât desigur că eram hotărât să aflu motivul acestui accident. Măcar pentru a afla astfel ce se petrecea *de fapt*.

Și mai era un lucru ciudat: potrivit unuia dintre rapoartele primite de la Zoë, avionul făcuse în jur de douăzeci de zboruri de probă înainte de Târgul aeronautic de la Paris. Acesta era echivalentul de înaltă altitudine al unei mașini noi, care are întotdeauna câțiva kilometri la bord, în urma probei făcute de fabrică înainte ca aceasta să fie livrată către dealer. Douăzeci de zboruri de probă – acestea nu însemnau nimic. Avionul era proaspăt ca pâinea caldă.

Așa că trebuia să fie ceva în neregulă cu avionul, dar eram sigur că cei de la Eurospatiale nu aveau să recunoască acest lucru nici în ruptul capului. Aveau să dea vina pe vreme sau pe o eroare de pilotaj, ori karma, sau orice alt motiv plauzibil.

Tot ce puteam să constat din studierea fotografiilor era că balamalele fuseseră smulse din învelișul de compozit al flapsului. Dar de ce? Balamalele erau decupate în flaps și lipite cu un adeziv epoxidic extrem de puternic. Nu ar fi trebuit să aibă cum să fie smulse de-acolo. După douăzeci de ani, poate. Dar nu după douăzeci de călătorii scurte între Paris și Londra.

Am privit câteva minute flapsul deteriorat, până ce o idee a început să-mi dea târcoale. Începea să se formeze un șablon. O posibilă explicație.

Am mărit cât de mult am putut imaginea, înainte ca fotografia să se dezintegreze în pixeli. Da. La acea rezoluție puteam să văd foarte clar spărturile în punctele de concentrare a forței. Și indiciul clar, umflăturile pe învelișul materialului compozit. I se spunea „măturare". Avea loc atunci când umezeala pătrundea cumva în grafitul epoxidic, care avea prostul obicei de a absorbi apa, pe care o sugea ca un burete. Și asta se putea întâmpla dintr-o serie de motive, nici unul dintre ele bun.

De exemplu, putea fi o eroare de design a avionului propriu-zis. Eram convins că ăsta era motivul în acest caz.

Acum știam sigur motivul pentru care avionul se prăbușise și eram sigur de faptul că lui Hank Bodine nu-i va plăcea să audă explicația. Avea să-i pară rău că-mi ceruse să aflu motivul.

Doar dacă...

Doar dacă să presupunem că el știa deja motivul și voia ca eu să îl aflu pentru mine. Dar acest scenariu era prea complex, prea încâlcit și nu reușeam să văd în el nici o logică. Mă întrebam dacă Cheryl nu știa cumva mai multe despre accident decât lăsa să se vadă. Era oare posibil, mă întrebam, ca ea să știe deja ceea ce eu tocmai aflasem?

Cu un sentiment de epuizare, mi-am dat seama că, oricât de mult voiam să stau departe de lupta pentru putere dintre Cheryl Tobin și Hank Bodine, eram deja adânc prins în ea.

Am coborât pentru a-l căuta pe Bodine, ca să-l informez despre ce tocmai aflasem.

18

Pe când coboram scările, am auzit voci și râsete puternice venind dinspre bar. Hugo Lummis ținea în mână un pahar cu o băutură maronie și părea să fie foarte binedispus. Vorbea cu un tip pe care l-am recunoscut ca fiind Upton Barlow, șeful Departamentului de Apărare de la Hammond. Barlow era înalt, cu umerii lați, cu un fizic sportiv. Avea linii adânci, trasate în jurul gurii, și o mulțime de linii paralele pe frunte. Avea părul rărit, argintiu, ochii mici și negri ca două boabe de piper și o gură încrețită.

Cei doi păreau să facă schimb de povești neplăcute de călătorie. Ambii erau membri ai clubului celor care au zburat peste un milion cinci sute de mii de kilometri și se pare că nu prea îi agreau pe europeni.

– Ai observat vreodată capacele tâmpite de toaletă, din plastic? spunea Lummis. Chiar și în hotelurile bune? Și felul ciudat în care trag apa, cu un fel de capace metalice pe perete sau ce naiba or fi?

– Nu, dușurile sunt cele mai proaste, interveni Barlow. Sunt făcute pentru pitici.

Am dat un ocol cu privirea prin sala principală, l-am văzut pe Geoff Latimer stând de unul singur pe un fotoliu imens, citind *Wall Street Journal*, dar nu l-am văzut pe Hank Bodine sau pe Clive Rylance.

– Mare noroc să găsești un aparat de gheață într-un hotel, continuă Lummis. Cere o cola și o să primești o găleată caldă de scuipat. Probabil o fi existând vreo lege a Uniunii Europene contra gheții.

– Nici nu poți să te uiți la televizor în hotel, spuse Barlow. Dacă dai pe CNN, totul e *diferit*. Vezi un reportaj de patruzeci și cinci de minute despre *Nairobi* sau *Somalia,* sau ceva de genul ăsta.

Aveam impresia că nici europenilor nu le prea plăcea de ei.

– De ce nu vii aici, tinere? mi se adresă Lummis.

Am ezitat un moment. Să beau un pahar cu ramoliții ăștia era ultimul lucru pe care voiam să îl fac. Dacă Hank Bodine avea să stea de vorbă cu Clive Rylance, ar fi trebuit să găsesc o modalitate de a trage cu urechea. Dacă ei nu erau pe-aici, atunci aș fi putut să o caut pe Ali și să mă prefac că mă prezint, pentru a petrece mai mult timp cu ea.

Dar apoi mi-am reamintit că, dacă aveam să o ajut într-adevăr pe Ali să descopere dovezi despre mite oferite unor angajați ai Pentagonului, atunci acești doi tipi de la bar erau cei cu care ar fi trebuit să petrec ceva timp. Dacă într-adevăr s-a dat mită cuiva de la Pentagon, ar fi fost surprinzător ca acești doi indivizi *să nu* știe ceva. Ambii complotau zi și noapte cum să facă să vândă mai multe avioane pentru Air Force și erau dispuși să facă orice pentru a-și atinge scopul. Dacă exista o conspirație, atunci ei trebuiau să fie doi dintre jucătorii principali.

Upton Barlow îmi înțelese tăcerea și spuse:

– Oo, nu vrea să stea cu doi boșorogi ca noi.

– Ba chiar mi-ar face plăcere, l-am contrazis, îndreptându-mă spre bar și așezându-mă pe un scaun lângă Upton Barlow, prezentându-mă.

– Sunt sigur că am primit e-mailuri de la tine, îmi spuse Barlow, strângându-mi mâna. Ești asistentul lui Mike Zorn, nu-i așa?

– Așa e, am răspuns, surprins de faptul că își amintea cine eram.

– Dar Mike nu o să fie prezent aici, nu-i așa?

Începusem să răspund, dar Barlow se întoarse pentru a saluta pe cineva care tocmai coborâse scările. Era Clive Rylance, un bărbat brunet prezentabil, care părea cioplit dintr-un bloc de granit. Avea o față prelungă, cu maxilar puternic. Barba îi

era deasă, probabil că trebuia să se bărbierească de două ori pe zi. El era cel care ar fi trebuit distribuit în rolul lui James Bond în locul tipului care interpretează acum rolul.

– Ei bine, dacă nu e Clive Rylance, misteriosul agent internațional, spuse Barlow.

Rylance puse o mână pe umărul lui Hugo, iar pe cealaltă o întinse și strânse mâna lui Barlow. De fapt, părea că încearcă să-și zdrobească mâinile unul altuia.

– Bună ziua, domnilor! spuse.

– Vorbește pentru tine, îi răspunse Lummis. Cunoști pe toată lumea de aici, așa-i? Nu știu dacă l-ai cunoscut încă pe... Doamne, cum spuneai că te numești?

– Jake Landry, m-am recomandat, dând mâna cu Rylance.

– Clive, răspunse Rylance. Așadar, ești noul membru al echipei executive?

– Doar îi țin locul lui Mike Zorn, am explicat.

– Bine, spuse el, privind în jur spre ceilalți și începând să râdă. Pentru o secundă, începusem să mă simt tare bătrân.

– Ai venit din Paris? vru să știe Barlow.

– Ieri, zise Rylance. Am luat cina în New York aseară.

– Chiar așa? Și unde ai fost? întrebă Lummis.

Cred că Hugo Lummis obișnuia să cineze adesea în oraș, luându-mă după volumul pe care-l are.

– Per Se.

– Chiar ai reușit să primești o masă acolo? întrebă Barlow.

– Ei haide, omule, răspunse Rylance ridicând din umeri.

– Da, de fapt ce spun? Dacă cineva poate aranja o rezervare, atunci tu ești acela, spuse Barlow. Și ai încercat acel risotto cu trufe de Provence?

– Friptura Kobe cu măduvă, zise Rylance. E fantastică.

– Nu știu de ce toată lumea spune că nu e la fel de bună precum cea de la French Laundry, interveni Hugo Lummis. Eu cred că e chiar mai bună, dar am impresia că îl excludem pe prietenul nostru Jake din conversație, nu-i așa?

– Chiar deloc, am răspuns. N-am auzit niciodată de French Laundry, dar pun pariu că nu se compară cu Roscoe's House of Chicken'N Waffles.

– Pui cu vafe? spuse Rylance dezgustat.

Lummis se întoarse în scaun cu fața spre mine și spuse:

– Hei, *îmi place la nebunie* localul ăla.

– Recunoaște, i-am spus, dacă ar trebui să alegi între o bucățică microscopică de friptură la acel restaurant Laundry și oferta specială a lui Herb de la Roscoe's, n-ai ezita, nu-i așa?

– Da, aș alege Roscoe's cu siguranță. Ai încercat vreodată cartofii lor dulci?

Dar Rylance nu era interesat.

– L-a văzut careva pe Hank prin preajmă? întrebă el.

– Ultima dată când l-am văzut încerca să dea de Cheryl, preciză Barlow. Avea ceva de discutat cu ea.

– Da, cred că mai degrabă de lingușit, spuse Lummis. Deci, Jake, ești pregătit să fii inspirat și motivat de liderul nostru neînfricat? întrebă ridicându-și mâinile în aer asemenea unui predicator în fața congregației. Simbolul companiei noastre este leul, spuse pe un ton pițigăiat, imitând-o destul de bine pe Cheryl Tobin. Iar eu vreau să fac acel leu să *ragă*.

Am râs din politețe, iar Rylance și Barlow au izbucnit în hohote puternice, apoi acesta din urmă s-a aplecat aproape de tipi și a mârâit:

– *E* o nenorocită de *ginocrație* pe aici în ultima vreme.

Barmanul mi-a luat comanda – un alt Macallan de un malț, doar că nu m-a întrebat de vechimea acestuia –, iar Rylance s-a așezat pe un scaun de cealaltă parte a lui Lummis, apoi Kevin Bross a trecut pe lângă noi, purtând un șort negru și un tricou fără mâneci de aceeași culoare, care îi dezvăluiau fizicul bine lucrat. Era scăldat în sudoare. Ceasul care îi monitoriza bătăile inimii scotea țiuituri constante. Umerii lați și talia îngustă a lui Bross arătau că probabil petrecea mai multe ore în sala de fitness decât în birou. Pe când trecea prin spatele meu, îmi atinse umărul singurei cămăși bune pe care o aveam cu mâna transpirată, umezind-o.

– Ai avut parte de un antrenament bun? întrebă Clive Rylance. Hei, ți-a pus cineva o bombă sau ce?

– Cum? spuse Bross.

– Sună de parcă ești pe cale să explodezi.

– A, asta, zise Bross și își strecură mâna sub tricou, trăgând de o coardă de la piept, care se desprinse cu un scârțâit. Ceas care monitorizează bătăile inimii. Dar care-i treaba cu voi? Britanicii nu se antrenează?

– Doar la mâna stângă, spuse Rylance ridicându-și paharul de scotch.

– Presupun că mâna dreaptă nu are nevoie de antrenament, nu-i așa? întrebă Bross.

Râseră amândoi.

– O să participi din nou la Zermatt anul ăsta, Kev? întrebă Barlow. Vreau să te văd iar cum îi depășești pe toți la slalom. A fost de pomină.

– Las-o baltă, Upton, zise Bross jovial, sau o să le spun ce s-a întâmplat cu tine în drum spre vârf.

Barlow își ridică paharul și râse.

– *Touché*. Așadar, sauna o să fie mixtă anul ăsta?

– Sper ca îmbrăcămintea să fie opțională, zise Rylance, și toată lumea începu să râdă.

Chiar atunci l-am văzut pe Hank Bodine sau, mai bine-zis l-am *auzit*. Stătea într-unul dintre alcovurile din partea cealaltă a camerei, cu mâinile în șolduri, vorbind cu cineva.

Imediat ce mi-am dat seama că persoana la care se răstea era Ali, am sărit din scaun fără să stau pe gânduri și am pornit drept spre cealaltă parte a încăperii.

19

Ali stătea pe un scaun în timp ce Bodine era în picioare chiar în fața ei, încercând în mod evident să o intimideze. Purta acum o fustă albă și o bluză de culoarea piersicii, cu un decolteu destul de mare încât să îi scoată în evidență bustul, și arăta fantastic.

Și părea furioasă.

– Adică vrei să discut asta cu Cheryl? îl auzeam pe Bodine spunând.

Era clar că abia își stăpânea furia și era cât pe ce să explodeze.

– Evident că nu te pot opri să vorbești cu Cheryl, ripostă ea. Poți face orice vrei, dar nu înainte de începerea întrunirii. Îmi pare rău. E ocupată.

M-am oprit înainte să ajung la ei, nevrând să dau buzna. Ali își aplicase un strat proaspăt de ruj și își trasase conturul buzelor. Avea brățări subțiri de aur la mâini și un colier din mărgeluțe de aur printre mărgele mai mari de turcoaz verde lustruit. Avea cercei asortați de aur cu turcoaz.

– Acest lucru nu se afla în nici un caz în planul pentru deplasare aprobat de mine, spuse Bodine.

– Planul s-a schimbat, îi răspunse Ali. Nu ești președintele Consiliului de administrație. Nu ești tu cel care stabilește agenda discuțiilor.

– Ei bine, draga mea, eu nu am auzit nimic despre faptul că cineva o să țină un discurs pe tema „Hammond și tradiția corupției".

Ali ridică din umeri.

– Îmi pare rău... Hank. Puteam să-mi dau seama că se gândise să răspundă la acel „draga mea" cu ceva mai acid, dar se răzgândise. A fost o improvizație de ultim moment.

– Nu se fac niciodată adăugiri în ultima clipă fără ca eu să fiu înștiințat mai întâi. Așa au stat lucrurile dintotdeauna.

– Presupun că lucrurile s-au schimbat, Hank.

Ali și-a încrucișat picioarele și mi s-a părut că am observat umbra unui zâmbet apărându-i pe buze, de parcă îi făcea plăcere să îl înfrunte.

Bodine se înțepeni mai bine pe călcâie. Își luă mâinile de pe șolduri și le încrucișă peste piept.

– Corectează-mă dacă mă înșel, domnișoară, dar nu cumva acesta este primul an în care te afli aici? Așa că nu cred că ai idee despre felul în care stau lucrurile.

– Știu ce mi-a cerut Cheryl...

– Permite-mi să-ți spun ceva, o întrerupse Bodine. Comiți o greșeală gravă. O să-ți fac o favoare și o să pretind că nu s-a întâmplat nimic. Pentru că nu o să permit ca echipa mea să fie demoralizată de acuzații și zvonuri fără temei despre „corupție" în această companie. Iar dacă o să audă Consiliul de administrație de faptul că afurisita ta de șefă încearcă să arunce cu noroi și să facă acuzații care nu au nici o bază, o să cadă câteva capete. Și nu mă refer doar la al tău. Ai înțeles?

Ali îi aruncă o privire acidă.

– Îți aud destul de clar amenințările, Hank, dar programul rămâne.

– Asta pune capac, zise Hank, ridicând vocea până ce aproape țipa. În ce cameră stă?

– Cheryl își pregătește discursul, răspunse Ali. Nu vrea să fie deranjată chiar acum.

Nu puteam să mai stau deoparte, privindu-l pe Bodine că îi vorbește în acel fel. Începea să mă enerveze prea tare. M-am îndreptat spre el și l-am bătut pe umăr.

– Așa te-a învățat tatăl tău să vorbești cu o doamnă? l-am întrebat în glumă.

Bodine mă privi furios.

– Am aflat informațiile pe care le voiai, am continuat. Despre E-336.

– Tu, spuse, împungându-mă cu degetul arătător în piept. Ai face bine să ai grijă cum te comporți, continuă cu o voce tunătoare, roșu la față, apoi se îndepărtă.

Imediat ce plecă, m-am aplecat și mi-am întins mâna spre Ali.

– Eu sunt Jake Landry.

20

– Presupun că nu prea te place, am spus.

– De ce ai făcut asta?

Puteam să-mi dau seama că, în secret, îi plăcuse intervenția mea, dar nu voia să o recunoască.

– Pentru că nu îmi plac tiranii.

– Să știi că nu am nevoie de ajutorul tău.

– Cine a spus că încercam să te ajut?

– Te-ai băgat în discuție. N-ar fi trebuit s-o faci.

– Nu-mi plăcea să-l aud vorbindu-ți astfel.

– Mersi, dar pot să-i fac față lui Hank Bodine. Nu am nevoie de un protector.

– Evident.

– Adică ce vrei să spui?

– Se numește compliment. Te-ai descurcat de minune în fața lui. Mult mai bine decât aș fi putut eu s-o fac.

Păru mulțumită pentru câteva momente.

– Oricum, ideea era ca tu să te înțelegi bine cu el. Nu să îl enervezi.

– Nu cred că el se înțelege bine cu cineva. În plus, e mai distractiv să îl enervez.

– Ar putea să te concedieze.

– Șefa ta poate să îi anuleze decizia.

– Nu dacă este concediată și ea.

Avea dreptate.

– Aș putea oricând să mă mut înapoi în New York, să mă angajez la firma de cabluri. Sau la fabrica de țevi de aerisire.

– Probabil că fabrica aceea a dat deja faliment. La fel ca toate companiile din zonă.

– E adevărat.

– Cred că Cheryl are nevoie de mine, spuse uitându-se la ceas. Recepția e pe cale să înceapă, adăugă ridicându-se. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Jake. Mare plăcere.

Pe bilet scria: *Mi-a făcut mare plăcere. Îmi pare rău.*

Era una dintre cărțile ei de vizită, avea inscripționat numele ALISON HILLMAN pe carton gros de culoarea untului, pusă pe chiuveta de la baie. Acolo unde știa că am să o văd când mă trezesc.

Trecuseră doar câteva zile de când își adusese valiza cea mare în apartamentul meu. Periuța ei de dinți dispăruse, ca și lenjeria, rândul în plus de haine purtate la serviciu.

Când am reușit în sfârșit să dau de ea pe mobil, ceva mai târziu în aceeași dimineață, părea chinuită. Spunea că nu poate să stea de vorbă, tocmai se pregătea să primească pe cineva pentru o întâlnire. Îmi spuse că nu era supărată, dar credea că asta era cea mai bună decizie. Voiam lucruri diferite, asta era tot.

Apoi am auzit-o vorbind cu o altă persoană din încăpere, cu un ton complet diferit: cald și primitor. Puteam să îi simt zâmbetul larg și strălucitor. Când a vorbit din nou în telefon, tonul îi era rece.

În seara aceea am sunat-o din nou.

– Nu știu, Landry, spuse ea. Câteodată am impresia că ai ceva înghețat în tine. Nu știu. Dar acum înțeleg chestia cu semnul AȘA CUM E.

I-am trimis câteva e-mailuri lungi, scrise din toată inima, deoarece îmi venea mai ușor să mă exprim prin mașinăria impersonală a tastaturii, a computerului și monitorului. Răspunsurile ei erau politicoase, dar scurte.

M-am gândit că probabil a văzut ceva în mine, ceva care a tulburat-o. De-a lungul anilor, după coșmarul adolescenței mele, construisem un zid înalt de izolare în jurul meu, folosind

cele mai puternice materiale, asigurându-mă că nu las nici o crăpătură neastupată prin care să poată privi cineva.

Dar poate că ea văzuse prin el sau poate nu îi plăcea zidăria mea.

O lună și ceva mai târziu, eram la un bar irlandez din centrul L.A.-ului, împreună cu niște prieteni, unde mottoul inscripționat cu litere pseudogalice pe vitrină era „Noi îți turnăm, iar tu marchezi", când am văzut-o pe Ali stând singură la o masă mică din spate. Era îmbrăcată în negru, cu un pahar mare ce conținea o băutură închisă la culoare în fața ei: bere Guinness. M-am așezat pe celălalt scaun.

– Salut! am spus.

– Salut, mi-a răspuns, și parcă simțisem o undă de melancolie sau poate doar îmi imaginam asta.

Apoi am observat al doilea pahar de pe masă, cu bere Rolling Rock.

– A, scuze, locul ăsta e deja ocupat.

– E la baie, mă lămuri zâmbind. Îi place fresca.

În baia bărbaților era o frescă legendară reprezentând nudul unei blonde durdulii, râzând și arătând cu degetul în jos, spre pisoar.

– În caz că nu știe unde să țintească, nu-i așa, am spus, repetând o glumă veche. De cât timp ieșiți împreună?

– De fapt, nu prea ieșim, replică ridicând din umeri. Asta este a doua întâlnire.

– Aha. Formația din seara asta nu-i prea bună, nu? am remarcat după o tăcere lungă și jenantă.

– Sunt destul de slabi, aprobă și ea.

Încă un interval de tăcere. Am luat în mână sticla de Rolling Rock a celui care o însoțea și am întors-o.

– Poftim? am spus.

– Ce e?

– Scrie „Latrobe Brewing Co., St. Louis, Missouri".

– Și?

– Înainte era „Latrobe Brewing Co., Latrobe, Pennsylvania". Dar acum e produsă de Budweiser. În Newark.

– Foarte șiret.

– Nu chiar. Ce mai, dacă te interesează într-adevăr, totul e scris pe etichetă, de fapt. Tipărit chiar pe pahar. Tot ce ți-ai dori vreodată să știi.

– Doar că scrie St. Louis și nu Newark, spuse cu o licărire misterioasă în ochi.

Formația de la bar a început să cânte o variantă în stil pot-punk a melodiei *On the Street Where You Live*. Sau poate că era *Bleeding Me* de la Metallica. Cu tipii ăștia, era greu să-ți dai seama.

– Dar, la urma urmei, cui îi pasă oricum? am spus. Dacă îți place berea, nu e oare suficient?

Ali îmi aruncă o privire amuzată, înclinându-și puțin capul.

– Încă mai vorbești despre bere, nu-i așa?

Am zâmbit și eram pe cale să răspund, dar chiar atunci un tip înalt, brunet, arătos se apropie de masă.

– Scuze, dar locul acesta e ocupat, spuse dregându-și glasul.

21

Cocteilul dinaintea cinei avea loc într-o încăpere mai mică, în care se intra din cea principală. De tavanul scund era atârnată o pancartă pe care scria BUN VENIT HAMMOND AEROSPACE.

Se serveau băuturi amestecate pe loc, *mojito* și cupe de șampanie, iar vocile deveniră tot mai puternice, râsul deveni tot mai aspru, iar invitații tot mai amețiți. Excepția părea să fie Hank Bodine, care vorbea cu Hugo Lummis și părea să fie enervat de tot. Ali se dusese în apartamentul lui Cheryl pentru a vorbi despre programul serii. Eu stăteam de unul singur, ținând un *mojito*, privind în jur, când cineva se apropie de mine. Era unul dintre tipii pe care îi văzusem șușotind în holul de sus, pe care îi *prinsesem* șușotind, mai degrabă.

– Tu ești Jake Landry, așa-i?

Acesta era tipul blond, ceea ce însemna că era John Danziger, controlorul corporației. Celălalt era Grogan.

– Iar tu ești John Danziger, am răspuns.

Am dat mâna, apoi mi-am început prezentarea, devenită standard, despre cum îi țineam locul lui Mike Zorn. Dar, în loc ca el să îmi dea răspunsul așteptat, despre cum călcam pe urmele mari ale lui Mike, Danziger spuse altceva:

– Îmi pare rău că am fost atât de nepoliticos cu tine pe hol.

– Nepoliticos?

– Tu erai cel de pe hol de sus, nu-i așa? Atunci când eu și Grogan stăteam de vorbă? întrebă cu vocea plăcută de bariton, ca a unui prezentator radio.

– A, voi erați aceia? Păreați foarte adânciți în conversație.

Asta însemna că mă văzuse ieșind din camera lui Ali, dacă știa că aceea era camera lui Ali.

– Doar lucruri legate de muncă, spuse. Dar destul de delicate, motiv pentru care Alan a reacționat astfel.

– Nici o problemă.

Dar nu Alan Grogan fusese cel care mă observase pe hol și întrerupsese brusc conversația, ci Danziger. Nu puteam să îmi dau seama de ce făcea atâta caz dintr-un lucru așa de neînsemnat. Poate îi era teamă că auzisem ceva. Indiferent despre ce vorbeau, el și Grogan fuseseră prea absorbiți pentru a mă băga pe mine în seamă sau a vedea de unde venisem.

– Spune-mi, pot să te întreb ceva?

– Sigur, răspunse cu o privire precaută.

– Cu ce se ocupă un controlor al corporației, până la urmă?

Privi într-o parte și-n cealaltă, apoi veni mai aproape.

– De fapt, nimeni n-are habar de asta, spuse cu un aer conspirativ.

– Dar tu?

– Nu spune nimănui asta, răspunse scuturându-și capul.

– Acum serios, am insistat. N-am nici cea mai vagă idee ce face un controlor. În afară de... verificatul chestiilor.

– Aș vrea să-ți pot spune.

– Adică, dacă mi-ai spune, ar trebui să mă omori?

– Dacă ți-aș spune, atunci ne-ar lua somnul pe amândoi, spuse Danziger. E prea plictisitor.

Cineva îl bătu pe Danziger pe umăr. Era Ronald Slattery, directorul financiar. Era un ins scund, solid, cu chelie în vârful capului și urechi mari, purtând ochelari cu ramă neagră groasă. Slattery purta un sacou albastru și o cămașă albă. Aceasta era prima dată când îl vedeam pe Slattery purtând altceva decât un costum gri. Era genul de individ despre care puteai să-ți închipui că purta un astfel de costum chiar și când dormea. Danziger se scuză și cei doi bărbați se îndepărtară discutând.

– Salut, colega, mă abordă Latimer prinzându-mă de cot. Te distrezi?

– Desigur, i-am răspuns.

Ezită câteva secunde, părând că își caută cuvintele, apoi zise:

– Aici deja toată lumea cunoaște pe toată lumea. E un cerc destul de apropiat într-un fel. Vrei să îți prezint câțiva oameni?

Eram pe cale să îi refuz politicos oferta, dar se auzi cloncănitul unei linguriță lovite de un pahar, și în cameră se făcu liniște. Cheryl Tobin stătea sub pancartă, zâmbind larg. Purta o jachetă albastră-închis și o fustă lungă de mătase de culoarea fildeșului, iar la urechi avea cercei plini de pietre prețioase. Ali stătea în spatele ei, citind ceva într-un dosar.

– Doamnelor și domnilor, începu Cheryl. Sau poate ar trebui să spun doar domnilor.

Se auzi un râs politicos.

– Asta ne exclude pe majoritatea, spuse Clive Rylance, provocând un hohot de râs.

Kevin Bross, care stătea lângă Rylance, se aplecă și îi spuse ceva cu nuanțe obscene despre Ali. Probabil că intenționă să-i șoaptească, dar vocea lui răzbătea până la mine. Îmi doream să-l izbesc de peretele de bușteni, înfigându-l într-o pereche de coarne de cerb, dar, în loc de asta, mi-am lăsat mânia să crească într-un val de fierbințeală înțepătoare, apoi să dispară. Bodine, Lummis, și Barlow stăteau împreună. Puteam să-l văd pe Bodine că îi șoptește ceva lui Lummis, iar acesta aprobă grav din cap.

– Ei bine, mă cunoașteți deja, continuă Cheryl pe un ton calm. Întotdeauna mă aștept la tot ce-i mai bun. Aș dori să urez bun-venit tuturor la o tradiție a corporației Hammond căreia sunt mândră să mă alătur: deplasarea anuală a echipei executive la remarcabila cabană King Chinook. E grozav să scăpăm de smogul din L.A., nu-i așa?

Zâmbi și făcu o pauză, așteptându-se la câteva râsete. Văzând că nu le primește, continuă:

– Ei bine, eu una sunt chiar nerăbdătoare. Din clipa în care am ajuns la Hammond Aerospace, am auzit povești

despre acest loc, spuse, iar după o pauză scurtă, adăugă: O parte din ele nu pot fi relatate.

Câteva chicoteli.

– Care-i chestia pe care obișnuiți voi să o spuneți – „Ce se întâmplă la King Chinook rămâne la King Chinook"? Presupun că sunt pe cale să aflu la ce se referă chestia asta, nu-i așa?

– Poți să fii sigură, răspunse unul.

– Nu e prea târziu să scapi, adăugă altul.

– Nu e prea târziu să scap, deci? repetă ea, iar zâmbetul îi deveni mai rece. E mai ușor de spus decât de făcut. E cam mult de înotat până la cel mai apropiat aeroport.

Se prefăcea destul de bine că se bucura de toată hărmălaia asta încărcată de testosteron, dar, în același timp, tensiunea era evidentă. De parcă era dispusă să accepte glumele, dar era o limită peste care nu avea de gând să treacă. Nu era o idee bună ca această femeie să fie pusă într-o situație incomodă. Mai părea, de asemenea, că voia să plece naibii de acolo. Înapoi la sediul companiei, în încăperea ei spațioasă, unde putea să stea în spatele biroului uriaș, primind musafiri și exercitându-și funcția de președinte al Consiliului de administrație, în loc de a fi una din cele două fete la o petrecere de băieți.

– Și, credeți-mă pe cuvânt, chiar m-am gândit la asta, mai ales după ce am auzit despre probele pregătite de Bo pentru noi.

Privi de-a lungul camerei spre uriașul cu chelie strălucitoare și mustață neagră impozantă. Acela trebuia să fie Bo Lampack, coordonatorul exercițiilor de team-building. Acesta stătea într-un colț în spate, cu brațele încrucișate peste pieptu-i masiv. Avea niște umeri imenși. Era o combinație între G. Gordon Liddy și Mr Clean, lipsindu-i doar cercelul de aur.

Lampack rânji conspirativ.

– Până acum nu am pierdut pe nimeni, spuse, continuând după o pauză cu efect dramatic: încă.

Izbucni un hohot de râsete aspre, însoțite de chiote.

– Nu uiți cumva de Gandle? strigă Kevin Bross.

– Acum că spui, răspunse Lampack, văd că Gandle lipsește anul ăsta.

Alte râsete și mai puternice. Larry Gandle era vechiul director financiar, pe care Cheryl îl înlocuise cu Ron Slattery. Primise un bonus imens pentru pensionarea timpurie și se mutase în Florida.

Cheryl își ridică mâinile pentru a potoli pe toată lumea.

– Ei bine, vom auzi mai multe din partea lui Bo în timpul cinei, iar mâine, voi, bărbații, veți vedea că și noi, femeile, putem ține pasul nu doar în birou, ci și la exerciții fizice. Privi în jur, apoi continuă ridicându-și degetul arătător. Nu sunt pur și simplu primul președinte al Consiliului de administrație venit din exterior la Hammond Aerospace, ci sunt și prima femeie. Și sunt conștientă de faptul că acest lucru vă face pe unii dintre voi să vă simțiți incomod. Înțeleg acest lucru. Schimbarea este întotdeauna dificilă, dar aceasta este una dintre... provocările... pe care sper să le rezolvăm în decursul acestui sfârșit de săptămână.

În încăpere se făcuse tăcere. Doar câteva grupuri se mai agitau. Atât Bodine, cât și Barlow o urmăreau stând în aceeași poziție: cu brațul drept îndoit peste burtă, sprijinindu-și cotul stâng. În mâna stângă își țineau paharele de whisky. Arătau ca niște copii care își țineau sticla cu lapte.

– Dacă nu, spuse ea, sper că sunteți înotători buni. Privi în jur câteva secunde, dar nu râse nimeni, așa că își continuă discursul: Știți ce se spune: un general nu valorează nimic fără armata lui. Am nevoie ca voi toți să dați ce-i mai bun, nu pentru mine, ci pentru această companie fantastică. Permiteți-mi să vă amintesc de faptul că simbolul Hammond Aerospace Corporation este leul. Și, cu ajutorul vostru, vreau să facem ca acest leu să ragă.

Lummis îi trase un cot lui Upton Barlow cu atâta forță, că își scăpă paharul de whisky. Acesta se izbi de podeaua tare de lemn și se sparse în sute de cioburi.

*

Câteva minute mai târziu, pe măsură ce toată lumea se îndrepta spre sala mare pentru cină, Hank Bodine își puse mâna pe umărul meu. Lângă el era Upton Barlow.

– Deci ai niște informații pentru mine, spuse Bodine.

Se mai calmase puțin, dar tonul îi era încă tăios.

– Sunt destul de sigur că am aflat motivul prăbușirii avionului E-336, am răspuns.

– Ei bine, să-l auzim, mă provocă ridicându-și mâna de pe umărul meu.

Ochii mici ca boabele de piper ai lui Barlow mă priveau curioși.

– Poate că putem discuta asta mai târziu, în particular, am propus.

– Prostii. Nu avem secrete. Să auzim, iar către Barlow, Bodine continuă: Jake spune că știe de ce s-a prăbușit avionul Eurospatiale pe Le Bourget.

Avea ceva sfidător în tonul vocii, de parcă nu m-ar fi crezut sau mă provoca, sau ceva de acest gen.

Eu am făcut o pauză. Cheryl și Ali se apropiau din spatele lui Bodine.

– Ce-ar fi să vorbim mai târziu? am întrebat.

– Ce-ar fi să vorbim acum? spuse Cheryl. Mi-ar plăcea și mie să aud despre asta. Nu cred că ne-am întâlnit, spuse întinzându-mi mâna. Sunt Cheryl Tobin. Nu vrei să te așezi lângă mine la cină?

Bodine mă privi cu o expresie de aversiune nedisimulată.

22

O masă lungă fusese pregătită într-un alcov al încăperii principale, cu vedere spre ocean. Se lăsase noaptea, iar ferestrele deveniseră oglinzi de obsidian lucios, reflectând lumina caldă din sală. Oceanul era invizibil, dar se auzeau valurile care se spărgeau ușor de țărmul de la Rivers Inlet.

Cheryl Tobin stătea în capul mesei. Eu eram imediat la stânga ei. De cealaltă parte, lângă mine, se afla Upton Barlow, Hugo Lummis, a cărui burtă era atât de mare că trebui să-și împingă scaunul mai departe de masă pentru a putea încăpea.

Lummis îi relata o anecdotă tărăgănată lui Barlow. Între timp, Cheryl vorbea cu Ron Slattery, directorul financiar adus de ea. Chelia acestuia strălucea, părând cumva vulnerabilă, asemenea capului unui bebeluș.

– Cred că discursul tău a fost foarte abil, îi spunea lui Cheryl.

Masa era acoperită cu o față albă de pânză apretată, iar pe ea erau așezate farfuriile, care păreau foarte scumpe, de porțelan, decorate pe margini cu aur, și argintăria strălucitoare. Alături, o armată de pahare de vin și apă. Lângă locul fiecăruia, era așezat un meniu îngust pe care erau tipărite șase feluri de mâncare. Pe farfuria fiecăruia era așezat un șervet alb, împăturit în formă de evantai. Alături, o carte de vizită cu numele fiecăruia, scris caligrafic.

Nu era nimic spontan în decizia lui Cheryl de a mă așeza alături de ea. Dacă voia într-adevăr ca eu să spionez pentru ea, atunci nu înțelegeam motivația acestui lucru.

Mi-am uns cu unt o chiflă fierbinte, cu măsline, și am înfulecat-o.

Hank Bodine era de aceeași parte a mesei ca și mine, dar mai izolat, dacă e să crezi în analiza așezării oaspeților în jurul unei mese. Ali era de cealaltă parte, între Kevin Bross și Clive Rylance. Ambii masculi alfa păreau să se dea la ea, încercând să îi câștige atenția. Ea zâmbea politicos. I-am surprins privirea, și în ochii ei puteam citi multe: amuzament, jenă, poate chiar și o mică plăcere secretă.

Doi chelneri mexicani puneau supă de homar în bolurile de pe masă. Un alt chelner turna vin alb franțuzesc. Am luat o înghițitură. Mie îmi părea bun. Nu că mă pricepeam la vinuri.

Barlow luă o înghițitură, mormăi satisfăcut și își plesni buzele umede.

– Nu am la mine ochelarii de citit, îmi spuse din colțul gurii, e un Meursault sau un Sancerre?

– E vin alb, cred, am spus ridicând din umeri.

– Presupun că ești mai degrabă genul căruia îi place vinul la sticlă.

– Eu? Deloc. Mie îmi place cel vărsat, de fapt.

La fel de bine puteam să-i spun ce voia să audă.

Râse politicos și se întoarse.

Ron Slattery își juca în continuare rolul de marionetă.

– Ei bine, i-ai băgat pe toți în sperieți, iar ăsta e un lucru bun.

Gura lui era o linie îngustă, abia dacă avea buze. Franjurii din jurul cheliei erau tunși scurt. Ochelarii lui cu ramă neagră groasă ar fi arătat nostim sau ironic purtați de cineva ca Zoë, dar pe el îl făceau să pară un tocilar.

– Sper că nu i-am speriat prea tare, spuse Cheryl. Prea multă frică e contraproductivă.

– Nu uita că un avion nu zboară decât dacă are combustibilul sub presiune și la o temperatură ridicată, răspunse el.

– Da, dar fără un sistem de răcire, ajungi la avarie, nu-i așa?

– Ai dreptate, chicoti Ron.

Cheryl se întoarse apoi spre mine și mi se adresă, ridicându-și vocea.

– Apropo de asta, de ce s-a prăbuşit?

Cum se exprimase mai înainte? *Ştiu deja totul despre asta, crede-mă.* Cunoştea motivul, trebuia să îl ştie. Dar voia ca eu să i-l spun în public, în faţa tuturor.

– Un flaps intern s-a desprins de pe aripă când avionul era în zbor şi s-a izbit de fuzelaj.

– Explică, te rog.

Chiar nu era nevoie să vorbească atât de tare. Ochii îi sclipeau.

– Un proiectil de peste o sută şaizeci de kilograme, la o viteză de patru sute optzeci de kilometri pe oră, o să provoace daune serioase.

– Evident, zise exasperată. Dar de ce s-a desprins?

– Nituri iepureşti.

– *Nituri iepureşti,* repetă ea. Nu înţeleg.

Cei din jurul nostru ascultau şi ei acum.

Poate că nu ştia chiar atât cât pretindea despre accident. Dar fie că ştia sau nu, voia ca eu să explic, ceea ce era complicat: chiar dacă fusese vicepreşedinte executiv al Diviziei Avioane Comerciale la Boeing înainte de a veni la Hammond, nu aveam nici o idee despre cât de multe ştia cu privire la construcţia avioanelor. Mulţi directori executivi se bazau pe experţii lor pentru a le spune ce să creadă. Nu voiam să spun lucruri pe care nu le înţelegea, dar nici să fiu prea simplist.

– Ei bine, noul avion Eurospatiale e făcut mai mult din plastic, nu-i aşa?

Îmi aruncă o privire ageră.

– Dacă vrei să numeşti polimerul întărit cu carbon „plastic", în loc de material compozit.

„Aici m-ai prins", mi-am zis.

– Majoritatea directorilor seniori nu au încredere în această substanţă.

– „Directorii seniori" de la Hammond?

– De peste tot.

Sunt convins că ştia la ce mă refeream – majoritatea directorilor executivi ai fabricanţilor de avioane erau invariabil

tipi mai în vârstă, iar materialul pe care îl ştiau ei era metalul, nu compoziţii.

– Şi?

– Şi toate flapsurile sunt făcute şi ele din material compozit, am precizat. Dar balamalele sunt din aluminiu. Pe partea aripii, acestea sunt prinse în nituri de grilajul de aluminiu al corpului, dar la flapsuri, sunt decupate pe alocuri.

– Balamalele sunt lipite acolo?

– Nu, sunt tratate, practic lipite şi coapte împreună. Un fel de sendviş din metal cu un strat din material compozit, s-ar putea spune şi, evident, cei de la Eurospatiale nu au avut prea mare încredere în legătura de adeziv, aşa că au pus nituri în balamale, trecând prin membrana compozit.

– Atunci, „niturile iepureşti", repetă ea, mult prea tare după părerea mea. De ce sunt numite astfel?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că tot mai mulţi oameni din jurul mesei erau atenţi la noi. Am încercat să îmi reţin zâmbetul.

– Pentru că nu o faci decât dacă eşti „iepure", speriat de faptul că legătura n-o să ţină. Ca şi cum ai purta şi curea, şi suspensori.

– Dar de ce reprezintă o problemă aceste „nituri iepureşti"?

– Atunci când pui nituri prin membrana compozit, provoci microcrăpături, adică rişti să pătrundă umezeala. Şi clar asta s-a întâmplat la Paris.

Barlow îi făcu semn unuia dintre chelneri să vină şi îi spuse că vrea să încerce vinul roşu pe care îl serveau.

– Cum poţi să fii sigur de asta? întrebă ea.

– Din fotografii. Poţi vedea crăpăturile la punctele de concentrare a stresului. Poţi vedea şi măturarea, adică...

– Locul unde compozitul a absorbit apă, continuă ea nerăbdătoare. Dar avionul era nou.

– Făcuse aproximativ douăzeci de zboruri de probă înaintea târgului. A pornit din Londra, unde era cald şi umezeală, ajungând la temperaturile de sub zero grade Celsius de la altitudine. Aşa că avaria s-a răspândit rapid. A slăbit încheieturile, apoi flapsul s-a desprins din balama şi a lovit fuzelajul.

– Ești sigur de asta?

– Am văzut fotografiile. Nu există nici un alt motiv posibil.

Ali mă privi, cu o licărire de amuzament în ochi. Kevin Bross își pusese mâna peste a ei, în timp ce explica ceva, iar ea și-o retrase grațios.

Individul mai tânăr din cei doi chelneri mexicani turnă vin roșu în paharul lui Barlow. Era un roșu intens, aproape de culoarea sângelui, și chiar și de la distanță, emana un miros de hambar. Probabil că acesta era un semn că era bun.

Apoi mâna chelnerului alunecă. Gâtul sticlei lovi paharul și îl răsturnă. Vinul se revărsă pe masă, stropind cămașa albă apretată a lui Barlow.

– Hei, ce *naiba?* strigă Barlow.

– *Eu pare rău,* spuse chelnerul, luând șervetul lui Barlow și ștergându-l pe cămașă. *Eu pare foarte rău.*

– În numele cerului, bou neîndemânatic ce ești!

Chelnerul continua să îi șteargă cămașa.

– Dispari naibii de-aici! urlă Barlow către puști. Ia-ți afurisitele de mâini de pe mine.

Chelnerul părea că vrea s-o ia la fugă.

– Upton, am intervenit, nu e vina lui. Probabil că eu trebuie să-l fi lovit cu cotul.

Chelnerul își întoarse iute privirile spre mine, fără să înțeleagă. Avea în jur de douăzeci de ani, un ten măsliniu și părul negru tuns scurt.

Directorul cabanei veni din bucătărie cu un teanc mic de prosoape din pânză.

– Ne pare foarte rău, spuse, înmânându-i câteva lui Barlow și așezându-le pe celelalte peste fața de masă pătată. Pablo, spuse el, adu-i, te rog, domnului Barlow un prosop și un spray cu apă.

– Nu am nevoie de un prosop, spuse Barlow. Am nevoie de o cămașă nouă.

– Da, desigur, domnule, spuse directorul.

– N-a fost vina lui Pablo, i-am spus directorului în timp ce Pablo pleca. Eu am lovit paharul cu cotul.

– Înțeleg, îmi răspunse, în timp ce continua să șteargă pata de pe masă.

Cheryl privea cu ochi ageri. După un minut, spuse:

– Ei bine, măcar la Hammond nu am face niciodată ceva atât de prostesc, încât să folosim nituri iepurești, sunt convinsă.

Am privit-o rapid și am prins în colțul ochiului expresia amenințătoare a lui Hank Bodine.

– Ei bine, de fapt, le-am folosit, am spus.

– Ce am făcut?

– Am pus nituri iepurești pe toate suprafețele de control ale avioanelor. La fel și în alte locuri.

– Stai o secundă, îl întrerupse ea.

Se aplecă în față, serioasă. Dacă juca teatru, atunci era mai bună decât Meryl Streep.

– Adică vrei să-mi spui că echipa de la SkyCruiser nu *știa* că acest lucru poate provoca o problemă serioasă?

Chelnerul speriat se întoarse cu câteva prosoape albe îndoite frumos și i le întinse lui Barlow.

– Am spus că nu am *nevoie* de alte prosoape nenorocite!

– Mă scuzați, i-am spus lui Cheryl, apoi m-am întors spre chelner, atingându-l pe braț. *Mira, este tipo es un idiota,* am spus pe ton scăzut. *Es solo un pendejo engreído. No voy a dejar que te meta en problemas.*

Tipul e un nenorocit, i-am spus. Un tâmpit încrezut. Aveam să mă asigur că vina n-o să cadă asupra lui.

Avea o față sinceră și încrezătoare și mă privi surprins. Poate chiar un pic ușurat.

– *Gracias, señor. Muchas gracias.*

– *No te preocupes.*

– Vorbești fluent, spuse Cheryl.

– Am făcut spaniola în liceu, am spus.

Nu credeam că era nevoie să știe că „profesorii" mei fuseseră câțiva tipi latino, gangsteri în devenire la o închisoare juvenilă.

– Dar ai prins foarte bine expresiile, aprecie ea. Am petrecut câțiva ani în America de Sud pentru Boeing. A fost foarte drăguț din partea ta, spuse coborându-și vocea.

– Nu mi-au plăcut niciodată tiranii, am spus ridicând din umeri.

– Adică vrei să-mi spui, ridică iar vocea, că și noi urmează să facem aceeași greșeală stupidă?

– Nu e o chestiune de prostie, am spus. E o decizie asumată. Vă amintiți că, acum câțiva ani, Lockheed a construit vehiculul de lansare X-33 pentru NASA?

Își scutură capul.

– Au făcut rezervoarele de combustibil lichid din compozit în loc de aluminiu. Pentru a economisi în greutate. Și în timpul testelor, rezervoarele de combustibil s-au desprins la încheieturi. Un dezastru foarte public. Așa că oamenii noștri au analizat situația și au hotărât să adauge niște nituri, în caz că adezivul nu face față, așa cum s-a întâmplat cu Lockheed.

– „Oamenii noștri". Adică cine? A cui a fost „decizia asumată"? A unui analist inferior?

– Sunt sigur că decizia a fost luată de cineva de la un nivel mai înalt.

– Cât de înalt era nivelul? A fost decizia lui Mike Zorn?

– Nu, am răspuns rapid.

– Sigur trebuie să știi cine a luat decizia de a folosi... nituri iepurești.

– Nu-mi prea aduc aminte.

– Dar numele inginerului care a semnat decizia este înregistrat în hârtii, nu-i așa? Sunt convinsă că ai documentul pe computer. Împreună cu numărul CAD, ce înregistrează numărul de angajat al analistului care a aprobat și ștampilat folosirea niturilor. Am dreptate? mă întrebă cu un zâmbet subțire.

Frate. Știa mult mai multe decât lăsa să se vadă. Tipul care semnase toate planurile pentru aripă era un analist care lucra la Hammond de cincisprezece ani, un inginer foarte priceput, Joe Hartlaub. Țin minte cum a argumentat pe larg contra folosirii de nituri care să treacă prin membrana compozit. Mi-am adus aminte e-mailurile dintre el și Mike Zorn. Zorn fusese de partea lui Joe, dar în final Bodine intervenise și anulase decizia lor.

Bodine, care construise avioane de metal de zeci de ani, era de părere că materialul compozit e un fel de voodoo. Iar el

avea puterea de a anula deciziile lui Zorn și ale analistului. Bodine era șeful. El câștiga întotdeauna.

– Sunt convins că unul dintre analiștii noștri a ștampilat acele planuri, dar nu avea cum să fie decizia lui, am adăugat. Aceasta trebuie să fi fost luată la un nivel mai înalt.

– De către cine?

– Nu știu.

– Sunt convinsă că știi.

– Nu aș vrea să fac speculații, am zis.

– Adică știi și nu vrei să-mi spui?

– Nu. Adică nu sunt sigur.

– Probabil un tip demodat, obișnuit cu metalul, după cum ai spus. Așa-i? Un director executiv senior?

Am ridicat din nou din umeri.

– Pentru că acum e clar, bazându-ne pe cele întâmplate la Paris, că aripile vor fi aruncate și vor fi construite altele noi. O schimbare de design, testări integrate la scală redusă, construirea, fabricarea, toate sunt sub semnul întrebării. Lucru care va afecta lansarea pentru SkyCruiser cu șase luni, poate chiar un an.

– Asta ar fi un dezastru. O asemenea întârziere ne-ar putea costa miliarde de dolari.

– Și dacă vindem avioane despre care știm să sunt defecte, ne facem vinovați de omucidere prin neglijență. Așa că nu avem de ales, nu-i așa? Iar acesta este motivul pentru care vreau să aflu cine a luat acea decizie stupidă care o să ne coste atât de mult.

Teoria mea fusese corectă. Era hotărâtă să se folosească de prăbușirea avionului companiei Eurospatiale pentru a-l submina pe Hank Bodine, ca apoi să scape de el. Iar eu tocmai fusesem prins în mijlocul luptei.

Am dat din cap.

– Ei bine, sunt hotărâtă să aflu a cui a fost hotărârea, încheie ea. Și când o să aflu, o să-l dau afară ca pe un puroi.

23

Chelnerii strânseseră de pe masă bolurile și farfuriile și începură să aranjeze un batalion de argintărie nouă și cuțite de friptură cu mânere negre curbate și lame ascuțite din carbon.

Mâncarea începu apoi să sosească. Și din nou să sosească. Și iar.

Stridii crude servite cu sos ponzu foarte parfumat. Potârnichi sălbatice mititele înăbușite și condimentate cu boabe de ienupăr pe un pat de varză dantelată cu mici cuburi de *foie gras*. Broccoli sote și pere Seckel umplute cu nuci și sos de șalote. Clătite cu șofran servite cu ragut de homar și bureți gălbiori. Mușchi de căprioară cu gutui. Și tot așa.

Desigur, eu habar n-aveam de jumătate din toate acestea, așa că studiam meniul după cum un turist pierdut studiază o hartă. Eram plin înainte de sosirea felului principal și nici măcar nu știam care *era* felul principal.

La capătul mesei, Bo Lampack, tipul care arăta ca Mr Clean, se ridică și își drese glasul. Hărmălaia nu se potoli până nu lovi cu un cuțit paharul de apă câteva secunde.

– Nu știu ce să zic, credeți că e destulă mâncare aici în seara asta? trâmbiță el. Poate e nevoie să tragem o fugă până la McDonald's, pentru câte-o porție la pachet, nu-i așa?

Râsetele erau furtunoase.

– A, da, *chiar*. Nu există restaurante în zonă pe-o rază de o sută șaizeci de kilometri. Așa că ar fi mai bine să curățați tot din farfurie, oameni buni. Salut, eu sunt Bo Lampack, de la Corporate Teambuilders. Coordonatorul vostru pentru exercițiile de team-building. Majoritatea vă amintiți de asta,

din moment ce am mai lucrat cu aventurierii de voi și înainte. Făcu o pauză. Pe de altă parte, alcoolul omoară neuronii.

Și mai multe râsete dezlănțuite.

Privi sever de jur împrejur.

– După acel banchet din ultima seară... făcu din nou o pauză, lăsând hohotele să ia amploare... sunt surprins că mai aveți neuroni rămași.

Naviga valurile de râs ca un profesionist.

– Se pare că avem și niște doamne cu noi anul acesta, nu-i așa? Două doamne frumoase. Ei, doamnelor, credeți că puteți ține pasul cu acești tipi duri?

Am privit-o pe furiș pe Cheryl. Pe fața ei era înghețat un zâmbet enigmatic, ca acela al unui manechin. Ali zâmbi timid și aprobă din cap.

– De fapt, spuse Bo, poate adevărata întrebare este dacă voi, durilor, puteți ține pasul cu doamnele? Ei bine, în caz că voi credeți că vă pricepeți deja la toate și sunteți cu un pas înaintea doamnelor, îmi pare rău. Nu funcționează astfel. Pentru că mie îmi place întotdeauna să agit puțin lucrurile. Să vă fac să părăsiți zona de confort. Așa că o să facem câteva lucruri noi anul acesta. Ceva pescuit, doar că nu genul de activitate cu care sunteți voi obișnuiți. O să mergem cu caiacul. O nouă expediție GPS. Chiar și cățărat extrem în copaci, și pot să vă spun că nu seamănă deloc cu ce făceați când erați copii.

Kevin Bross rânji.

– Nu-i așa, Kev? Tu ai mai făcut chestia asta, nu-i așa? Prins cu funii, cu hamuri și scripeți, și toate cele?

– Mi-am primit certificatul de atestare în Atlanta, spuse Bross.

– Oare de ce nu mă surprinde acest lucru? zise Lampack. Dar tu, Upton? E tare de tot, nu-i așa?

Upton Barlow își clătină capul.

– Nu am mai făcut chestia asta până acum, dar sunt nerăbdător să o încerc, răspunse acesta. În mod evident, nu era bucuros de faptul că Bross cunoștea un sport pe care el nu-l știa. O să mergem și anul ăsta pe cărbuni încinși?

– Păi, nu mai facem chestia asta, spuse Lampack. Probleme cu asigurarea medicală.

Câteva râsete nervoase.

– Un tip de la Honeywell s-a rănit destul de tare cu câteva luni în urmă.

– Probabil că nu gândea pozitiv, zise Bross. Totul depinde de concentrarea mentală, atâta tot.

– Du-te și spune-i asta tipului de la Honeywell, cu arsuri de gradul trei pe tălpi, îi spuse Lampack. A trebuit să i se facă grefe de piele. Vedeți, nu totul e distracție și jocuri, copii. Acum, programul de anul acesta se cheamă Jocul Puterii, dar o să fie ca nici un alt joc pe care l-ați jucat vreodată. Cu toții o să trebuiască să semnați declarații de renunțare la eventuale plângeri, ca de obicei. Există pericole. Nu e de dorit ca vreunul dintre voi, directori executivi, să cadă de pe funie și să se lovească la cap, întârziind astfel lansarea noului vostru avion sau ceva de genul ăsta.

Începeam să percep o latură ciudată, ostilă a lui Lampack. De parcă în secret îi ura pe liderii cu care lucra și avea o plăcere sadică de a-i tachina.

– N-o să vă mint, spuse. O să fie clipe dificile. Dar acelea sunt momentele care vă arată cu adevărat cine sunteți. Când ești la zece metri deasupra solului, atunci îți dai seama cât de tare ești. Bine? Atunci înveți să îți înfrunți temerile. Pentru că acest exercițiu este despre dezvoltare personală și descoperirea sinelui. E vorba despre înlăturarea inhibițiilor. Despre dărâmarea pereților biroului pentru a *construi spiritul de echipă.*

Se aplecă și luă în mână o bobină mare de funie. Desfăcu o bucată din ea: funie albă de un centimetru jumătate, cu fire albastre împletite în ea.

– Știți ce reprezintă asta? Nu este doar coarda de salvare. Asta este *încrederea.* Dădu solemn din cap și privi în jur. Atunci când mergeți pe o funie la zece metri înălțime și cineva vă întinde funia, trebuie să aveți încredere, în el sau în ea, că nu o să vă scape, nu-i așa?

Puse înapoi jos bobina.

– O să fiți provocați atât mental, cât și fizic. Și cu toții o să *eșuați* la un moment dat, deoarece cursurile noastre sunt create special ca să vă facă să eșuați. Dar nu și funia noastră. Teoretic.

Chicoti. Aceste probe sunt printre cele mai brutale încercări prin care veți trece vreodată. Făcu o pauză. Poate cu excepția uneia dintre prezentările PowerPoint ale lui Hank Bodine, nu-i așa?

Bodine zâmbi scurt. Nimeni nu râse.

– Vedeți voi, o să vă fac să ieșiți din aria de confort și să intrați în *zona de învățare.*

O explozie bruscă se auzi de afară: pocnetul sonor al unei arme.

Dar nu avea nici un sens. Aceasta nu era o zonă de vânătoare. Toți se întoarseră.

Lampack privi într-o parte și-n alta și ridică din umeri.

– Probabil că vreun urs grizzly a răscolit gunoiul menajer al cuiva.

– Chiar așa? spuse Ali.

– Se întâmplă tot timpul. O mulțime de grizzly și urși negri în pădure. Nu e voie să fie împușcați, dar oamenii tot o fac. Dacă te trezești destul de devreme dimineața, s-ar putea chiar să vezi unul spălându-se lângă țărm. Dacă-i lași în pace, te evită și ei, explică dând din cap cu înțelepciune. Acum o să vă evaluez progresul dezvoltării echipei la sfârșitul zilei folosind Modelul de Eficiență al Echipei tip Drexler-Sibbet...

Un alt pocnet zgomotos, apoi un bubuit în ușă: părea să fie ușa din față.

În cameră năvăli un individ masiv, îmbrăcat în cămașă și pantaloni de camuflaj, și o vestă mare verde. Avea peste un metru nouăzeci, era lat în umeri și bine făcut, un uriaș. Avea în jur de patruzeci de ani, cu o constituție masivă care se transformase cumva în grăsime. Avea păr scurt, negru cărbune, care părea să fi fost vopsit, sprâncene închise la culoare și un cioc negru ras scurt. *Mefistofel,* mi-am spus. Avea ceva satanic în ciocul scurt și sprâncenele proeminente.

Se opri în mijlocul camerei, privi în jur cu ochii mici întunecați, apoi se apropie de masă.

– Mamă, mamă, spuse el. Ia te uită, ce avem aici? Dinții îi erau pătați de tutun.

– E o petrecere privată, amice. Scuze, spuse Lampack încrucișându-și brațele.

– Petrecere? zise vânătorul. Păi, frățioare, nu arată a petrecere. Pe mine nu mă invitați?

Vorbea cu un accent sudist atât de pronunțat, că suna ca un țărănoi, dintr-un colț uitat de lume. Dar era ceva rece în privirea lui.

Făcu câțiva pași spre bufet, unde erau așezate câteva tăvi cu mâncare, iar zâmbetul i se lărgi, și ochii lacomi se dilatară.

– Doamne, *ia te uită* ce mai bogăție.

– Îmi pare rău, dar va trebui să pleci, îi ceru Lampack. Hai să evităm necazurile.

– Las-o moale, Bo, avertiză Bross pe un ton scăzut. Probabil că tipul e beat.

Vânătorul se apropie de masă, cu brațele larg întinse de parcă ar fi fost uimit de opulența aranjamentului.

– Frate, ia te uită. Iisuse, ce de *mâncare.*

Îl împinse deoparte pe Ron Slattery și apucă o potârniche de pe farfuria lui cu mâini soioase. Ochelarii lui Slattery zburară cât colo, apoi intrusul își îndesă întreaga potârniche în gură și începu să mestece cu gura deschisă.

– Măiculiță, că *bună* e pasărea asta, spuse, iar cuvintele îi fuseră înăbușite de mâncare. Și nici nu are alice în ea. Parcă simt și un pic de usturoi.

Apucând paharul de vin al lui Danziger, îl dădu peste cap de parcă ar fi fost suc, în timp ce mărul lui Adam îi dansa în sus și-n jos.

– Mmm-*mmm!* E chiar mai bun decât Thunderbird.

– Gata, omule, spuse Hank Bodine. De ce nu te duci înapoi la grupul tău de vânătoare, bine? Asta e o cabană privată.

Bo Lampack își încrucișă brațele peste piept.

– Dacă ți-e foame, sunt sigur că putem să găsim ceva pentru tine la bucătărie.

Uriașul se aplecă peste masă, întinzându-și mâna spre farfuria lui Cheryl. Își împinse degetele cioturoase murdare în movilița de cartofi gratinați cu hribi.

– Vai, Doamne, spuse Cheryl dezgustată, închizându-și ochii.

– Piure de cartofi, ai? Cu două degete, luă o porție și o privi suspect.

– Ce naiba caută toate punctele astea negre în piure? Cred că piureul ăsta e putrezit, oameni buni. Nu-l mâncați, spuse îndesându-și degetele în gură. Dar nu e rău deloc. *Delicios.*

– Unde naiba e directorul? spuse Cheryl.

– Destul, omule, spuse Clive Rylance din capătul îndepărtat al mesei, pune-te în mișcare și lasă-ne în pace. E o petrecere privată și mă tem că tu ești depășit numeric.

Am mormăit în sinea mea. *Depășit numeric.* Acesta nu era cel mai potrivit lucru de spus. Vânătorul îi aruncă o privire împietrită lui Clive, apoi un rânjet începu încet să-i apară pe față.

– Ești britanic, ai? Englez? Se aplecă între mine și Upton Barlow, împingându-ne pe amândoi în lateral. Mirosea a tutun și transpirație râncedă.

– Voi ăștia mâncați clătite și la cină, spuse apucând una de pe farfuria lui Barlow. Îmi plac la nebunie clătitele la cină. Apoi luă o mușcătură și o scuipă imediat pe fața de masă. Ce nasoală! Iisuse, asta nu-i cu sirop, cu siguranță.

Barlow se înroși la față. Își strânse buzele, exasperat.

– Îl cheamă cineva pe directorul ăla odată? strigă Cheryl. Doamne, voi toți bărbații ăștia aveți de gând să stați așa?

– Vă distrați, oameni buni? Poate sărbătoriți ceva? Chiar așa aici? În mijlocul pustietății?

Undeva se trânti o altă ușă. Părea că zgomotul vine de undeva din spatele cabanei.

Un al doilea bărbat intră acum în camera mare de pe un hol lateral. Acesta era cu aproximativ zece ani mai tânăr, tot înalt și bine făcut. Și el purta echipament de camuflaj, doar că mânecile de la cămașa lui fuseseră rupte, dezvelindu-i bicepșii, mari ca niște pulpe de porc, acoperiți cu tatuaje. Capul mic îi era ras pe laterale, cu un smoc blond în vârf. Avea o față mare, lipsită de expresie, și o mustață mică, blondă și zbârlită.

– Wayne, strigă primul vânător, n-o să-ți vină să crezi ce noroc a dat peste noi.

Cel de-al doilea zâmbi, dezvelindu-și dinții mici și ascuțiți. Măsură masa din ochi.

– Mișcă-ți fundul încoace, Wayne, și încearcă una din păsările astea. Da' să nu te atingi de clătite, alea sunt nașpa.

– Bo, spuse Cheryl, du-te, te rog, și adu-l aici pe Paul Fecher cât mai urgent. Ne-am trezit pe cap cu oamenii din *Deliverance,* iar el e de negăsit.

Evident ea nu-și dăduse seama ce însemna faptul că directorul nu apăruse încă. Atunci când chelnerul vărsase vin pe Barlow, acesta apăruse instantaneu din bucătărie. Trebuie să fi auzit toate aceste zgomote. Faptul că nu era încă prezent însemna că ceva era foarte în neregulă.

– N-avem nevoie să mai împușcăm nici o căprioară, spuse vânătorul cu cioc. Oricum nu mi-a plăcut niciodată carnea de vânat.

Bo, ușurat să scape din cameră, fugi către bucătărie.

– Hei! strigă după el tipul cu cioc.

Se întoarse apoi spre camaradul său, ridicând din umeri.

– Stai până dă de Verne.

Tipul blond rânji.

Bodine începu să se ridice.

– E suficient, spuse el.

– Hank, nu face asta, i-am șoptit.

Uriașul cu cioc îl privi pe Bodine.

– Stai jos, îi ordonă.

Dar Bodine nu ascultă. Merse încet de-a lungul mesei, scuturându-și capul: șeful cu autoritate. La fel de bine ar fi putut să se afle la o întâlnire a Consiliului de administrație, atât de hotărât își impunea autoritatea.

– Înapoi la locul tău, șefule!

Când Bodine trecu pe lângă mine, mi-am întins mâna și l-am prins de genunchi.

– Hank, i-am șoptit, nu te pune cu tipul ăsta.

Bodine îmi plesni mâna și merse mai departe, un om hotărât.

– Probabil sunt un grup de vânători care s-au pierdut în pădure, murmură Lummis către Barlow.

– Suntem într-o rezervație naturală, îi răspunse Barlow pe același ton scăzut. Marea rezervație de urși. Vânatul e ilegal aici.

– Nu cred că acestor tipi le pasă de lege, am spus.

24

Bodine era la aproape doi metri depărtare de tipul brunet, cu picioarele depărtate, mâinile pe șolduri, încercând în mod evident să îl intimideze.

– Gata, omule, distracția s-a terminat, spuse Bodine. Pleacă de-aici.

Tipul cu cioc își ridică ochii de la mâncare și mârâi, cu gura plină:

– Stai jos!

– Dacă tu și amicul tău nu dispăreți de-aici în următoarele șaizeci de secunde, o să chemăm poliția.

Bodine își întoarse privirile spre noi. Atrăgea mulțimea de partea lui. Acesta era un bărbat obișnuit să fie ascultat, și chiar avea ceva în autoritatea sonoră a vocii care îi determina pe oameni să îi execute ordinele.

Dar vânătorul brunet își încreți sprâncenele și îi aruncă lui Bodine un zâmbet satanic.

– Poliția, spuse și râse gâlgâit. Asta-i bună, adăugă întorcându-și privirile spre camaradul său, cu piure la colțurile gurii. Ai auzit asta, Wayne? O să cheme poliția.

Al doilea intrus vorbi pentru prima dată.

– Nu prea cred, spuse cu o voce neobișnuit de pițigăiată.

Ochii îi umblau dintr-o parte în alta. Brațele îi atârnau, prea scurte pentru trunchiul musculos.

Toată lumea tăcu, privind fix cu o fascinație speriată, de parcă ar fi urmărit un film de groază.

– Hank, las-o baltă, am spus.

Fără ca măcar să se uite la mine, și-a întins mâna dreaptă și cu degetul arătător mi-a făcut semn să tac, spunându-mi fără cuvinte: *Nu te amesteca în asta. Nu e treaba ta.*

Se auzi un țipăt din bucătărie. Era vocea unui bărbat.

Am văzut cum fețele tuturor se schimbară când începură să-și dea seama de situație.

Bodine se mută câțiva centimetri mai aproape de bărbatul cu cioc. Făcea ceea ce probabil mai făcuse de sute de ori: invada spațiul personal al adversarului, intimidându-l cu înălțimea lui, cu vocea tunătoare, cu prezența lui impunătoare. Funcționa întotdeauna, dar de această dată nu părea să meargă deloc.

– Să-ți spun ceva, prietene, zise Bodine. Faci o mare greșeală. Acum o să-ți fac o favoare și o să pretind că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Îți dau șansa să pleci mai departe și îți sugerez să te folosești de ea. E la mintea cocoșului.

Dintr-odată, individul scoase ceva metalic strălucitor din vestă: un revolver din oțel inoxidabil. Întreaga masă erupse cu țipete de panică.

Prinse arma de țeavă și plesni patul peste obrazul lui Bodine. Se auzi ceva zdrobit.

Bodine scoase un strigăt îngrozitor de agonie și se prăbuși în genunchi.

Sângele începu să-i curgă din nas. Părea că e rupt. Își duse o mână la față. Pe cealaltă o flutură în aer, încercând să evite alte eventuale lovituri.

Reacțiile din jurul mesei fuseră rapide, de panică. Unii păreau să vrea să sară în ajutorul lui Bodine, dar nu îndrăzneau. Alții țipau.

Cheryl continua să-l cheme pe director.

Dacă acesta ar fi putut să vină, ar fi venit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cineva să *facă* ceva! gâfâi Lummis.

Eu stăteam acolo, analizând în toate felurile situația. Cel de-al doilea vânător, blondul cu tunsoarea *Depeche,* nu se mișcase. Vorbea la un *walkie-talkie.*

Tipul cu cioc mormăia.

– Să mă facă pe mine la mintea cocoşului, spuse ridicând arma în aer.

Am observat că era un revolver de vânătoare, un a .44 Magnum Ruger Super Blackhawk cu şase gloanţe. Avea patul cu model de lemn şi un butoiaş de peste şaptesprezece centimetri. Era un obiect mare şi greoi. Eu nu folosisem niciodată vreunul: nu-mi plăcea să folosesc revolvere pentru vânătoare.

Apoi îl izbi de partea cealaltă a feţei pe Bodine. Sângele ţâşni în aer.

Bodine strigă din nou: un sunet straniu şi îngrozitor de vulnerabilitate.

Îşi flutură ambele mâini într-o încercare inutilă de a-şi proteja faţa plină de sânge.

– Te rog, *te rog,* destul! strigă răguşit.

Sângele îi curgea din nas, i se prelingea din ochi, îi curgea peste obraji, stropindu-i cămaşa.

Voiam să fac ceva, dar ce? Să îl atac pe tip cu un cuţit de friptură? Cu doi indivizi înarmaţi, părea un mod foarte uşor de a fi ucis. Nu puteam să cred că se întâmpla aşa ceva. Brutalitatea, irealitatea faptului m-au îngheţat ca şi pe ceilalţi.

– Buck!

Un strigăt de la uşa din faţă. Bărbatul brunet se opri, cu arma în aer, şi îşi ridică privirea. Un al treilea bărbat intră în cameră, îmbrăcat asemenea celorlalţi doi, în vestă şi pantaloni de camuflaj. Era înalt şi zvelt, cu trăsături bine cizelate, în jur de patruzeci de ani. Avea părul blond-închis dezordonat, ajungându-i până aproape de umeri.

– E destul, Buck, spuse nou-venitul, cu o voce joasă, nazală, vorbind calm, cu răbdare. Fără violenţă inutilă, am vorbit deja despre asta.

Tipul cu cioc, Buck, îi dădu drumul lui Bodine, care căzu în mâini, scuipând sânge, plângând în sughiţuri neregulate.

Apoi tipul cu părul lung scoase o armă dintr-un toc de piele uzat atârnat la curea. Era un pistol negru mat: Glock 9 mm, pe care l-am recunoscut imediat. Îl flutură înaintea tuturor

celor așezați la masă, cu o mișcare fluidă, de la un capăt al mesei la celălalt și înapoi.

– În regulă, fete și băieți, spuse el. Vreau ca să vă aliniați cu toții de partea aceea a mesei, cu fața la mine. Cu mâinile pe masă, la vedere.

– Doamne Iisuse Hristoase, zise Hugo Lummis, cu vocea tremurândă.

– Ce vreți? întrebă Cheryl, pe un ton impetuos sau poate chiar curajos.

– Haideți, copii. Putem să alegem varianta ușoară sau varianta grea, depinde de voi. E alegerea voastră.

25

– Vrei să alegi varianta grea?

Umbra tatei cădea peste podeaua bucătăriei. Stătea amenințător în ușă, părea enorm pentru un copil de zece ani: cu fața roșie, cu burta umflată sub un tricou alb fără mâneci, cu o cutie de bere Genesee în mână sau Genny, cum îi spunea el, de parcă i-ar fi fost amantă.

Mama stătea în picioare lângă masa de bucătărie, în halat, tocând ceapă pentru mâncarea de chili con carne. Era felul lui preferat. O avalanșă de ceapă tocată se aduna pe tocător. Mâna îi tremura. Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar ea spunea că erau de la ceapă.

Eu nu știam ce să răspund la asta. Îl priveam cu toată sfidarea de care eram în stare. Micul protector al mamei.

– Să nu mai dai niciodată în ea! am zis.

Mie îmi spusese că alunecase la duș, iar înainte de asta, alunecase pe podeaua udă de la supermarket, unde era casierită. Doar scuze străvezii, iar eu mă săturasem.

– Ea ți-a spus asta?

Sângele îmi vuia în urechi atât de tare că abia puteam să îl aud. Inima îmi bătea cu putere. Am înghițit în sec. Am încercat să îmi întorc ochii în altă parte, privind fix rama acoperită de vopsea albă scorojită a ușii. Îmi aducea aminte de mesteacănul din curte.

– I-am spus că a fost un accident, se auzi vocea mamei din spatele meu, pițigăiată și temătoare, ca a unei fetițe speriate. Jakey, nu te amesteca în asta.

Eu continuam să mă uit la vopseaua scorojită asemenea cojii de mesteacăn.

– Eu știu că ai lovit-o. Să nu mai faci asta niciodată.

O mișcare bruscă, și am ajuns ca o așchie pe podea.

– Dacă mai vorbești așa cu mine o singură dată, te trimit la internat!

Acum îmi curgeau lacrimi, dar nu de la ceapă. Ce naiba era un internat?

– Și acum cere-ți scuze.

– Niciodată. Nu.

– Vrei să alegi varianta grea?

Știam de ce era în stare.

Cu ochii în lacrimi, priveam fix tavanul, observând crăpăturile, care se asemănau cu cele de pe podeaua de beton a terasei din spate.

– Îmi pare rău, am spus într-un sfârșit.

Câteva minute mai târziu, tata era întins pe nenorocitul lui de fotoliu Barcalounger în fața televizorului.

– Jakey, spuse, pe un ton aproape dulce, nu vrei să-mi aduci încă o sticlă de Genny?

***

Fără grabă, am început să ne adunăm cu toții de o singură parte a mesei. Cu excepția lui Bross și Rylance, am observat. Aceștia păreau să încerce să se îndepărteze, de parcă ar fi vrut să încerce brusc să fugă.

– Unde-i Lampack? întrebă Slattery.

– Haideți, copii, spuse individul cu părul lung, îndreptându-și arma spre Bross și Rylance. Nu aveți unde să fugiți, *compadres*, îi lămuri. Am asigurat toate ieșirile. Treceți aici împreună cu restul amicilor voștri.

Bross și Rylance se priviră unul pe celălalt, apoi, ca printr-un acord nerostit, se opriră amândoi. Eu m-am uitat după Ali, aceasta era în capătul îndepărtat al mesei. Părea să fie la fel de speriată ca toți ceilalți.

Oare tipul blufa când spunea că toate ieșirile sunt asigurate? Câți erau ei în total?

Și ce aveau de gând să facă?

Tipul scoase un *walkie-talkie* din vestă și apăsă butonul de transmisie.

– Verne, ai imobilizat personalul?

– Afirmativ, răspunse o voce.

– Avem vreo doi tipi cărora le arde de alergat. Dacă tu sau Travis îi vedeți, împușcați-i pe loc, ai înțeles?

– Afirmativ.

Își puse *walkie-talkie*-ul înapoi în vestă, apoi prinse arma cu ambele mâini și ținti spre Kevin Bross.

– Care din voi vrea să moară primul?

– Nu trage! strigă Hugo Lummis.

– Mișcați-vă, mișcați-vă *odată!* strigă altcineva.

– Nu fiți idioți! strigă Cheryl către cei doi bărbați. Faceți cum spune el.

– Pentru mine nu prea contează, spuse tipul cu părul lung. Ori faceți cum spun eu, ori muriți. În orice caz, eu obțin ceea ce mă interesează. Puteți să alegeți, spuse îndreptând pistolul spre Rylance. A-la ba-la por-to-ca-la.

– În regulă, spuse Bross, ridicându-și mâinile în aer. După care el, împreună cu Rylance veniră la masă.

– Ce vreți de la noi? întrebă Cheryl.

Dar individul nu îi răspunse. Flutură pistolul înainte și înapoi în aer, trecând prin fața fiecăruia dintre noi ca un metronom. Cânta ceva.

– „Din Ocea-nul Paci-fic a ieșit un peș-te mic și pe coa-da lui scri-a ieși afa-ră dum-nea-ta."

Pistolul lui era îndreptat direct spre mine.

– Tu câștigi.

Am înghițit în sec.

Priveam fix țeava revolverului Glock.

– E ziua ta norocoasă, spuse el.

Reacția mea era ciudată: voiam să închid ochii, asemenea unui copil, să fac ca totul să dispară. În schimb, m-am forțat să observ toate detaliile minuscule ale armei, cum ar fi felul în

care butoiașul era ieșit în afară în fața trăgaciului. Sau deschiderea neobișnuită a țevii.

– Hmm, am spus, încercând să par relaxat. Nu am văzut niciodată unul din ăsta de-aproape.

– Se numește revolver, prietene, preciză el. Ochii lui erau culoarea cositorului. Parcă aveau o licărire de amuzament. Un revolver semiautomat. Și când apăs pe chestia asta de aici, care se numește trăgaci...

– Nu, vreau să spun că nu am mai văzut niciodată un Glock 18C, am spus eu. Sunt destul de rare chestiile astea. Funcționează ca unul automat, nu-i așa?

„Încearcă să te umanizezi. Fă-l să te vadă ca pe cineva care e la fel ca el."

Zâmbi încet. Era un bărbat arătos, cu excepția ochilor care erau gri și reci, și nu zâmbeau odată cu gura.

– Se pare că te pricepi la arme, spuse ținând în continuare arma spre mijlocul frunții mele.

– Dar desigur că șaptesprezece runde la foc automat nu o să te țină foarte mult, am spus, apoi mi-am regretat imediat răspunsul.

– Ei bine, ce-ar fi să aflăm? spuse el pe un ton care într-o altă situație ar fi putut fi descris drept blând.

Toată lumea tăcu, privind cu fascinație îngrozită. Camera părea lipsită de aer.

– Am de ales? am întrebat.

26

Mă privi câteva secunde.

Apoi rânji și își coborî arma. Eu am expirat lent.

– În regulă, băieți și fete, uitați cum facem. Vreau ca voi toți să vă goliți buzunarele, să puneți tot ce aveți pe masa din fața voastră. Portofele, teancuri cu bani, bijuterii. Și ceasuri. Ați înțeles? Mișcarea.

„Deci era un jaf. Nimic mai mult de-atât, slavă cerului."

– Buck, vreau întăriri aici, spuse el.

– Am înțeles, Russell, încuviință tipul cu cioc, scoțându-și pistolul de calibru 44.

Am observat că nu mai vorbea cu accent de țărănoi. Se prefăcuse.

– După ce oamenii ăștia își termină de golit buzunarele, vreau ca tu și Wayne să îi căutați. Să îi percheziționați.

– Am înțeles.

Buck începu să se învârtă în jurul mesei, urmărind cum toată lumea își punea portofelele și banii pe masă. Ali și Cheryl își dădură jos colierele și brățările, la fel și cerceii. Bărbații își dădură jos ceasurile.

Hugo Lummis, care era lângă mine, își desfăcu brățara de la ceas și strecură ceasul în buzunarul din spate al pantalonilor. Mă întrebam dacă mai observase careva lucrul acesta. Probabil că nu.

– Ai grijă, i-am șoptit. O să ne percheziționeze.

Dar se prefăcu că nu mă aude.

Russell își puse arma în tocul de la curea și începu să se plimbe nonșalant prin cameră, luând câte un obiect, examinându-l cu o curiozitate leneșă, apoi punându-l la loc. Mergea cu pașii largi ai cuiva obișnuit cu mult exercițiu fizic. Un fost soldat, m-am gândit, dar dintr-o trupă de elită, poate pușcaș marin sau membru al Forțelor Speciale. Avea riduri în jurul ochilor și linii adânci trasate pe pielea bătătorită. Petrecuse mult timp în soare. Și nu pe plajă, bănuiam.

Se opri la masa lungă pe care un angajat al hotelului aranjase dosare albastre cu sigla Hammond. Îl ridică pe unul dintre acestea și îl răsfoi preț de aproape un minut.

Și ceilalți doi oameni ai lui erau ocupați – Buck dădea o tură în jurul mesei, cu spatele la mine, iar Wayne îl percheziționa pe Geoff Latimer. Așa că, pe moment, nimeni nu era atent la noi. Eu mi-am mișcat ușor mâna pe fața de masă și am apucat mânerul unui cuțit de friptură, aducându-l spre mine, apoi l-am coborât, ținându-l lipit de coapsa mea.

Am prins mânerul negru lucios și mi-am trecut degetul pe marginea lamei. Avea să taie prin piele la fel de ușor cum tăiase friptura de vânat. Nu era mare lucru contra unui revolver, dar era singura armă pe care o aveam.

Russell rupse o foaie de hârtie dintr-unul din dosare, o îndoi frumos și o puse în buzunarul vestei.

Hank Bodine se chinuia acum să se ridice în picioare. Fața îi era acoperită de sânge. Era rănit grav.

– Tu poți să stai liniștit, îi spuse Russell. Nu cred că o să începi să dansezi pe-aici prea curând.

Luă o mână de șervețele de pânză de pe masă și le aruncă la picioarele lui Bodine. Acestea fluturară pe podea ca niște aripi de păsări. Bodine le privi fără să înțeleagă, apoi își ridică ochii spre Russell.

– Și tu poți să alegi, îi spuse Russell. Poți încerca să oprești hemoragia sau să sângerezi până mori. Mie mi-e totuna.

Bodine înțelese acum. Luă un șervețel și îl duse la nas, gemând.

Eu mi-am îndoit genunchiul stâng, ridicându-mi talpa în spate. Mișcându-mă foarte încet, am strecurat cuțitul în pantof pe laterală.

Barlow se întoarse ca să se uite la mine. Eu i-am aruncat o privire furioasă în timp ce îmi coboram piciorul înapoi pe podea.

Luminile pâlpâiră o secundă.

– Ce naiba-i asta? spuse Russell.

Nimeni nu răspunse. Oare unul dintre oamenii lui apăsase cumva pe vreun buton greșit?

– E de la generatoare, murmură Kevin Bross.

– Ce spui? zise Russell apropiindu-se de Bross.

– Locul ăsta e alimentat de generatoare, spuse Bross. Probabil că unul dintre ele dă rateuri sau poate că sistemul tocmai a trecut de la un generator la celălalt.

Russell îl privi câteva secunde pe Bross.

– A sunat pentru câteva clipe de parcă ai fi știut despre ce vorbești. Îmi place portofelul tău, spuse întorcându-se spre Upton Barlow.

Barlow îl privi fără să spună nimic, cu o expresie fioroasă, dar cu frica întipărită în ochi.

– Dacă cineva îți face un compliment, spui mulțumesc, zise Russell. Unde-ți sunt manierele?

– Mulțumesc, spuse Barlow.

– Cu plăcere, zise Russell, luând portofelul și deschizându-l. Din ce e făcut, din piele de aligator? De crocodil?

Barlow nu răspunse.

– Cred că este de crocodil. Russell se uită atent la portofel. Hermes, spuse.

– Er-*mez,* îl corectă Barlow.

Russell dădu din cap.

– Mulțumesc. Ia te uită la asta, spuse scoțând o carte de credit neagră. Bucky, ai văzut vreodată așa ceva? Un card *negru* American Express? Eu nu am mai văzut unul până acum. Am auzit de ele, dar nu cred că am mai văzut vreodată unul de-aproape.

Buck se apropie, privind mai atent.

– Nu se poate să fie adevărat, spuse el. Nu se fac carduri negre.

Acum, că abandonase accentul fals de țărănoi, vorbea ca un tip din Midwest.

– Ba sigur că se fac, spuse Russell. Un prieten al meu mi-a spus despre asta. E chiar mai tare decât un card de platină. Am auzit că poți cumpăra orice cu el. Nu ai nici o limită. Iahturi, avioane, tot ce vrei. Dar tu nu poți să ceri unul dintr-ăsta. Nu primești unul decât dacă ești destul de important. Dacă ești mare și tare. Tu ești mare și tare ăă... privi mai de-aproape cardul, Upton? Ăsta e numele tău, Upton?

Barlow privea în gol.

Russell își scoase brusc pistolul și îl îndreptă spre inima lui Barlow.

– Nu! strigă Barlow. Iisuse! Da, *da*, ăsta e numele meu.

– Mulțumesc, spuse Russell. Upton Barlow. Hammond Aerospace Corporation. Lucrezi la Hammond Aerospace, Upton?

– Da, zise Barlow.

– Mulțumesc frumos, spuse Russell, punând pistolul la loc în toc. Am auzit de Hammond Aerospace. Voi faceți avioane, nu-i așa?

Barlow aprobă din cap.

– Probabil că am și zburat cu unele dintre ele, spuse Russell. Voi faceți și avioane militare de transport, nu-i așa?

Nimeni nu răspunse.

– Am fost într-unul din alea cu siguranță. Și nu s-a prăbușit nici unul, așa că probabil vă faceți bine treaba. Bine lucrat, Upton.

Chicoti înfundat și merse de-a lungul mesei în dreptul lui Kevin Bross. Se aplecă și luă în mână ceasul lui Bross.

– Dumnezeule Atotputernic, ia te uită la chestia asta, Buck. Ai mai văzut vreodată un ceas la fel?

– Un rahat ridicol, spuse Buck.

Bross își încleșta dinții, încercând să își mențină autocontrolul.

– Ei bine, mie parcă îmi place, spuse Russell.

– E o copie, spuse Bross.

– Pe mine ar fi putut să mă păcălească trecând drept original, mărturisi Russell, punând ceasul în buzunarul de la vestă. Mulțumesc frumos, domnule, adăugă și luă portofelul lui Bross. Acesta nu e *Hermès,* spuse pronunțând corect de această dată. Îl scutură, împrăștiind cărțile de credit pe fața de masă, și luă una în mână. Tipul ăsta nu are decât un card de platină, constată. Kevin Bross, citi cu voce tare. Hammond Aerospace Corporation. Voi toți sunteți de la Hammond Aerospace Corporation, așa e?

Tăcere.

– Probabil sunteți aici pentru un fel de întrunire. Așa-i?

Nimeni nu spuse nimic.

– Am văzut dosarele alea de pe masa de colo, continuă el. Spuneai ceva despre Consiliul de administrație al Hammond Aerospace Corporation. Adică voi ăștia, adică scuzați-mă, voi, doamnelor și domnilor, nu-i așa?

Tăcere.

– Nu e nevoie să fiți modești, copii, spuse el. Bucky, cred că am nimerit lozul cel mare.

Luminile pâlpâiră din nou.

Partea a doua

27

Ceilalți nu aveau nici cea mai vagă idee despre situația în care ne aflam.

Probabil că la început s-au gândit, la fel ca mine, că avusesem ghinion: un grup de vânători gălăgioși, pierduți, flămânzi și lipsiți de scrupule dăduseră de o cabană opulentă, plină de bogătani, la sute de kilometri depărtare de civilizație, fără urmă de polițist prin preajmă care să le pună piedici.

Dar eram sigur că era vorba despre ceva mult mai serios de-atât. În acel moment, nu mă bazam decât pe o vagă bănuială și pe instinct.

Totuși, instinctul nu mă înșelase niciodată.

Russell, șeful vânătorilor, îl puse pe cel cu tunsoarea Depeche, pe Wayne, să urce la etaj și să percheziționeze camerele.

– Am senzația că o să găsim laptopuri și, cum-le-zice, Blackberryuri, și alte bunuri la etaj, spuse el. Vezi ce poți să găsești. Orice arată interesant.

– Bine, se învoi Wayne, tropăind în sus pe scări.

– Bucky, nu vrei, te rog, să te asiguri că nici unul dintre directorii noștri de aici nu a... „uitat"... nimic prin buzunare? Acum, am citit ceva despre discursul de deschidere al președintelui Consiliului de administrație. Asta înseamnă șeful, nu-i așa? Care dintre voi e șeful?

Privi în jurul mesei. Nimeni nu spuse nimic. Buck începuse din capătul îndepărtat al mesei, percheziționându-l pe Geoff Latimer.

– Ei haide, trebuie să fie unul dintre voi.

Tăcere.

Apoi Cheryl vorbi.

– Eu sunt.

– *Tu* ești președintele Consiliului de administrație? spuse sceptic, făcând câțiva pași înspre ea.

– Așa e, spuse Cheryl înghițind în sec.

– O tipă așa ca tine? Tu ești șefa?

– O tipă ca mine, încuviință ea. Gura îi era o linie dreaptă. E ciudat, dar adevărat. Un mic tremurat.

– O doamnă cu o funcție atât de importantă, deci?

– Se mai întâmplă, spuse ea, cu o notă de rezistență în voce. Nu destul de des pe cât ar trebui, dar se întâmplă. Cu ce pot să te ajut, Russell?

– Deci toți acești tipi lucrează pentru tine? O femeie le ordonă ce să facă?

– Eu îi conduc, spuse cu nările fremătând. Nu e chiar același lucru cu a ordona.

– Ei bine, răspunse Russell rânjind, ăsta este un argument bun, Cheryl. Un argument foarte bun. Și eu am aceeași filosofie. Poate că tu poți să îmi explici, Cheryl, ce căutați cu toții în această cabană de pescuit aflată la capătul lumii?

– Suntem într-o deplasare.

– O *deplasare,* repetă el încet. Adică ce-i asta? Ca un fel de întrunire? O șansă să ieșiți din birou și să stați de vorbă, asta e?

– Așa-i. Acum pot să spun și eu ceva?

– Da, Cheryl, poți.

– Te rog, luați orice vreți și plecați. Nici unul dintre noi nu vrea să aibă necazuri. Bine?

– Aceasta este o ofertă foarte generoasă din partea ta, Cheryl, spuse Russell. Cred că asta o să și facem. Acum pot să te întreb eu ceva?

Ea aprobă din cap. Pieptul i se ridică și coborî: respira din greu.

– O femeie președinte al Consiliului de administrație este plătită la fel ca un bărbat? întrebă el.

– Desigur, răspunse ea zâmbind forțat.

– Hmm. Eu am citit undeva cum că femeile care conduc o companie primesc doar șaizeci și opt de cenți pentru fiecare dolar primit de un bărbat care îndeplinește această funcție de conducere. Ei bine, afli ceva nou în fiecare zi.

Cheryl păru buimăcită pentru moment.

– Sunt plătită destul de bine, dar nu primesc la fel de mult ca alți președinți ai Consiliului de administrație, e adevărat.

– Totuși, sunt convins că nu sunt bani puțini. Bucky, tu cât câștigi ca sudor?

– Dacă am un an bun, cam treizeci și opt de mii de dolari, spuse Buck ridicându-și privirea.

– Tu primești mai mult de-atât, Cheryl?

– Dacă vrei să îmi cer scuze pentru inechitățile sistemului capitalist, spuse Cheryl expirând lent, atunci...

– Nu, Cheryl, deloc. Știu și eu cum stau lucrurile. Nu am nici o problemă cu sistemul capitalist. Spun doar că poate ai vrea să împarți o parte din asta.

Stătea acum exact în fața ei, nu îi despărțea decât masa.

– Anul trecut, contribuțiile caritabile ale corporației s-au ridicat la un total de...

– Asta e foarte frumos, Cheryl, dar cred că știi la ce mă refer.

– Nu am bani la mine, răspunse ea exasperată. Și mi-ați luat deja bijuteriile.

– O, pun pariu că ți-au mai rămas destule.

– Nu dacă ai de gând să mă duci la un bancomat cu pistolul la ceafă, ca să îmi golesc contul bancar. Dar nu cred că o să găsim unul prea aproape.

Russell își scutură încet capul.

– Cheryl, Cheryl, Cheryl. Probabil ai impresia că stai de vorbă cu vreun tăntălău, nu-i așa? Cu un pămpălău ignorant. Ei bine, nu mă înțelege greșit. Tu conduci o companie extrem de mare. Care câștigă o mulțime de bani.

– De fapt, în ultima vreme nu ne-am descurcat prea bine, spuse ea încrețindu-și buzele. Ăsta este unul dintre motivele pentru care am efectuat această deplasare.

– Chiar așa? Păi scria în dosarul acela că ați avut un venit de zece miliarde de dolari și un capital de piață de peste douăzeci de miliarde. Sau cifrele astea sunt luate de aiurea? Adăugă arătând cu degetul spre teancul de dosare de pe masa lungă.

Ea se opri pentru câteva secunde, luată prin surprindere.

– Aceia nu sunt banii *mei,* Russell. Capitalul corporației nu e pușculița mea personală.

– Vrei să-mi spui că nu poți să pui mâna pe o parte din banii ăia? Pun pariu că poți să dai un telefon și să îmi trimiți mie o parte din acel... capital. Nu-i așa?

– Nu. Există tot felul de controale și proceduri.

– Dar pun pariu că tu ai puterea să faci toate astea cu un telefon. Tu ești președintele Consiliului de administrație, nu-i așa?

– Lucrurile nu funcționează astfel în lumea corporatistă. Îmi pare rău. Mi-ar plăcea câteodată să am această putere, dar nu o am.

El își trase revolverul din toc și îl armă. Acesta scoase două păcănituri scurte. Îl ridică cu o singură mână, se aplecă peste masă și îl ținti spre ochiul ei stâng. Arătătorul îi era îndoit peste trăgaci.

Ea începu să clipească rapid, ochii umplându-i-se de lacrimi.

– Ăsta este adevărul.

– Atunci presupun că nu îmi ești de nici un folos, spuse el pe un ton calm.

– Nu face asta! strigă Ali. Nu-i face nici un rău. *Te rog!*

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Cheryl. Îl privea fix.

– Așteaptă, se auzi o voce masculină.

Ne-am întors cu toții privirile.

Upton Barlow.

– Poate reușim să ajungem la o înțelegere, spuse el.

Russell lăsă arma în jos, iar Cheryl icni. Se întoarse spre Barlow, curios.

– Prietenul meu Upton, cu gusturi bune în materie de portofele.

– Hai să stăm de vorbă, propuse Barlow.

– Te ascult.

– Suntem amândoi tipi raționali, tu și cu mine. Putem să ajungem la un acord.

– Așa crezi?

– Sunt convins de asta, întări Barlow. Nu am nici o îndoială că putem ajunge la o înțelegere care să te mulțumească.

– O situație în care toată lumea e mulțumită, adică, spuse Russell.

– Exact, zâmbi Barlow.

– Se pare că tu ești tipul potrivit. Omul cu care trebuie vorbit.

– Uite, spuse Barlow, tocmai am încheiat o afacere în Coreea de Sud pentru un avion de vânătoare. Un acord de coproducție. Toată lumea credea că așa ceva e imposibil.

Țineam minte acest acord de coproducție. Practic, el aranjase ca Hammond să transfere piese de avioane și software în valoare de miliarde de dolari la Seul, pentru ca ei să ne construiască avionul de vânătoare. Ceea ce însemna că le dădeam coreenilor tot ce aveau nevoie ca să-și construiască propriul avion de vânătoare în câțiva ani. Era o înțelegere foarte proastă.

– Ești sigur că ai ce trebuie ca să facem asta? spuse Russell. Șefa ta spune că ea nu poate, dar *tu* poți?

– Există întotdeauna o cale.

– Îmi place cum sună asta, Upton.

– Iar, în schimb, tu și prietenii tăi sunteți de acord să vă vedeți mai departe de drum. Corect?

– Așa mai zic și eu.

– Hai să trecem la detalii, spuse Barlow. Sunt pregătit să vă ofer cincizeci de mii de dolari.

Russell râse înfundat din nou.

– O, Upton, spuse el dezamăgit. Și eu care credeam că tu ești omul potrivit. Tipul care face lucrurile să se întâmple. Dar nici măcar nu vorbim aceeași limbă.

Barlow aprobă din cap.

– Ai o sumă la care te gândești? De ce nu începem de-acolo?

– Crezi că poți să faci rost de un milion pentru noi, Upton?

Barlow privi în jurul mesei.

– Ei bine, nu știu ce să spun. Asta e o sumă uriașă.

– Păi vezi, asta-i foarte rău. Russell începu să se plimbe în jurul mesei, cu capul plecat de parcă s-ar fi gândit serios la ceva. Când ajunse în capătul mesei, se întoarse în spatele meu, apoi se opri. Dar dacă îl împușc pe unul dintre prietenii tăi? Să zicem, pe tipul ăsta de aici? Crezi că asta ne-ar aduce un „da", Upton?

Am simțit cum mi se ridică părul pe spate, apoi mi-am dat seama că pusese arma la ceafa lui Hugo Lummis. Acesta începuse să respire greoi pe gură. Suna de parcă avea să facă un atac de cord.

– Pune arma jos, ordonă Cheryl. Nu tu erai cel care spunea că nu-i nevoie de „violență inutilă"?

Russell continuă, fără să o bage în seamă.

– Crezi că poți face rost de un milion de dolari, Upton, dacă asta înseamnă că o să salveze viața grăsanului?

Picături de transpirație începură să apară pe fruntea lui Lummis, prelingându-i-se pe obraji, apoi în jos pe gât, pătându-i gulerul cămășii.

– Da! strigă Barlow. Pentru numele lui Dumnezeu, *da!* Da, sunt sigur că putem să aranjăm ceva, dacă de asta e nevoie.

Dar din cealaltă parte se auzi vocea lui Ronald Slattery.

– Așa ceva nu se poate face. Nu ai autoritatea să semnezi pentru o asemenea sumă, Upton.

– Autoritate de semnătură? spuse Russell, ținând țeava Glockului la ceafa lui Lummis. Ei bine, asta e interesant. Ce înseamnă asta? Cine are autoritate de semnătură?

Slattery rămase tăcut. Era evident că regreta faptul că vorbise.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ron, spuse Barlow, tipul o să îl omoare pe Hugo! Vrei să ai asta pe conștiință?

– L-ai auzit ce spune, Ron, zise Russell. Vrei să ai asta pe conștiință?

– Dă-i afurisiții de bani, pledă Lummis. Avem asigurarea R&R, suntem acoperiți pentru o situație de genul ăsta. Doamne Dumnezeule!

– În regulă, se învoi Barlow. Da, sunt sigur că putem aranja asta. O să facem chestia asta cumva. Te rog, pune jos arma și să stăm de vorbă.

– Acum am început să ne înțelegem, spuse Russell.

Nu ridicase niciodată vocea, am observat. Părea extrem de sigur pe sine, imperturbabil.

Își coborî arma. Merse spre Upton Barlow și se opri în spatele lui.

– Asta începe să sune a conversație productivă. Pentru că, dacă tu poți să obții un milion de dolari, cred că o companie ca a voastră poate să facă rost de mai mult de-atât.

– La ce te gândești? spuse Barlow după câteva secunde.

– Upton! spuse Cheryl pe un ton de avertizare.

– Mă gândesc la o cifră rotundă și frumoasă.

– S-o auzim.

– Mă gândesc la *o sută* de milioane de dolari, Upton. Sunteți doisprezece în total, asta înseamnă... făcu o pauză de două-trei secunde... opt milioane, trei sute și ceva de mii de dolari de căciulă, cred. Bine? Hai să trecem direct la „da".

Ali mă privi și mi-am dat seama că amândoi ne gândeam la același lucru: acest coșmar abia începuse.

28

Tăcerea stupefiantă a fost întreruptă de Ron Slattery.

– Dar asta e... asta e imposibil! Asigurarea noastră R&R nu acoperă decât douăzeci și cinci de milioane.

– Ei, haide, Ronny, spuse Russell. Nu tu ești directorul financiar? Tipul cu cifrele? Citește și scrisul mărunt, frate. Trebuie să fie douăzeci și cinci de milioane per clauză de asigurare. Douăzeci și cinci de milioane pentru răscumpărare, douăzeci și cinci de milioane pentru accidente și acoperirea pierderilor, douăzeci și cinci de milioane pentru cheltuieli de administrare a crizei, alte douăzeci și cinci de milioane pentru cheltuieli medicale și îngrijire psihiatrică. Asta înseamnă ușor o sută de milioane. Am socotit corect?

– Asta e ridicol, spuse Cheryl. Visezi dacă tu crezi că firma noastră de asigurări o să îți scrie un cec de o sută de milioane de dolari.

Russell își scutură capul încet.

– O nu, lucrurile nu funcționează așa, Cheryl. Companiile de asigurări nu plătesc direct niciodată. Întotdeauna insistă ca să plătiți *voi*, după care vă dau și ei banii. Din motive legale.

– Ei bine, noi nu avem acces la o asemenea sumă, ripostă ea. Nimeni nu are.

Russell se îndreptă ușor spre ea, cu capul plecat.

– Cheryl, spuse el domol, Hammond Aerospace are rezerve de bani de aproape patru miliarde de dolari. Tocmai am citit asta în dosarul vostru de-acolo.

– Dar acele fonduri sunt legate, imposibil de accesat...

– Știi ce scria acolo, Cheryl? Scria „bancnote și hârtii de valoare". Nu sunt expert în finanțe, Cheryl, dar asta nu cumva înseamnă lichidități?

– Uite, spuse Ron Slattery, întorcându-se ca să îl privească pe Russell, chiar dacă am *putea*, cumva, să accesăm o asemenea sumă, cum naiba crezi că o să îi obții? Bani gheață? Bancnote nemarcate, toate alea? adăugă cu gura strâmbată într-un rânjet. Nici măcar nu știu unde e cea mai apropiată bancă.

– Ron, întoarce-te, spuse Russell.

Slattery făcu rapid stânga-mprejur.

– Ei bine, vezi tu, Ron, îmi vorbești de sus, iar mie nu-mi place chestia asta. Evident că nu mă refer la teancuri de bancnote. Vorbesc despre apăsarea câtorva taste pe computer. Click click click. Transfer de fonduri electronice și toate alea. Nu durează decât câteva secunde. Știu și eu câteva chestii.

– Nu atât de multe pe cât crezi, îl contrazise Slattery.

Russell zâmbi șiret.

– Avem tot felul de controale, continuă Slattery. Coduri de securitate, numere PIN, confirmări telefonice. Lucruri pe care nici nu poți să ți le închipui.

– Faza e că nici nu *trebuie* să mi le închipui, Ron. Te am pe tine aici să mi le explici.

– Și în ce cont îți închipui că o să intre această sută de milioane de dolari? Contul tău personal? Cel de economii poate? Ai vreo idee de cât de repede o să fii căutat de FBI?

– Din câte știu eu, guvernul nu este la fel de priceput când vine vorba de băncile extrateritoriale, Ron.

Slattery rămase tăcut câteva secunde.

– Tu ai un cont extrateritorial.

Era o declarație, nu o întrebare.

– Totul poate fi aranjat, spuse Russell. Dacă-i cunoști pe oamenii care trebuie.

– Te rog, răspunse Slattery zâmbind. Crearea unui cont bancar extrateritorial reprezintă un proces legal complicat care poate dura mai multe zile, dacă nu chiar săptămâni. Și cu siguranță că nu e ceva care poate fi făcut de aici.

– Ronny, ai auzit vreodată de o chestie numită Internet?

Zâmbetul lui Slattery începu să dispară.

– În ziua de azi nu ai nevoie decât de un laptop, Ronny. Există site-uri care abia așteaptă să îți vândă companii gata înființate, înregistrate în Mauritius sau Insulele Seychelles, sau locuri dintr-astea. Pentru câteva sute de dolari. Dacă plătești o sumă suplimentară, întreaga chestie poate fi făcută într-o zi, adăugă scuturându-și capul. Vrei să spui că eu știu mai multe despre chestia asta decât tine, un tip care se ocupă de finanțe?

– Ei bine, indiferent de asta, spuse Slattery, nu e decât o teorie. Nu avem autoritatea de a transfera banii în acest fel.

– Nu aveți? se îndoi Russell scoțând o bucată de hârtie împăturită dintr-un buzunar al vestei, desfăcând-o. Scrie aici că voi sunteți „Echipa executivă de conducere" de la Hammond Aerospace. Președintele Consiliului de administrație, directorul financiar, trezorierul, controlorul, bla-bla-bla. Toți indivizii de top ai companiei. Voi sunteți cu toții aici. Vrei să îmi spui că voi tipii – și tipese, scuze – nu aveți „autoritatea" de a transfera fondurile corporației? Nu te cred.

Slattery își scutură capul. Chelia lui palidă începuse să se înroșească.

– Russell, zise Upton Barlow.

– Da, Upton, răspunse Russell întorcându-se.

– Ceea ce ne ceri, de fapt, e o răscumpărare, nu-i așa?

– Răscumpărare? Nu știu dacă aș vrea să îi spun astfel, Upton. Nu vreau decât să fac o afacere aici. Hai să-i spunem tranzacție.

– Ei bine, spune-i răscumpărare, zise Barlow, și tot ce trebuie să faci e să suni la sediul nostru din Los Angeles și să ceri asta. Avem o asigurare de răpire și recompensă. Compania nu va avea nici o altă alegere decât să plătească, și apoi poți pleca liniștit, atâta tot. Toată lumea câștigă. Poate cu excepția Lloyds of London.

Ali și cu mine ne-am privit din nou. Părea să fie la fel de uimită ca și mine că unul dintre ai noștri fusese în stare să *sugereze*

o recompensă. Dar de altfel știam foarte bine că frica îi determină pe oameni să se comporte tare ciudat.

– Ei bine, Upton, îți apreciez oferta, spuse Russell gânditor, de parcă ar fi fost un alt membru executiv care contribuie la trasarea detaliilor unei strategii complicate de marketing. Dar răpirea pentru recompensă e pentru amatori, după părerea mea. Sau pentru bandiți în Mexic sau Columbia. Asta ar putea funcționa într-o țară străină unde ai și poliția de partea ta, primind o parte de bani. Dar aici chestia asta nu funcționează niciodată.

– Dar diferența este că noi *vrem* să cooperăm cu tine, spuse Barlow.

„Ce idiot", mi-am spus.

Ali își înălță și ea ochii spre cer, exasperată.

– Îmi pare rău, Upton, dar nu o să intru în jocul ăsta, spuse el. Chiar nu am chef ca această frumoasă cabană veche de pescuit să fie transformată în – cum îi zicea? – Waco sau Ruby Ridge. Crezi că vreau ca eu și amicii mei să fim prinși înăuntru aici cu echipe SWAT de jur împrejur, strigând la noi în megafoane, folosindu-ne pe post de ținte vii, cu elicoptere deasupra și toate astea? Nu prea. În nici un caz. Asta e pentru idioți, Upton, iar eu nu sunt un idiot.

Barlow rămase blocat pe moment.

– Nu avem nevoie de tot acest teatru, continuă Russell. Nu când îi avem aici pe toți jucătorii care pot să ducă la împlinire mica noastră înțelegere.

– Ți-am spus deja, nu putem să facem lucrul ăsta! reluă Cheryl.

– Vezi tu, Cheryl, nu vorbesc cu tine. Tu și Ronald păreți să fiți cei negativiști aici. Continuă apoi pe un ton ridicat, adresându-se tuturor. Bine, copii, uitați cum stă treaba. O să dau un telefon unui vechi amic al meu, un tip care știe cum merg toate lucrurile astea. Între timp, Upton, de ce nu aveți voi, echipa executivă, o mică ședință. O mică... deplasare, corect? Stabiliți cum procedați ca să îmi faceți rost de bani.

Hei, Buck, crezi că voi puteți să vă eliberați programul pentru următoarele câteva zile?

– Păi, nu știu, sunt un tip ocupat, răspunse Buck, folosind din nou accentul de țărănoi sudist. Probabil că asta era o glumă a grupului de vânători sau ce-or fi fost ei. Nici nu am terminat încă de căutat pe toată lumea.

– Dacă vrei ca un lucru să fie făcut, pune un om ocupat să-l facă, spuse Russell. Așa că de ce nu vă verificați tu și Wayne calendarele să vedeți dacă puteți să vă faceți un pic de timp pentru mine, vă rog?

Buck scoase un râs hârâit.

– Imediat ce termin de prăjit friptura asta, șefu'.

– După ce ai terminat de percheziționat pe toată lumea, vreau să îi legi pe toți. Cu mâinile în față, ca să poată merge la toaletă dacă au nevoie.

Își scoase din buzunar *walkie-talkie*-ul și apăsă butonul de transmisie.

– Verne, te rog ca tu și Travis să-i aduceți aici pe angajații cabanei.

– Recepționat, aprobă o voce.

– Nu e nevoie să legați pe nimeni, spuse Cheryl. Sincer, ce naiba crezi că o să putem face?

– Ei bine, Cheryl, spuse Russell, tu vorbești foarte rezonabil, așa cum m-aș aștepta să vorbească un președinte al Consiliului de administrație. Dar s-ar putea ca voi să fiți aici pentru ceva vreme, și mie nu îmi place să îmi asum riscuri, zise cu vocea plăcută a unui pilot care anunța că tocmai treceam printr-un front de „vreme rea" și dădea asigurări să nu ne facem griji din această privință. Bine, băieți și fete, amicii mei o să aibă grijă de voi. Până o să mă întorc, sper, și mă aștept să fim gata să punem spectacolul în mișcare. Zâmbi și dădu din cap. O să fie o abordare gen morcov și băț sau cum vreți să îi spuneți. Voi cooperați, încheiem tranzacția, iar eu și prietenii mei ne strângem lucrurile și mergem mai departe.

– Și care e bățul? întrebă Slattery.

– Tu, spuse Russell. O să începem cu tine. Mulțumesc că te-ai oferit.

Se adresă apoi tuturor, cu ochii plecați, nonșalant.

– Dacă aveți de gând să îmi faceți probleme, atunci o să îl împușc pe prietenul meu Ronald. Puteți să-i spuneți penalizare pentru neîndeplinirea termenului, nu așa numiți voi chestia asta? Așa că sper că o să gândiți foarte creativ, bine?

Slattery deveni palid în timp ce Russell își puse deoparte *walkie-talkie*-ul și privi în camera uriașă pentru câteva secunde.

– Vreau ca toată lumea să fie pe podea la vedere, le porunci oamenilor săi.

– Și cu ce vrei să îi legăm? întrebă Buck.

– Iisuse, exclamă Russell scuturându-și capul. Mâine ar fi trebuit să facă o chestie care se cheamă „tehnici cu funii", ce o fi însemnând chestia asta. Nu e decât o bănuială, dar cred că chestia asta implică funii, Bucky, ce zici?

Buck îi aruncă o privire enervată lui Russell.

– Ia te uită, spuse Russell, arătând spre bobina mare de funie pe care Bo Lampack ne-o arătase în timpul cinei. Și ascultă, Buck. Fii atent la tipul ăsta tânăr, spuse arătându-mă cu degetul. Am o presimțire proastă în privința lui.

29

– Ai grijă cu tipul ăsta, Glover, avertiză gardianul, zâmbind.

Prima mea zi la Centrul Rezidențial Glenview. Detenție juvenilă. Căminul meu pentru următoarele optsprezece luni.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, zise al doilea gardian. Ar fi bine să-l avertizez pe Estevez. O să se cace pe el.

Râsul lor răsuna pe holul cenușiu. Primul dintre ei îi spuse ceva pe un ton scăzut celui de-al doilea, ceva ce nu am auzit. I-a înmânat un dosar cu o mulțime de formulare. Hârtiile de primire pe care a trebuit să le semnez în josul fiecărei pagini.

Am privit în jur, năucit, dar precaut. Totul părea aici straniu, dar totuși cumva cunoscut. Pereții erau văruiți într-o nuanță bolnăvicioasă de verde, linoleumul vechi cu model de pătrate negre alternând cu pătrate albe, cu zgârieturi și adâncituri, dar cerat și lustruit să strălucească.

„Probabil că podeaua e lustruită de pușți, mi-am spus. De ceilalți deținuți."

Peste tot era un miros înțepător de dezinfectant cu parfum de pin, miros care avea mai apoi să-mi provoace tot timpul o avalanșă de amintiri urâte.

Primul gardian, căruia nu i-am aflat niciodată numele, m-a dus din clădirea administrativă principală, o vilă frumoasă din cărămidă roșie, construită în stil georgian. Cu un campus de opt sute de pogoane, locul ar fi putut să fie o facultate din New England sau cel puțin așa îmi imaginam eu că ar arăta o facultate.

Cu excepția semnului discret de pe peluză, pe care scria CENTRUL REZIDENȚIAL GLENVIEW. Și gardurile cu sârmă ghimpată. Și turnurile de pază.

Mi s-au luat amprentele, am fost dezbrăcat complet, obligat să stau pe o bancă pentru o oră. Mi s-au făcut poze. Mi-au ras părul lung cu o mașină de tuns. Mi s-a dat un set de haine de pușcărie: pantaloni kaki și elastic la talie, un tricou roșu, teniși albaștri-închis. Toate erau deja inscripționate cu numele meu. Mă așteptau deja.

Glover, gardianul-șef al unității D, era un tip masiv, blond, în jur de patruzeci de ani, palid ca un albinos, cu genele albe. Eram sigur că mirosea a băutură.

– Tip dur, atât mi-a spus și m-a condus în camera comună de zi, ca să-i întâlnesc pe ceilalți puști.

Toți se holbau la mine când am intrat. Erau de vârsta mea, dar nu de aceeași înălțime. Majoritatea lor erau mai mari, păreau mai duri: puști ajunși aici din jurul New Yorkului, gangsteri cu tatuaje.

Eu mi-am întors privirea, speriat de moarte.

Aceasta a fost prima greșeală, am învățat destul de repede. În închisoarea juvenilă, dacă cineva se holbează la tine, și tu nu îi susții privirea, o să creadă despre tine că ești slab, speriat, o țintă ușoară.

Glover m-a condus în camera mea. Pe hol, un puști de două ori mai mare decât mine m-a lovit „accidental".

– Hei, am spus și i-am blocat mâna.

Puștiul mi-a tras un pumn în față. Am simțit gust de sânge, am căzut pe spate, am dat cu capul de podea. Puștiul a început să-mi dea cu picioarele în stomac.

Glover stătea lângă noi, privind. Au început să se adune mai mulți puști, râzând și strigând ca spectatorii din jurul unui ring de luptă.

Puștiul mi-a tras un picior în cap. Am încercat să îmi acopăr fața cu brațele. Mă uitam disperat spre Glover, așteptând ca el să oprească atacul. Acesta zâmbea, cu brațele îndoite peste burta mare.

Am încercat să mă ridic și să ripostez, dar puștiul a continuat să-mi care pumni și picioare până ce abia mai puteam să văd: îmi intrase sânge în ochi.

– Bine, Estevez, spuse Glover într-un final. Cred că a fost destul.

Ceilalți puști au început să se plângă, dar s-au împrăștiat. Glover m-a privit cum mă chinuiam să mă ridic în picioare.

– Ăsta-i Estevez, a explicat sec. El e căpitanul unității D.

Pereții dansau în jurul meu.

M-a condus pe coridor până la camera mea.

– Bine-ai venit, mi-a spus.

Ușa de oțel a zăngănit în urma lui când a ieșit.

30

Paul, directorul, și fiul său Ryan fuseră primii care intrară în camera principală. Amândoi cu expresii aspre pe față. Paul avea vânătăi pe față și șchiopăta. Ochelarii de citit atârnați la gât erau îndoiți și lentilele erau sparte. Probabil că nu se dăduse prins prea ușor. Era cabana lui și simțea că trebuie să o protejeze. Era urmat de restul personalului cabanei – chelnerii care ne serviseră la cină, un tip mic și îndesat cu mustață și ochelari care era omul bun la toate, două fete bulgăroaice care făceau curățenie în camere, plus alte câteva persoane care probabil că erau de la bucătărie. Apoi Bo Lampack, cu o urmă roșie de lovitură peste frunte și obrazul drept.

În spatele lor veneau doi bărbați înarmați. Unul dintre ei era ca o versiune mai tânără a lui Russell, doar că nu atât de înalt, și cu fizicul unei persoane care ridica greutăți. „Mușchi de închisoare", mi-am zis. Comparativ cu Russell care avea părul lung, acesta era ras în cap. Trebuia să fie fratele lui. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani și ochi verzi. Trăsăturile feței erau moi, feminine, dar această delicatețe era contracarată de o privire fioroasă. De sub gulerul tricoului se iveau ceea ce păreau să fie marginile unui tatuaj uriaș, care se înălța câțiva centimetri pe gât.

Celălalt, probabil cu cincisprezece ani mai în vârstă, era slăbănog și soios, cu părul murdar, ciufulit. Fața îi era plină de cicatrice, cu unele mai urâte sub ochiul stâng, care era din sticlă. Sub ochiul bun, cel drept, avea tatuate trei lacrimi. Știam că acesta era codul valabil în pușcărie pentru faptul că omorâse

trei deținuți cât fusese închis. Ochiul de sticlă îmi spunea că mai și pierduse una sau două lupte.

Hugo Lummis îi văzu pe cei doi tipi înspăimântători. Își scoase încet ceasul din buzunarul din spate și îl puse pe masă.

Russell îi puse la curent pe cei doi. Tipului mai tânăr îi spusese Travis; celălalt pârnăiaș era Verne. Apoi scoase un telefon satelit dintr-o husă neagră de nailon și ieși pe ușa din față.

Verne, tipul cu un singur ochi, începu să facă cu rândul împreună cu ceilalți doi vânători, despre care știam acum că se numesc Wayne și Buck, la tăiatul de bucăți de funie, percheziționându-i și legându-i pe oameni, așezându-i apoi unul câte unul lângă perete, de-o parte și de cealaltă a șemineului imens.

– Palmele lipite ca și cum te-ai ruga, îi porunci Verne lui Cheryl. Înfășură o bucată de funie de peste un metru și jumătate în jurul încheieturilor ei.

– E mult prea strâns, se plânse ea.

Dar Verne continuă fără să o bage în seamă. Se mișca cu gesturi rapide și bruște, și clipea des. Părea să fie drogat cu ceva.

Chiar înainte ca Verne să ajungă până la mine, puteam să-i simt mirosul. Avea o putoare de alcool și țigări, și igienă precară. I-am aruncat o privire seacă, nici prietenoasă, nici de confruntare.

Zâmbi ca un crocodil. Dinții îi erau maronii, cu mici pete negre. Gura unui consumator de metamfetamină, mi-am dat seama. Tipul era dependent de metamfetamină.

– Aș prefera să o percheziționez pe tipa aia de la capătul rândului, spuse când începu să mă pipăie. Nu părea să fie profesionist, dar știa ce face.

Eu nu am spus nimic.

– Lasă ce-i mai bun la urmă, îi spuse lui Buck și amândoi îi aruncară o privire pofticioasă lui Ali.

Cuțitul de friptură pe care îl ascunsesem în pantof începuse să mă incomodeze, era chiar un pic dureros. Mă întrebam dacă era cumva vreun semn vizibil pe pielea pantofului, dar nu îndrăzneam să îmi cobor privirea ca să nu îi atrag atenția asupra acestui lucru.

Pe de o parte, eram ușurat de faptul că nu lăsasem cuțitul în buzunar, unde Verne l-ar fi găsit imediat. Dar acum îmi doream să îl fi pus într-un loc unde puteam să ajung mai ușor la el. Pe când mâinile lui Verne se plimbau peste pieptul și spatele meu, îmi țineam respirația ca să nu vomit din cauza mirosului. Ochii mei cercetară în grabă masa. Cel mai apropiat cuțit de friptură era cel din fața lui Cheryl, la câțiva centimetri depărtare, dar imediat ce aș fi încercat să îl apuc, Buck, care stătea în spatele meu cu revolverul pregătit, m-ar fi împușcat. N-ar fi ezitat deloc.

Și chiar dacă reușeam să apuc cuțitul și să îl folosesc împotriva lui, totuși nu era decât un cuțit. Un cuțit la o luptă de pistoale, cum ar veni.

Verne îmi pipăi fiecare buzunar și păru mulțumit de faptul că erau goale. Nu aveam de ales decât să îl las să mă lege.

Acum mâinile i se mișcau de-a lungul pantalonilor mei, spre picioare.

Mi-am ținut respirația.

Tot ce trebuia să facă era să-și treacă degetul prin pantofi și ar fi descoperit mânerul cuțitului.

Și apoi, dacă amenințarea lui Russell era serioasă, Buck avea să tragă. Nu aveam chef să aflu dacă Russell vorbise serios.

Ce-mi trecuse prin cap?

Odată ce mâinile îmi erau legate, cuțitul nu avea să-mi folosească la nimic. Îmi era inutil. Îmi riscam viața degeaba.

Mâinile lui Verne mă prinseră de glezne. Eu mi-am coborât privirea. Avea unghiile murdare.

M-am încordat. Câteva picături de transpirație îmi alunecară pe gât și de acolo pe spate, sub cămașă.

– Îl vezi pe tipul de colo? am spus eu.

– Hm? mormăi ridicându-și privirea. Să nu încerci ceva.

– Tipul cu păr argintiu cu fața plină de sânge. Cineva trebuie să se ocupe de el.

Tăie o bucată lungă de funie în bucăți mai mici, folosind un cuțit solid de campanie.

– Ți se pare că aș fi doctor?

– Nu ați vrea să îl pierdeți. Atunci o să fiți acuzați și de ucidere pe lângă toate celelalte.

El ridică din umeri.

– Știu cum să acord primul ajutor, am insistat. Lasă-mă să văd cum se simte înainte să mă legi.

– Ha-ha.

– Prietenul tău Buck are o armă îndreptată spre mine. Eu nu am nici o armă și nu sunt prost.

– Lasă-l, spuse Buck. O să fiu cu ochii pe el.

– Mulțumesc, i-am răspuns.

Bodine stătea cu picioarele îndoite. Fața îi era bătucită și umflată. Își ridică privirea spre mine, umilit și mânios, asemenea unui câine bătut. M-am așezat pe podea lângă el.

– Cum te simți? l-am întrebat.

– Nu vrei să știi, a răspuns fără să se uite la mine.

– Pot să arunc o privire?

– Am pierdut câțiva dinți, spuse el, împingându-și buza de jos cu limba.

I-am pipăit precaut fața, sub ochi. El gemu.

– Iisuse, Landry, ai grijă.

– S-ar putea să ai un pomet rupt, am spus. Poate o fractură.

– Da? Și ce pot să fac acum în această privință? spuse cu amărăciune.

– Ia niște calmante. Orice medicament pentru durere.

– N-o să se întâmple așa ceva cu nenorociții ăștia, spuse pe un ton scăzut.

– Putem încerca. Crezi că ai nasul rupt?

– Așa mi se pare.

– Dacă putem să facem rost de niște Kleenex sau hârtie igienică, ai putea să îți pui câteva bucăți în nas. Doar pentru a opri sângerarea.

Nu a spus nimic.

– Te doare capul?

– Îngrozitor.

– Cum stai cu vederea?

– Cum adică?

– Vezi dublu?

– De unde știi?

– Asta înseamnă că ți-ai fracturat... am uitat cum îi spune, osul din jurul ochiului. Orbita, cred. Oricum, vederea o să-ți revină la normal în aproximativ o zi. Ar trebui să fii în regulă, dar trebuie să te consulte un doctor cât mai repede.

– Da? Când? mă întrebă Bodine cu o privire fioroasă.

– Cât de repede se poate. Imediat ce se încheie toată chestia asta.

– Și când o să se întâmple asta?

Nu se aștepta la un răspuns, dar eu eram surprins că spusese asta. Era un semn despre cât de mult căzuse, cât era de demoralizat. Hank Bodine ținuse întotdeauna situația sub control.

– Timpul a expirat, țipă Buck la mine. Asta nu e o vizită de societate.

– Depinde de cum manevrăm situația, i-am spus pe un ton scăzut lui Bodine.

Bodine dădu o dată din cap.

– Ai sânge și mizerie pe pantaloni, am spus. Lasă-mă să văd dacă o să-ți aducă o altă pereche din camera ta. Măcar atât ar putea să facă.

Bodine făcuse pipi pe el în timpul atacului. Puteam să văd o porțiune mare udă și să simt mirosul. M-am simțit jenat pentru el, nu voiam să afle că știam.

Mă privi în timp ce mă ridicam.

– Hei, spuse după câteva secunde.

– Da?

– Mersi.

31

Întreaga încăpere mirosea a fum de țigară: Verne fuma constant în celălalt capăt al camerei în timp ce o percheziționa pe Ali, fără să se grăbească. Mi se părea că probabil insista prea mult pe anumite zone ale corpului, unde nu prea avea cum să ascundă vreo armă. Ea era cu spatele spre mine. Nu puteam să îi văd chipul, dar puteam să îmi imaginez expresia de hotărâre îndârjită pe care o avea pe față.

În mijlocul camerei era un amestec haotic de mobilă: pe margini erau mesele, scaunele puse cu picioarele în sus pe canapele. Oamenii lui Russell împinseseră mobilierul departe de pereții din laturile șemineului mare, pentru a face loc ostaticilor.

Stăteam cu toții pe scândurile late ale podelei de fiecare parte a șemineului, în două grupuri. De cealaltă parte – care la fel de bine putea să fie la kilometri depărtare – se aflau directorul, ceilalți angajați ai cabanei și Danziger împreună cu Grogan. Toate luminile erau aprinse, lucru care dădea încăperii un aspect dur, artificial.

Verne înfășurase funiile din jurul mâinilor mele un pic prea strâns, înainte să lege capetele cu câteva noduri de expert.

– Gata, asta e. Încearcă să scapi de asta. Cu cât tragi mai tare de funie, cu atât devine mai strânsă. Poți să faci cangrenă dacă nu ai grijă.

Geoffrey Latimer, așezat lângă mine, încercă să își miște mâinile pentru a ajunge cu ele într-o poziție mai confortabilă.

– Mă întreb dacă o să mai ajung să îmi revăd vreodată nevasta și fiica, spuse pe un ton moale.

Era palid și respira greu.

– Nenorocita asta de funie e prea strânsă, protestă Cheryl. Abia dacă îmi mai circulă sângele în mâini.

Părea obosită și parcă îmbătrânise brusc cu zece ani. Pe fustă avea o urmă de mână, de parcă unul dintre oamenii lui Russell ar fi pipăit-o. Fără cerceii și colierul mare, părea cumva vulnerabilă, dezarmată.

– Aș vrea să te ajut, spuse Slattery, dar am mâinile legate.

Dacă aceasta era încercarea lui de a folosi umor negru, nu avuse efect asupra nimănui.

– Vrei să îl chem pe unul dintre ei aici, ca să te lege din nou? am întrebat eu.

– Cu cât avem mai puțin de-a face cu ei, cu atât mai bine, a spus clătinându-și capul. O să mă obișnuiesc cu asta. Să sperăm că nu o să dureze prea mult. Ce mai face Hank? mă întrebă după o scurtă pauză.

Bodine era întins pe podeaua tare, moțăind. Ochii închiși îi erau vineți și plini de sânge, iar fața îi era ca un mozaic alb și roșu – Travis, despre care eram tot mai sigur că era fratele mai mic al lui Russell, îi prinsese cu grijă rănile mai serioase, cu bandă adezivă albă și tot felul de plasturi pe care îi găsise în trusa de prim-ajutor.

Mă îndoiam că îi păsa într-adevăr de el, dar i-am răspuns totuși.

– S-ar putea să aibă o comoție. Un nas rupt. Poate chiar și o fractură de pomet.

– Dumnezeule!

I-am simțit mirosul parfumului, puternic, cu o aromă floral neplăcută, ca o sală funerară.

– Ar fi putut fi mult mai rău.

– Trebuie să dăm de veste despre asta, spuse ea. Trebuie să spunem cumva lumii despre ce se petrece aici.

Nu credeam că temnicerii noștri puteau să ne audă. Russell era afară undeva, iar fratele lui, Travis, patrula prin încăpere, cu arma în mână, departe de noi. Cretinul blond cu tunsoarea Depeche era la etaj, prădând camerele. Ceilalți doi – Buck,

insul sinistru cu ciocul negru, și Verne, ex-pușcăriașul drogat – erau la capătul îndepărtat al camerei.

– Cum? spuse Kevin Bross. Ai un telefon satelit despre care noi nu știm?

Cheryl îi aruncă o căutătură fioroasă.

– Nu, nu am un telefon satelit, dar directorul are unul. Îl ține încuiat în biroul lui. Știu asta, pentru că l-am folosit. Își întoarse ochii spre peretele de piatră care alcătuia una dintre laturile șemineului. Poate că unul dintre noi se poate strecura până acolo.

Bross pufni.

Upton Barlow își îndreptă umerii.

– Ia te uită, ce interesant, spuse el foarte sarcastic, în timp ce își dădu jos pantofii ajutându-se doar de picioare. Puteam să îi văd branțurile odorizante. Și eu care credeam că trebuia să fim cu toții „offline", după cum ai spus tu.

– Unul dintre noi trebuia să poată fi contactat, Upton, spuse Cheryl sec. La urma urmei, eu sunt președintele Consiliului de administrație.

– Hmm, răspunse Barlow.

O silabă atât de mică, dar care exprima atât de multe – ridicol, scepticism, prostie.

Cheryl își întoarse încet fața spre el.

– Eu nu aș fi atât de îngâmfată în locul tău, Upton, spuse ea. Nu tu ai fost cumva cel care i-a făcut oferta lui Russell, cel care i-a dat ideea de răscumpărare? Genial.

– Se gândise el deja la asta, spuse Bross. El și acoliții lui au dat buzna aici ca să ne facă bucățele.

– Iartă-mă pentru încercarea mea stângace de a-ți salva viața, spuse Barlow, cu vocea lui siropoasă de bariton plină de dispreț. Sau ai uitat poate că avea o armă ațintită spre fața ta? Ar fi trebuit să îl las să apese pe trăgaci.

– Cheryl, interveni Lummis, *era* pe cale să ne omoare pe amândoi.

– Și nu cumva *tu* ai fost cel care i-a pomenit despre asigurarea noastră R&R? întrebă Cheryl întorcându-se spre Lummis.

Încălcând astfel acordul nostru strict cu Lloyds of London? Îți dai seama că polița devine nulă dacă existența ei este dezvăluită către persoane din afara Consiliului de administrație?

Obrajii durdulii și îmbujorați ai lui Lummis străluceau de transpirație.

– Dumnezeule Atotputernic, aș spune că această situație se încadrează la cazurile de forță majoră.

Faptul că aveam o asigurare de răpire-și-răsplată era o noutate și pentru mine, dar nu înțelegeam de ce se făcea așa mare caz că i se dezvăluise existența. Și ce dacă? Oare cunoașterea acestui fapt avea să îi facă pe eventualii răpitori să ceară sume mai mari? Hammond Aerospace era oricum o companie în valoare de mai multe miliarde de dolari cu buzunare foarte adânci. Cui îi păsa dacă o firmă de asigurări avea sau nu să plătească?

– Ei, oameni buni, hai să numărăm până la zece, spuse Bo Lampack, de pe fața căruia urma roșie începuse să dispară. Știu că toată lumea e temperamentală, dar trebuie să lucrăm împreună ca o echipă. Țineți minte că, dacă vâslim cu toții împreună, o să ajungem mai repede la liman.

– Hristoase, de unde a mai apărut și tâmpitul ăsta? întrebă Kevin Bross.

Lampack părea ofensat.

– Ostilitatea nu e productivă.

– În orice caz, spuse Cheryl, ar fi o neglijență gravă din partea mea dacă am ceda șantajului lor. Am datoria de a proteja corporația.

Lampack, ignorat de toată lumea, privea posac.

– Ai datoria, spuse Barlow, de a ne proteja *viețile*. Viețile oamenilor care conduc această companie.

– Nici nu ne-am afla în această poziție dacă n-ar fi fost neglijența ta, îi spuse Bross lui Cheryl.

– Ce naiba vrei să spui cu asta? izbucni Cheryl.

– Știi exact ce vreau să spun, răspunse Bross.

L-am văzut pe Ron Slattery aruncându-i pe furiș o privire rapidă lui Bross. Enervat, poate chiar ca un avertisment. Nu era ușor de spus. Mă întrebam ce însemna asta.

Apoi Slattery începu să vorbească, pe un ton cuminte:

– Cheryl, știi, am pierdut mult mai multe decât acea sumă cuvenită pentru satelitul de telecomunicații pe care îl construim pentru Malaysia, știi? Dacă trebuie să dăm o sută de milioane de dolari pentru șantaj sau răscumpărare, sau oricum vrei să-i spui...

– Care, în orice caz, sunt convins că e acoperit de asigurarea noastră R&R, interveni Lummis.

Cheryl își scutură capul.

– Lucrurile nu funcționează așa, Ron. Ar trebui să știi acest lucru la fel ca și ceilalți. În America de Sud, atunci când *secuestradores* răpesc un american, nu primesc niciodată mai mult de treizeci la sută din suma cerută inițial. La asta se așteaptă. Dacă le plătești mai mult, atunci o să creadă că nu au cerut destul.

– Ei bine, Danziger e cel care se ocupă de toate clauzele speciale de risc pentru mine, zise Slattery. Eu nu prea mă bag în asta.

– Ideea este că tipul acesta cere o sută de milioane de dolari acum, spuse ea. Dar în momentul în care o să fim de acord să îi facem un transfer de o sută de milioane de dolari, o să zică: Ei bine, ce rost are să mă opresc la atât? Dacă o sută de milioane a fost ușor, de ce să nu cer *un miliard?* De ce nu *patru miliarde?* De ce să nu ceară până la ultimul dolar pe care îl avem în rezerva de lichidități? Și *atunci* ce o să facem?

Am dat din cap. Avea dreptate.

– Nu știm asta, Cheryl, spuse Slattery. Avea ochelarii murdari și îi erau așezați puțin strâmb pe nas. N-o să-și sporească neapărat cererea. Nu cred că avem alternativă decât să îi dăm o sută de milioane și să îl credem pe cuvânt.

– Îmi pare rău, Ron, spuse ea clătinându-și capul, dar unul dintre noi trebuie să spună nu, iar acea persoană o să fiu eu. O să fim hotărâți. O să refuzăm să cedăm cererilor lui.

O expresie de panică trecu pe fața lui Slattery, apoi dispăru. Dar nu spuse nimic. Era evident că simțul lui de loialitate era în conflict cu instinctul de supraviețuire. Russell îi promisese că el avea să fie primul ucis dacă nu avea să coopereze. Și totuși, el era omul lui Cheryl, singurul de-acolo care îi datora direct ei postul său. Singurul ei aliat în Consiliul de administrație. Poate cu excepția lui Geoff Latimer; dar Latimer părea să fie genul de tip foarte atent la a nu lua partea nimănui.

– Din cauza ei o să fim omorâți cu toții, spuse Bross, scuturându-și capul.

– Cât de ușor trebuie să fie pentru tine să dai ordine, spuse Upton Barlow. La urma urmei, nu tu ești cea care o să fie împușcată dacă nu cooperează.

Ochii lui se mutară de la Cheryl la Slattery. Simțise panica lui Slattery, la fel cum un câine simte frica. Văzuse ruptura dintre Cheryl și aghiotantul ei, iar el era hotărât să o facă și mai mare.

– Ei, haide, spuse Cheryl. Bufonii ăștia nu o să omoare pe nimeni, încearcă să ne sperie pe toți, și văd că funcționează de minune la voi. Dar Russell nu o să își ducă la îndeplinire amenințările.

– Chiar așa? spuse Bross. Ce te face să fii atât de sigură de asta?

– Natura umană, răspunse ea abrupt. Pot să citesc oamenii. Poate că ei sunt niște bătăuși, dar nu sunt criminali.

– O, Iisuse Hristoase, izbucni Bross. Ăștia sunt niște proscriși cu arme, cărora nu le pasă de nimic. Situația te depășește cu mult, Cheryl.

Eram de acord cu Bross, dar nu aveam să spun asta. Nu îmi plăcea în mod deosebit de ea, dar nu aveam de gând să mă alătur celorlalți piranha care îi dădeau ocol doar pentru că au simțit că era rănită.

– Sunt niște vânători care s-au rătăcit, spuse Cheryl. Sunt obosiți și flămânzi și dintr-odată observă cabana asta, și le vine ideea unui jaf. Ca să vadă dacă le merge. Dacă nu eram

noi, la fel de bine ar fi putut să fie un supermarket. Oamenii ăştia nu o să facă nimic atât de prostesc cum ar fi să ne omoare.

– Mie îmi păreau foarte serioşi, spuse Lummis.

– Există o limită clară între nişte bătăuşi, care vor să intimideze o adunătură de oameni de afaceri, şi ucigaşi cu sângerece, spuse ea. Iar ei nu o să traverseze acea limită. Sunt vânători, nu ucigaşi plătiţi.

Nu mai puteam să mă abţin.

– Nu cred că sunt vânători, am zis pe un ton calm.

– De ce nu aflăm ce are de spus directorul tău financiar despre asta, spuse Barlow cu un zâmbet răutăcios. Mi se pare că îţi rişti viaţa pe abilitatea lui Cheryl de a citi oamenii, Ron? Tu o să fii primul căruia o să-i zboare creierii.

Slattery îl privi pe Barlow. Expresia lui panicată îi reveni, dar nu scoase nici un cuvânt.

Bo Lampack încerca să atragă atenţia tuturor, aşa că ne-am oprit şi ne-am uitat la el.

– Pot să spun şi eu ceva? întreabă Lampack. Era tăcere, astfel încât continuă. Hai să recunoaştem, o armă e un falus. Bărbaţi ca ăştia care îşi flutură armele în aer, îşi flutură de fapt penisurile. Compensează pentru lipsurile lor. Să îi provocăm direct ar însemna să îi emasculăm, ceea ce ar putea provoca o reacţie ostilă şi defensivă...

– Nu vrea nimeni să îl cheme aici pe Russell ca să îl împuşte pe tipul ăsta? întrebă Bross.

Lampack privi în jur să vadă dacă îl susţine careva, iar când nimeni nu îi sări în ajutor, se lăsă pe spate, părând dezamăgit.

– Nu sunt vânători, am repetat eu, de data asta un pic mai tare.

În cele din urmă, Cheryl îşi întoarse privirea spre mine.

– Ce te face atât de sigur de acest lucru, Jake?

– În primul rând, nu sunt echipaţi ca nişte vânători.

– Şi cum de ştii asta?

– Ştiu pentru că şi eu vânez. Trag cu arma.

– Tragi cu arma? spuse Bross. Ce anume, bile de paintball?

– Vrei să mă asculți sau nu?

– Nu în mod deosebit.

– Lasă-l pe puști să vorbească, interveni Barlow frânt. Trebuie să merg la budă înainte să îmi explodeze vezica.

– Să începem cu hainele lor, am spus. Camuflajul.

– O mulțime de vânători poartă haine de camuflaj, sublinie Lummis.

Am aprobat din cap.

– Dar ei nu poartă genul de camuflaj pe care îl găsești în magazinele de vânătoare, am spus. Ei poartă camuflaj militar vechi. Modelul era alcătuit din șase nuanțe de maroniu, la care armata renunțase în preajma Primului Război din Golf. Și poartă veste militare adevărate, cu clame pentru echipament și cartușiere. Acelea nu-s sub nici o formă veste pentru vânători. Vestele de vânătoare sunt din acrilic moale ca să nu se agațe în tufișuri sau alte chestii de genul ăsta.

– Ei bine, poate că și-au luat hainele de la vreun magazin al armatei de undeva, își dădu Cheryl cu părerea.

– E posibil, am încuviințat eu. Sigur, dar poartă rezervoare de cartușe prinse de vestă. Nu am auzit niciodată de un vânător adevărat care să poarte rezervoare de cartușe. Și arma pe care o avea Russell era un Glock 18C.

– Da, rosti Bross plin de sarcasm. Am fost cu toții impresionați de cunoștințele tale cu privire la armele de foc.

– Excelent, am spus eu. Acesta era scopul meu: să te impresionez pe tine, Kevin. Dar poate că încercam să aflu cât de multe știe el despre asta. Poate să aflu chiar de unde făcuse rost de ea. Ei bine, le-am spus celorlalți – revolverele Glock 18 nu pot fi vândute decât celor care lucrează pentru poliție sau în armată.

– Ce, adică ce vrei să spui, că sunt soldați? zise Slattery. Foști soldați?

– Ai fost în armată? întrebă Barlow.

– În rezerva Gărzii Naționale timp de un an. Dar tatăl meu a fost în Marină, am răspuns.

– Poate că sunt din vreunul dintre grupurile acelea militare de civili, presupuse Slattery. Știi, găștile alea de nebuni care apar prin locuri cum ar fi Michigan sau Kentucky?

– *Iisuse*, chiar trebuie să mă ușurez, spuse Barlow.

– Vreo doi dintre ei au petrecut și ceva timp în închisoare, am spus.

– Mă întreb dacă sunt vreun fel de fugari, zise Geoff Latimer. Care or fi jefuit vreo bancă și sunt fugari. Ții minte filmul acela vechi cu Humphrey Bogart, *The Desperate Hours?* Un grup de pușcăriași evadați caută un loc în care să se ascundă și ajung într-o casă în suburbie și țin familia ostatică...

– Ce contează cine sunt? spuse Cheryl. Amenințările lor sunt goale.

– În parte, ai dreptate, am aprobat, iar ea mi-a aruncat o privire enervată. Nu contează cine sunt sau de unde au venit. Dar armele lor îmi spun două lucruri. Unul este că Russell știe ce face. Nu e un amator.

– Alte speculații, zise Cheryl.

– Și care e celălalt lucru? întrebă Slattery.

– Că tipii ăștia nu au ajuns aici din greșeală, am adăugat.

32

Cu multă vreme în urmă, învățasem că te poți obișnui cu absolut orice.

Nu exista intimitate la Glenview, chiar și noaptea, în propria ta cameră: o cameră de supraveghere prinsă de tavan, cu ochiul ei roșu care clipea în întuneric. Nu existau uși la bude. Dar te obișnuiai cu toate astea.

Învățai să îți creezi propria zonă de intimitate, să îți ascunzi emoțiile în spatele unei măști de stoicism. Să îți arăți emoțiile era un semn de slăbiciune, iar, dacă erai slab, aveai de suferit.

Poți să te obișnuiești cu multe dacă e nevoie. Mâncarea era necomestibilă – omletă ca de cauciuc, de un galben artificial, câteodată cu un fir de păr aspru prins în ea; cartofi fierți nesărați, striviți în coaja plină de noroi; felii de pâine uscată; spaghete râncede, alunecoase, pătate cu verde – până când foamea devenea prea dureroasă.

Dacă trebuia să te pișii noaptea, trebuia să bați la ușă până ce venea un gardian. Uneori, acesta apărea, alteori nu. Învățai să faci pipi într-un prosop în colțul camerei.

Învățai să te bați atunci când erai provocat. Lucru care se întâmpla iar și iar până ce locul tău era stabilit în ierarhie, până ce puștii ceilalți învățau să te lase în pace.

Dar trebuia, de asemenea, să respecți ordinea naturală.

Într-o zi, în sala de mese, Estevez m-a lovit „accidental". L-am ignorat și am continuat să merg mai departe. O greșeală: Estevez a luat asta drept un semn de teamă. Dar îmi era foame, nu aveam decât douăzeci de minute pentru masa de prânz, lucru care includea statul la rând și împinsul tăvii.

S-a ciocnit de mine din nou. Tava portocalie de plastic mi-a zburat din mână, împrăștiind sos maroniu și mazăre peste tot.

De data asta nu am mai așteptat. M-am întors și l-am pocnit în bărbie atât de tare că s-a ridicat câțiva centimetri deasupra podelei. Pumnul îmi era cuprins de durere. Aveam un dinte prins în încheietura degetelor.

Estevez s-a izbit de una dintre mesele de oțel inoxidabil, scuipându-și dinții. Eu am profitat de ocazie și l-am lovit din nou, când deodată am simțit o durere îngrozitoare în spate.

Ceva tare mă lovise în partea de jos a spatelui. Am căzut în genunchi, respirând cu greu.

Glover își învârtea în mână bastonul de cauciuc.

– Du-te înapoi în camera de zi și așteaptă-mă acolo, mi-a ordonat.

M-am așezat pe banca din camera de zi pustie și am așteptat.

Când Glover și-a făcut apariția, peste zece minute, s-a apropiat de mine încet, de parcă ar fi fost pe cale să îmi spună ceva secret. În loc de asta, m-a prins de păr, mi-a tras o palmă grea peste un obraz, apoi peste celălalt. Ritmic, aproape: unu, doi.

– Hei! am urlat eu.

– Îți place?

A continuat să dea. *Unu, doi.*

– Îți place? Cum e?

– Nu eu am început, am croncănit.

– Vreau să te aud cum plângi, nenorocitule! mi s-a adresat.

Pumnul lui s-a izbit de o parte a feței mele, apoi de cealaltă. *Unu, doi.* A început să îmi curgă sânge din nas, din ochi.

– Plângi, nenorocitule!

Dar n-am plâns.

Unu, doi. Unu, doi.

Știam ce voia, chiar mai mult decât să plâng. Voia ca să dau și eu în el. Știam că acest lucru m-ar fi trimis la carceră pentru trei luni. Dar refuzam să îi dau această satisfacție.

– Nu mă opresc până nu plângi, nenorocitule!

Dar n-am făcut-o niciodată.

33

– Ce vrei să spui? întrebă Slattery. Crezi că au pus la cale...

Dar tăcu, în timp ce Verne o aduse pe Ali la noi. Avea o armă îndreptată asupra ei, un revolver mic din oțel inoxidabil Smith & Wesson, cu butoiaș de cinci centimetri. Ea se așeză, părând furioasă și distantă.

– Mi-a făcut plăcere, bombonico, spuse Verne cu o privire pofticioasă de maniac. Hai să facem asta din nou, dar fără haine, bine?

Ali îi aruncă o privire de gheață. Adăugă, pe un ton scăzut:

– Nu îmi plac armele de calibru mic.

El o auzi totuși și o huidui.

– Ia te uită ce *gură* are puicuța asta! O să vedem ce poți face cu gura aia mai târziu.

– Da, răspunse Ali. Am și dinți ascuțiți.

El huidui din nou.

– Hei, Verne! l-am strigat.

El se întoarse, cu ochii învolburați.

– Dacă te atingi fie și de un singur fir de păr din capul ei, o să îți dau afară și ochiul cel bun.

– Cu ce? răspunse rânjind. Nu poți nici măcar să te ușurezi dacă nu te las eu.

– Hei! strigă Barlow. Că veni vorba de asta, eu trebuie să merg la budă. Tare de tot.

– Și?

– Și ce naiba ar trebui să fac?

– Din partea mea fă pe tine, răspunse Verne cu un râs sardonic.

– Vorbesc serios, insistă Barlow.

– La fel și eu, zise Verne.

Barlow își încleștă dinții.

– Asta se cheamă *tortură*. Nu o să mai rezist.

I-am aruncat o privire întrebătoare lui Ali: *Ești în regulă?*

Ea zâmbi criptic, poate mulțumindu-mi, poate certându-mă. Părea mai degrabă mânioasă decât speriată, lucru care nu mă surprindea. Așa era Ali: o luptătoare, care nu se intimida ușor. Poate că era moștenirea creșterii într-o familie de militari. Sunt sigur că aceasta era ceva ce Cheryl recunoscuse în ea imediat, o trăsătură pe care cele două femei o împărtășeau.

– Scuzați-mă, spuse Latimer, care arăta tot mai rău. Am nevoie de... insulină.

– De ce anume? întrebă Verne.

– Am o trusă sus în camera mea. În dulap. Cu seringi și un kit pentru testarea sângelui și câteva fiole de insulină. Te rog. Lasă-mă să merg sus să o iau.

– Nu aduci aici o grămadă de ace. Scuze, tipule. Asta-i situația.

– Dar dacă nu... te rog, dacă nu îmi primesc doza de insulină, s-ar putea să intru în comă. Sau mai rău.

– Mi-ar părea foarte rău să pierd un ostatic, spuse Verne făcând stânga-mprejur și îndepărtându-se.

– Aș putea să primesc măcar ceva de băut, te rog? Sunt deshidratat.

Verne era deja prea departe ca să-l audă.

– Nu știam că ai diabet, Geoff, spuse Cheryl. Cât de grav e?

– E greu de spus. Adică e serios, dacă încă nu am nici unul dintre simptome. Doar că mi-e foarte sete.

– Ai întârziat cu injecția?

El aprobă din cap.

– De obicei îmi fac o injecție înainte de culcare.

– Ai vorbit serios când ai spus că s-ar putea să intri în comă?

– Dacă trece prea mult timp, e posibil. Dar cred că s-ar putea să mai am câteva ore. Dacă beau multă apă.

– *Naiba să-i ia,* înjură Cheryl. Se întoarse și începu să strige: Cineva să-i aducă acestui om un pahar cu apă *acum!* Și *insulina!* Vocea ei răsună în cameră.

Hank Bodine tresări și își deschise ochii. Privi în jur mahmur, mârâi, apoi își închise ochii din nou.

Travis se apropie de noi, cu arma ridicată.

– Care-i problema? întrebă furios.

– Adu-i omului niște apă, spuse ea. E diabetic și are nevoie de apă imediat. Și îi mai trebuie și o injecție cu insulină.

– Iar eu am nevoie să merg la budă, adăugă Barlow.

Travis se uită la ea, apoi își întoarse privirea spre Latimer, fără să spună nimic.

– Și ai putea, te rog, să îi aduci domnului Bodine o pernă? spuse arătând spre grămada de mobilă strânsă grămadă. Măcar o pernă de canapea.

– Asta depinde de Russell, spuse Travis. Să vedem; și se întoarse. Părând stânjenit, traversă camera și începu să vorbească cu tipul tuns Depeche, cu Wayne.

– Mulțumesc, rosti Latimer. Chiar dacă nu îmi aduc insulina, apa ar trebui să ajute un pic.

– Ai putea să nu vorbești de apă? zise Barlow.

– Încă nu am auzit de ce crede Landry că tot acest lucru a fost premeditat, spuse Slattery.

– Cui îi pasă ce crede el? zise Bross. El nici măcar nu ar fi trebuit să fie aici.

– Hai să îl ascultăm, spuse Cheryl.

– Nu poartă marca de vestă care ar trebui, continuă Bross. O mare „greșeală" de modă în lumea ta, nu-i așa?

Am refuzat să îl las să mă enerveze.

– Au venit aici știind exact unde să meargă și ce să facă. Nu s-au încurcat pe-aici. Tipii ăștia cunosc prea multe. Știau unde era totul din clipa în care au apărut – bucătăria, ușa din față, etajul. Au știut ce ieșiri să închidă. De parcă cercetaseră

locul dinainte. Mi se pare că e prea bine plănuit totul ca să fie o coincidență, sunt prea bine *coordonați.*

– Exact, rosti Bross, pe un ton plin de ironie. Toată chestia asta a fost plănuită dinainte. Fii serios. Nu au năvălit aici cerând o sută de milioane de dolari, nu-i așa? Asta a fost doar după ce Russell a aflat cine suntem. La început nu ne-au cerut decât *portofelele,* pentru numele lui Dumnezeu.

– Și ceasurile, am zis. Nu uita ceasurile, Kevin. Chiar și „copiile".

Bross îmi aruncă o privire fioroasă.

– Cred că încercau să facă asta să *pară* un jaf neplănuit, am spus eu. Lucru care este interesant în sine.

– De ce? întrebă Cheryl.

– Nu știu, am recunoscut. Dar o să îmi dau seama.

– Cred că Jake s-ar putea să aibă dreptate, spuse Ali. Uite cine vine aici – majoritatea sunt bogătași și reprezentanți de corporații. Cine altcineva își poate permite asta? Toți potentații aceștia aici în izolare totală. Așezați la țintă. Dacă ești un tip rău, care vrei să faci un ban rapid, nu ai cum să dai de ceva mai bun de-atât.

– Russell știe prea multe despre Hammond, am continuat eu. Toate chestiile alea despre rezerva de lichidități – nu cred că și-a dat seama de toate lucrurile în seara asta, pe loc, aruncându-și ochii peste un bilanț. Știa deja toate astea dinainte.

– Toate astea sunt informații publice, spuse Barlow.

– Bineînțeles. Dar asta înseamnă că a căutat informații despre Hammond înainte să vină aici. Nu-i așa?

Pentru câteva secunde, toată lumea rămase tăcută.

– Dar cum avea să știe dinainte că *noi* aveam să fim aici? întrebă Slattery.

– Voi veniți aici în fiecare an în aceeași perioadă, am răspuns. Nu e nici un secret.

– Trebuie să fi avut o sursă, rosti Latimer. Poate unul dintre angajații cabanei.

– Sau au mai fost aici înainte, mi-am dat cu părerea.

– Scuză-mă, interveni Bross. Nici nu știu de ce te-ar asculta cineva pe tine. Ți-a cerut cineva părerea? Nici măcar nu ești membru al Consiliului de administrație sau ai uitat cumva asta? Ești un înlocuitor. Nu ești decât umplutură.

Era uimitor: eram acolo, ținuți ostatici de inși înarmați, și tot ce Kevin Bross voia să facă era să se dea mare. Cu Hank Bodine ieșit temporar din joc, se considera probabil masculul feroce, conducătorul grupului. Iar eu reprezentam o amenințare.

– Am noutăți pentru tine, Kevin, am spus. Nu mai există Consiliu de administrație. Nu acum. Viața ta nu e mai importantă decât a mea sau a oricărui altcuiva. Și nici părerea ta. Cu toții suntem acum ostatici.

Am auzit un geamăt, apoi o voce cunoscută.

– Bine spus, Landry, zise Hank Bodine. Când naiba o să primesc odată perna aia?

34

Părul argintiu al lui Bodine era năclăit, stând țeapăn la capete. Ochii aproape că îi dispăruseră, atât de tumefiată îi era fața. Bucățile albe de bandaj îi erau încrucișate pe față.

– Ai revenit, spuse Bross. Cum te mai simți?

– Tu cum crezi? răspunse Bodine încercând să se ridice în capul oaselor. Ce naiba e asta, m-au legat și pe mine? Ce naiba crezi că aș putea să fac?

Simpla prezență a lui Bodine reorganizase grupul asemenea unui magnet trecut peste niște pilitură de fier. Era evident că acest lucru o enerva pe Cheryl. Ea era cea care trebuia să preia conducerea.

– Problema nu e cine sunt sau cum au ajuns aici, spuse ea. Problema e cum o să facem față situației. Acesta e singurul lucru care contează în acest moment.

– Spune-mi ceva, zise Lummis. Chiar avem posibilitatea să facem asta – să efectuăm un transfer de fonduri de aici – dacă am dori acest lucru?

Nimeni nu răspunse timp de câteva secunde, apoi Ali rosti:

– Sunt sigură că știe despre conexiunea la Internet din biroul directorului.

– Nu la asta mă refer. Se poate ca acest lucru să fie făcut de-aici? Chiar putem să transferăm o sută de milioane de dolari din trezoreria companiei într-un cont din afară, folosind numai laptopul directorului?

Din nou tăcere. Cheryl își întoarse privirea spre Slattery: Nici ea nu cunoștea răspunsul. Presupuneam că singurii care știau cum funcționa sistemul erau Slattery, Danziger și

Grogan. Însă Danziger și Grogan erau de cealaltă parte a șemineului, la distanță.

– Aș putea transfera fonduri din conturile noastre și de la un laptop din *Starbucks,* spuse epuizat Slattery, dându-și jos ochelarii, trecându-și mâna peste frunte. Închise ochii și își prinse rădăcina nasului între degetul mare și cel arătător, împingându-le spre ochi, de parcă ar fi vrut să alunge o durere de cap.

– Glumești, rosti Lummis.

– Nu, din păcate, nu glumesc, spuse Slattery.

– Așteaptă o secundă, zise Kevin Bross. Vrei să-mi spui că orice nebun poate să îți pună un pistol la tâmplă și să golească trezoreria firmei? Nu avem nici un fel de proceduri de siguranță stabilite? Nu-mi vine să cred.

Era ceva în tonul lui Bross – suna prea incredul, dar într-un mod exagerat – care mă făcea suspicios. Apoi mai era și privirea enervată cu care îi răspunsese Slattery. Mi-am dat seama că Bross știa deja răspunsul. Aruncă pe furiș o privire spre Bodine, părând că joacă teatru pentru el. Ochii lui Bodine erau deschiși, dar cu pleoapele lăsate în jos.

– E mai complicat de-atât, spuse Slattery.

– Da sau nu? insistă Bross. Avem sau nu avem unele măsuri de siguranță?

– Ron, zise Cheryl, nu trebuie să intrăm în această discuție. Nu are rost.

– Ei bine, eu vreau să aud asta, insistă Bross. Cred că are *mult* rost.

– Nici nu te sinchisi să îi răspunzi, Ron, repetă Cheryl.

– Ideea e, reluă Slattery, că sistemul de computere al băncii nu știe dacă vorbește cu un computer de la sediul Hammond din L.A. sau cu un laptop din *Starbucks,* sau cu un Macintosh vechi dintr-o cabană de pescuit din British Columbia.

– Cum e posibil așa ceva? întrebă Bross.

– Ei bine, e – ori de câte ori te loghezi la sistemul nostru din afara sediului, creezi un tunel virtual în ceea ce se cheamă RMN – rețeaua virtuală privată Hammond. Tot ce văd computerele băncii este o adresă IP Hammond. O poartă de ple-

care. Băncii îi apare ca și când aș trimite un mesaj din biroul meu de la etajul treizeci și trei de pe Wilshire Boulevard.

– Putem să trecem la altceva, vă rog? îl întrerupse Cheryl. Acest lucru este irelevant.

– Chiar și când vorbim despre o sută de milioane de dolari? întrebă Barlow.

– Nu contează cât de mult, spuse Slattery. Procedeul este puțin mai elaborat.

– Ron, interveni Cheryl, *destul*.

Dar Slattery continuă să vorbească.

– Pentru tranzacții mai mari, delicate, banca cere doi utilizatori autorizați care să facă cererea, apoi, în plus, mai există autentificarea dual㠹

– Care e? se interesă Barlow.

– Las-o baltă, spuse Cheryl. Nu facem nici un transfer.

– Mi se pare, spuse brusc Hank Bodine, că încerci să îl faci să tacă din gură. Eu vreau să aud ce spune.

Cheryl își scutură capul, mânioasă. Chiar părea că vrea să îl împiedice pe Slattery să mai vorbească.

– Introduci un nume de utilizator și o parolă ca de obicei, spuse Slattery, dar trebuie să mai folosești un dispozitiv ID de siguranță care generează o parolă aleatorie unică – un număr cu șase cifre – la fiecare șaizeci de secunde. Acest număr de pe dispozitivul de siguranță este introdus pe site.

– Deci, dacă nu avem una din acele chestii cu noi, nu putem face transferul, zise Barlow. Simplu ca bună ziua. Sunt sigur că nu ai un asemenea dispozitiv la tine, nu-i așa?

– Este prins la setul meu de chei, sus, la mine în cameră, spuse Slattery. Dar probabil că Russell a pus deja mâna pe el.

– Indivizii ăștia nu o să știe ce e aia, spuse Barlow.

Slattery ridică din umeri.

– Dacă se pricep la ceea ce fac, atunci o să știe. Sigla băncii e tipărită pe el.

– Mai are cineva un asemenea dispozitiv? întrebă Barlow. *Eu* nu am.

– Doar cei care au autorizație de semnătură.

– Autorizație de semnătură, repetă Barlow.

– Puterea de a autoriza tranzacții financiare mai mari de, cred, cincizeci de milioane de dolari. Utilizatori autorizați.

Cheryl se întoarse încet spre Ron Slattery.

– Nu cred că eu am un asemenea dispozitiv, spuse ea.

– Asta pentru că tu nu ai nevoie să îți murdărești mâinile cu toată munca asta de... instalatori financiari. Aceasta este pentru tipii ca mine care trebuie, știi tu, să își suflece mânecile și să facă niște chestii operaționale.

– Cum ar fi?

Ron ezită.

– Știi, ofițerii corporației care sunt implicați direct în sectorul financiar.

– „Utilizatori autorizați", după cum ai spus tu.

– Practic, da. Ofițeri care au autoritate de semnătură la acest nivel.

Slattery începea să dea răspunsuri evazive, dar Cheryl era neînduplecată.

– Cum ar fi? Cine are autorizație de semnătură la acel nivel? Adică în afară de mine.

Slattery își scutură puțin capul, de parcă i-ar fi transmis pe mutește să nu mai pună întrebări.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Vreau să spun... ei bine, de fapt, tu nu ai.

– Eu nu am ce? continuă Cheryl.

– Tu nu ai autorizație de semnătură, o lămuri Slattery. Nu la acest nivel. Nu pentru un singur transfer de bani de această dimensiune, oricum.

Obrajii lui Cheryl se împurpurară imediat. Își încreți buzele.

– Înțeleg. Atunci cine are?

– Eu am, desigur, spuse Slattery. Și trezorierul. Consilierul general și controlorul. Latimer, Grogan și Danziger.

– Și Hank, presupun.

Aprobă din cap.

– Altcineva?

– Nu.

– Înțeleg, spuse Cheryl.

– Chiar am auzit ce am impresia că am auzit? spuse Bross cu gura căscată. Tu nici măcar nu *ai* puterea de a ne opri să

ne atingem de fonduri, nu-i așa? Din moment ce nu ai puterea de a autoriza așa ceva.

Cheryl îl privi pentru câteva secunde, cu nările fremătând.

– Poate că nu. Dar eu sunt președintele Consiliului de administrație al acestei companii, Bross. Și, dacă te mai aud că ești refractar, o să îți eliberezi biroul.

– Dacă supraviețuiește vreunul dintre noi, replică Barlow.

– Nu le transferăm o sută de milioane de dolari acestor infractori, spuse Cheryl. E simplu. Chiar dacă avem sau nu autoritatea tehnică de a autoriza o plată de asemenea dimensiuni, rămâne faptul că *eu nu voi autoriza așa ceva.*

– Cheryl, te rog, rosti Slattery. Cu toții știm ce are să se întâmple dacă refuzăm. *Te rog.*

– Odată ce am cedat șantajului, nu o să se mai oprească niciodată, spuse ea. Îmi pare rău.

– Știi ceva, zise Barlow, nu cred că ai puterea de a ne opri. Nu-i așa, Ron?

Slattery își mută îngrijorat privirea dinspre Cheryl spre Barlow și înapoi.

Cheryl privi cu atenție funia din jurul mâinilor sale.

– Ron, spuse ea pe un ton de avertizare, fără să își ridice privirea.

– Cheryl, spuse Slattery, eu... Întâlni privirea dură a lui Barlow, ochii lui mici. Da, răspunse. Practic, are dreptate.

Privind în continuare funia, Cheryl spuse pe un ton moale:

– Mă aștept la mai mult din partea ta, Ron. Mă aștept la sprijinul tău până la capăt.

Slattery se întoarse spre ea, dar Cheryl nu își ridică privirea.

– Îmi... îmi pare rău, Cheryl. Iartă-mă. Doar că asta este... e una dintre situațiile în care nu suntem de aceeași părere. Chiar nu avem nici o altă alegere decât să îi dăm banii pe care îi cere. Dar...

– E destul, Ron, îi reteză vorba Cheryl. Aproape că puteai vedea gheața prinsă de vorbele ei. Te-ai exprimat destul de clar.

Am văzut lacrimile din ochii lui Ali și am simțit cum lupul cel rău începe să se trezească.

35

– Corectează-mă dacă greșesc, Cheryl, îi ceru Kevin Bross, dar nu cumva tu ești *motivul* pentru care nu avem nici o alegere?

Cheryl îi aruncă lui Bross o privire tăioasă, apoi își întoarse fața.

– Cred că am terminat cu această discuție, spuse ea.

– Abia am început, spuse Bross. Spune-le, Ron. Spune-le despre măsurile de siguranță pe care voiai să le introduci. Cele pe care Cheryl le-a refuzat.

Fața palidă a lui Slattery începu imediat să se coloreze, dar acesta nu spuse nimic.

– Hai, serios, spuse Cheryl.

– Ron? îl îndemnă Bross.

Slattery clipi des și rămase tăcut.

– Haide, Slattery, se auzi Hank Bodine. Să auzim despre ce este vorba.

Slattery îl privi mai întâi pe Hank Bodine, apoi pe Cheryl.

– Este vorba de... eu am cerut echipei mele să facă un plan mai puternic de securizare, care să fie implementat pentru site-ul companiei. Eram îngrijorat că, știi cum se mai întâmplă, hackeri din Lituania sau Ucraina ar putea să intre pe el și să provoace tot felul de daune. Sau să fure codurile și să ne șantajeze. Astfel de lucruri se întâmplă acum frecvent cu companiile americane.

– Chiar o să punem iar asta pe tapet? spuse Cheryl. Nu este nici timpul, nici locul potrivit...

– Cred că sunt locul și timpul perfecte, îi tăie Bodine vorba.

– Eu voiam să instalez o platformă de acces pe mai multe niveluri, explică Slattery. Să schimb întreaga infrastructură de acces pentru a avea posibilitatea de a bloca majoritatea

funcțiilor pentru cei care accesează sistemul Hammond de la distanță. În special funcțiile de trezorerie.

– Pe înțelesul tuturor, te rog, îi ceru Bodine. Mă tem că nu te înțelegem.

– Așa cum ți-am spus și atunci, interveni Cheryl, avem directori executivi peste tot în lume, care au nevoie în mod constant să acceseze întregul nostru sistem.

– Ar fi putut să aibă acces în continuare, Cheryl. Eu urmăream posibilitatea de a bloca portalurile de finanțe pentru accesul extern. Toate informațiile legate de trezorerie, toate depozitele de coduri. Să împiedice transferurile de bani făcute din exterior.

– Toate astea sunt istorie deja, spuse Cheryl. Am tot discutat propunerea ta și în final am hotărât că era prea complicat și prea greoi de implementat. Și prea scump.

– Deci ai refuzat planul lui Ron pentru a economisi bani, înțelese Bross. Și uite acum câți bani suntem pe cale să pierdem din cauza ta.

Cheryl îi aruncă lui Bross o privire otrăvită.

– Nu din cauza mea, spuse ea. Vreau ca toată lumea să țină minte asta – eu sunt complet contra cedării la acest șantaj.

– Dacă n-ai fi fost tu, spuse Bross, nu am fi *avut cum* să cedăm șantajului. Tot acest coșmar n-ar fi avut loc.

Cheryl își coborî privirea și își clătină capul. Părea că face tot ce poate pentru a împiedica să răspundă la asta.

– Consiliul de administrație cunoaște acest lucru? întrebă Barlow.

Slattery rămase tăcut.

– O să știe, îl asigură Bross. O să audă despre cum greșelile tale de conducere nu doar că au costat compania o sută de milioane de dolari, dar au pus în pericol și viețile tuturor directorilor executivi. Eu aș numi asta o încălcare gravă a datoriei de custode. Hank?

– Imediat ce toate astea se vor încheia, spuse Bodine, Consiliul de administrație o să afle totul și atunci nu Kevin Bross o să fie cel care o să-și elibereze biroul. O să fie la mintea cocoșului.

36

– Hank, am spus eu, ce-ar fi să dăm deoparte politica de birou şi să ne concentrăm la cum putem să scăpăm de-aici în viaţă?

Cheryl îşi trecea unghia înainte şi-napoi peste crăpătura dintre două scânduri. Ali încercă să-şi ascundă un zâmbet. Alţii mă priviră pe furiş – priviri admirative, mi s-a părut. Nimeni nu se aştepta ca eu să-i vorbesc astfel lui Hank Bodine.

Nu ştiam cum avea să reacţioneze, dar în acel moment nu mă interesa în mod deosebit. După câteva secunde, îmi răspunse:

– Nu avem nici o alegere decât să plătim nenorocita de răscumpărare.

– Nu sunt atât de sigur că acest lucru e adevărat, am spus. Cheryl are dreptate: dacă cedăm prea uşor cererilor lui Russell, nu o să aibă nici un motiv ca să nu crească în continuare suma. Dacă eu aş fi în locul lui, probabil că aş face la fel.

Cheryl mă privi obosită. Unghia ei lungă, roşie scormonise o gaură mică din praf şi pământ.

Ceea ce nu spusesem, desigur, era că nu mă interesa de câţi bani era nevoie ca Hammond Aerospace să plătească răscumpărarea.

– Şi totuşi nu putem să spunem simplu nu. Pentru că, indiferent cine sunt tipii ăştia, nu poartă genul de arme pe care le au la ei dacă nu sunt pregătiţi să le şi folosească.

– Şi ce propui? mă iscodi Cheryl arcuindu-şi întrebător sprâncenele.

– Care e numărul de cont? am întrebat întorcându-mă spre Slattery.

– Ce număr de cont? vru să ştie Slattery.

– Dacă vrei să ai acces la conturile noastre de lichidități din bancă, trebuie să știi numerele de cont, nu-i așa? Sau cel puțin unul dintre ele. Le-ai memorat pe toate?

Slattery mă privi de parcă eram nebun.

– Desigur că nu. Am o listă la mine în birou... Vocea îi pieri când începu să își dea seama la ce mă gândeam. Dar nu aici. Da, adăugă dând din cap.

– Poftim. Deci trebuie să suni la birou pentru a obține acele numere. Corect?

– Excelent, spuse Cheryl.

– Crezi că o să mă lase să telefonez? întrebă Slattery.

– Dacă își vrea banii, atunci o să fie de acord.

– Și la ce ne folosește asta? întrebă Bross. Asta o să ne dea cinci minute în plus. E patetic.

– Asta îl face să vorbească la telefon cu unul dintre asistenții săi sau cu secretara, Kevin. Și apoi e posibil ca Ron să poată transmite faptul că aici lucrurile nu sunt în regulă.

– Da, sigur, spuse Bross. Sigur. Russell o să stea acolo, în timp ce Ron îi cere secretarei numerele de la conturile bancare ale firmei, apoi spune: Apropo, cineva mă ține ostatic, ar fi bine să anunți poliția.

– Există o chestie care se cheamă cod de forță majoră, i-am zis lui Bross. Tonul meu era calm și rezonabil, dar didactic, de parcă aș fi explicat unui copil încet la minte. Un semnal de alarmă. Un cuvânt sau frază care lui Russell îi sună foarte normal, dar care alertează de fapt persoana cu care vorbește că lucrurile nu sunt în ordine. E ca o alarmă tăcută.

– Ai o idee mai bună, Bross? întrebă Bodine.

– Da, spuse Bross. Să simplificăm lucrurile. Ăștia sunt niște țărănoi cu arme. Tot ce facem e să le spunem că nu putem să transferăm banii de pe un calculator din afara sediului Hammond. Așa cum *ar fi trebuit să fie* de fapt situația.

– Nu, am spus. Nu e o idee bună să blufăm astfel. Dacă și-au făcut temele, atunci o să știe că nu e adevărat.

– Majoritatea dintre *noi* nu știam dacă acest lucru e posibil sau nu, spuse Barlow. De ce ar putea el să știe mai multe?

– Și dacă are o sursă din interiorul companiei? am spus eu. În nici un caz nu vrem să fim prinși cu minciuna. Nu-i așa, Ron?

Slattery nu răspunse. Nici nu trebuia să facă asta.

– Hai să nu fim nevoiți să aflăm pe calea cea grea lucrurile pe care le știe și cele pe care nu le știe, am propus.

– Atunci plătim pur și simplu, spuse Bross.

– Și după ce plătim răscumpărarea, am continuat calm, ce te face să crezi că tipii ăștia o să ne lase pur și simplu în pace?

Bross începu să răspundă, dar se opri.

– Nu poartă măști sau cagule, am spus eu. S-ar putea chiar să-și folosească numele adevărate. Nu le pasă de faptul că ar putea fi identificați. Care crezi că e motivul pentru asta?

– O, Iisuse, spuse Barlow când își dădu seama.

– Există un singur posibil motiv, l-am sfătuit eu. Nu au de gând să lase în urmă nici un martor.

Degetul lui Cheryl se opri.

Lummis expiră zgomotos.

– Nu am nici un cod de forță majoră stabilit cu biroul meu, spuse Slattery.

– Pur și simplu spune ceva neașteptat, am spus eu. Ceva *neobișnuit*. Ceva care ar putea să alerteze pe cineva care te cunoaște destul de bine, pentru a-și da seama că ai necazuri.

– Dar cum rămâne cu Grogan și Danziger? întrebă Slattery întorcându-se spre mine. Din câte știu eu, unul din ei sau chiar amândoi s-ar putea să știe pe de rost numerele de cont. Ei ar putea crede că dau o mână de ajutor și îi oferă informația lui Russell, și atunci nu o să mai existe nici un telefon.

Am aprobat din cap.

– Trebuie să vorbim cu ei. Să ne asigurăm că și ei cunosc planul.

Grogan și Danziger se aflau de cealaltă parte a șemineului de piatră, la șase sau șapte metri depărtare. Șemineul era ieșit în afară cam doi metri. Erau atât de departe, că nici măcar nu puteam să-i vedem.

Singura modalitate de a vorbi cu ei era să trecem de cealaltă parte a șemineului. Dar în secunda în care răpitorii noștri vedeau pe cineva făcând asta...

– Asta e o tâmpenie, spuse Bross. Tot rahatul ăsta despre un „cod de forță majoră". Nu o să funcționeze niciodată.

– Dacă ai vreo altă idee, îl provocă Slattery, atunci s-o auzim.

Se auzi un pocnet la ușa din față, și Russell își făcu apariția.

37

La câteva luni după ce am intrat în Glenview, un puști nou a fost adus în Corpul D. Era un puștan slăbănog și pricăjit, Raymond Farrentino, care ajunsese acolo pentru trafic de droguri. Avea cincisprezece ani, dar părea de doisprezece, nici vocea nu i se schimbase încă. Arăta ca o fată: cu gene lungi, nas delicat. Vorbea bâlbâit. Râsul lui suna precum cel al ciocănitorii din desene animate.

Cineva îl porecli Pee Wee.

Eu am devenit protectorul lui, pentru simplul motiv că nu avea pe nimeni altcineva și îmi părea rău pentru el. Era o pradă ușoară. Nu putea să se bată. Știam cum e să fii într-o asemenea situație.

Dar Pee Wee mi-a răsplătit favoarea de multe ori. Era deștept și șiret, și a observat imediat slăbiciunile locului. Și-a dat seama cum să spargă încuietorile electronice de la ușile celulelor pentru ca să putem ieși noaptea. A observat programul gardienilor și știa momentele când holurile Corpului D erau nesupravegheate, când mergeau la o țigară. A găsit o metodă prin care să aducă droguri în interior: l-a convins pe unul dintre puști să-i spună fratelui său să pună droguri în mingi de tenis, pe care să le arunce peste gard în zona cu copaci de lângă atelierul de tâmplărie, de unde puteau fi recuperate foarte ușor. Dacă voiai să primești sau să ascunzi marfă de contrabandă, ca țigările sau băutura, Pee Wee era cel care putea să te sfătuiască.

I-a luat câteva luni, dar și-a găsit locul în ierarhie. A devenit respectat pentru cunoștințele lui. A început să zâmbească din când în când. Uneori, chiar să și râdă.

Dar, într-o zi, a început să se poarte altfel. A devenit tăcut, retras. Nu puteam să îmi dau seama care era motivul acestei schimbări. Am început să observ tăieturi lungi pe fața lui, pe care nu voia să le explice. După o vreme, fața i-a devenit brăzdată cu un hățiș de cicatrici roșii.

În cele din urmă l-am întrebat direct, am vrut să aflu cine îi făcea asta. I-am spus că o să am grijă să rezolv situația, indiferent despre cine era vorba.

Mi-a arătat chiloții lui plini de sânge și mi-a spus că Glover, gardianul-șef pe Corpul D, intra în camera lui noaptea. Oprea camera de supraveghere și îi făcea lucruri despre care nu putea să vorbească.

Mi-a spus că se gândea serios să se sinucidă și că știa cum să o facă. Apoi mi-a arătat bobina de oțel pe care o desprinsese din salteaua lui și o ascuțise de podeaua de beton din cameră. A recunoscut că își făcea singur tăieturi pe față.

Nu voia să mai fie drăguț.

38

– Cine a fumat aici? întrebă Russell.

Mirosi aerul, apoi se întoarse spre masă.

– Verne, tu ai fost ăla?

– Și ce dacă? spuse Verne.

– Nu vreau să respir fumul altora. Data viitoare fă asta afară.

– Scuze, Russell. E bine dacă merg acum să fumez?

Aveam impresia că o să facă mai multe decât să fumeze o țigară.

– Vezi să fii rapid, îi ceru Russell, apoi pocni din mâini de câteva ori. În regulă, să trecem la afaceri. Unde e prietenul meu, Ronald?

Traversă camera spre partea noastră, lângă șemineu.

– Ce mai faci, amice?

– Bine, răspunse posac Slattery, dând din cap.

– Trebuie să merg la baie, spuse Upton Barlow.

Russell îl ignoră.

– Ai o familie, Ronald?

Slattery ezită.

– Trei fiice, nu-i așa?

– De unde...? întrebă Slattery ridicându-și brusc privirea.

– Ești divorțat, nu-i așa?

– Suntem... despărțiți. De unde...?

– Îți înșeli soția, Ronald? Ăsta e motivul?

– Am spus că suntem despărțiți. Nu am divorțat.

– O înșeli cu alta?

– Nu trebuie să răspund la o asemenea întrebare.

– Nu, nu trebuie, spuse Russell mângâind tocul armei. Ai întotdeauna o alegere.

– *Nu,* spuse Slattery. O să... o să răspund. Nu am început să ies cu altcineva decât după ce căsătoria noastră era aproape...

– Ronald, îl întrerupse, scuturându-şi capul ţâţâind. Dacă un bărbat nu poate să îşi respecte jurămintele de la căsătorie, de ce ar trebui cineva să aibă încredere în el? Îţi iubeşti fetele, Ronald?

– Mai mult decât orice pe lume, admise Slattery. Vocea îi tremura şi avea ochii plini de lacrimi.

– Câţi ani au fetele tale?

– Şaisprezece, paisprezece şi doisprezece.

– O, ce frumos. Foarte scump. Dar fetele pot fi foarte dificile la această vârstă, nu-i aşa?

– Te rog, îl imploră Slattery. Te rog, nu face asta.

– Am dreptate?

– Le iubesc din toată inima. Russell, *te rog.*

– Fără îndoială că aşa este. Dar nu locuiesc împreună cu tine, nu-i aşa? Probabil că tu eşti prea ocupat ca să ţii o casă plină de fete adolescente.

– Nu, nu ăsta este motivul. Soţia mea şi cu mine am fost de acord ca fetele să stea cu mama lor.

– Aşa că tăticul e liber să aducă gagici în bârlogul lui de burlac, nu-i aşa?

– Nu-i aşa deloc...

– Pun pariu că tatăl lor e oricum o figură importantă în viaţa lor.

– Foarte, reuşi să îngaime Slattery.

– Probabil e foarte greu pentru fete să nu aibă un tată în casă. Mai ales în perioada asta atât de importantă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, interveni Barlow, o să îmi dai voie să mă duc la budă?

– Petrec fiecare sfârşit de săptămână cu mine, spuse Slattery, şi fiecare...

– Asta e tot ce poți să faci, Ron? Sfârșiturile de săptămână? Dar presupun că și atât e mai bine decât nimic, nu-i așa? Mai bine să ai un tată de weekend decât nici unul.

– Te rog, spuse Slattery, ce vrei?

– Mă bazez pe tine, Ronald. Ca să te asiguri că totul o să meargă strună.

Slattery aprobă din cap frenetic.

– Trebuie să merg naibii să mă *ușurez!* strigă brusc Barlow. În curând o să *explodez*. Vrei să-mi dau drumul aici pe podea?

– Upton, te rog. Acum vorbesc cu Ronald.

– Lucrul ăsta e crud și inuman, rosti Barlow.

– Nu, Upton, îi răspunse Russell răbdător, zâmbind. Dacă vrei să vezi ce înseamnă crud și inuman, aș fi fericit să îți demonstrez diferența. Își ridică brațul și pocni din degete. Buck, te rog să îl escortezi pe sărmanul domn Barlow la budă.

Buck se apropie la pas lejer.

– Îți e bine acolo, Hank?

Bodine îl privi fix, fără să-i răspundă.

– Upton, spuse Russell rânjind, mie mi se pare că ai glanda prostatei mărită. Un tip de vârsta ta ar trebui să ia extract de palmier. Și semințe de dovleac. Nu ai decât un singur corp. Ar trebui să ai grijă de el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, rosti Barlow.

Buck îl apucă pe Barlow de braț.

– Și eu aș vrea să merg la toaletă, ceru Cheryl. Și sunt convinsă că și ceilalți la fel.

– Mulțumesc pentru sugestie, Cheryl, zise Russell. Dacă mai sunt și alții care au nevoie să meargă la baie, echipa mea va fi bucuroasă să vă ajute, pe rând. Acum, Ronald, ne-am dat seama cum o să facem această tranzacție să funcționeze? E totul clar?

Slattery înghiți în sec și aprobă din cap.

– Uite, spuse Bross, lasă-mă să-ți spun un lucru pe care tuturor celorlalți le e teamă să ți-l spună. Pur și simplu, nu avem posibilitatea de a face transferul bancar de aici.

– Nu? se miră Russell.

Bross aprobă din cap.

– Nu. Cererile de transferuri bancare *online* pot fi făcute doar de pe computerele din sediul central al corporației Hammond.

Russell îl privi curios un moment, lăsându-și capul pe-o parte.

– Spune-mi din nou numele tău.

– Kevin Bross.

– Bross, repetă Russell. Boașe Bross, nu? Ei bine, Boașe Bross, poate că poți să îmi explici asta un pic mai în detaliu. Vorbea pe un ton de inocență falsă pe care începusem să-l recunosc și așteptam să văd poanta de la sfârșit. Folosește cuvinte simple, te rog.

– Ei bine, fiecare computer are ceea ce se numește o adresă IP, începu Bross. Iar computerele băncii nu se conectează cu un alt computer decât dacă acesta are adresa IP corectă.

– Chiar așa? spuse Russell. Vai de mine, asta este o veste foarte proastă.

Bross aprobă din cap.

– Îmi pare rău că trebuie să îți spun asta, dar așa funcționează lucrurile astea. Crede-mă, dacă am putea să facem chestia asta, am face-o. Așa că, dacă se poate să ajungem cumva la un alt aranjament...

– Asta e foarte interesant, spuse Russell, băgându-și mâna în buzunar. Am înghețat cu toții.

Scoase de acolo un obiect mic din plastic, gri, lung de câțiva centimetri, pe care îl ridică. La capătul rotunjit avea sigla verde a băncii noastre; la extremitatea îngustă avea un mic ecran LCD.

– Pentru că, atunci când am sunat la banca voastră ca să întreb de crearea unui cont pentru o companie, mi-au spus că transferul se poate iniția de oriunde din lume, fără nici o problemă. Orice client poate face asta, mi-au spus. Nu e decât o presupunere, Boașe Bross, dar cred că chestia asta de aici e un autentificator RSA SecurID.

Bross își umezi buzele.

– Da, dar Hammond Aerospace are un întreg sistem de protocoale de siguranță, Russell...

– Parcă tocmai îmi spuneai cum computerele băncii nu o să recunoască o adresă IP neautorizată, Bross, i se adresă Russell calm. Nu vorbeam despre procedurile voastre interne de securitate.

Bross ezită câteva secunde.

– Eu îți spun tot ce știu, atât cât mă pricep...

– Știi ceva, Bross? Sunt dezamăgit de tine. Dar cred că ar fi trebuit să mă aștept ca tu să încerci să mă tragi pe sfoară. Vicepreședinte executiv de vânzări și toate alea – probabil te crezi foarte bun la chestii de-astea. Așa că acum o să schimbăm planul. O să vorbesc cu fiecare dintre voi în parte. Unul câte unul. O să-mi spuneți *în particular* tot ce știți despre cum se efectuează transferurile de bani la Hammond. În acest fel o să știu dacă încearcă vreunul să mă păcălească. Să vedem dacă există contradicții. Dacă mă minte cineva, o să scăpăm imediat de el. O reducere de personal, cum spuneți voi. O, și încă ceva. Prețul tocmai a urcat. Ca să vă dau o lecție. Acum e cinci sute de milioane de dolari. Jumătate de miliard.

Eu mi-am întors privirile spre Ali, dar dintr-odată toate luminile s-au stins și am fost cufundați în întuneric.

39

O rază de soare aproape că tăia în două biroul asistentului clinic de la Centrul Rezidențial Glenview, doctorul Jerome Marcus. Particulele de praf erau suspendate în aer. Camera era surprinzător de mică, nu mai mare decât un dulap de mături, plină la refuz cu mormane de hârtii. Ceva din înfățișarea doctorului Marcus trăda frustrarea secretă că un om atât de important trebuia să ocupe un birou atât de mic. Colțurile biroului mic de stejar – „un birou de copil", mi-am spus – erau pline de așchii.

– Acest lucru este foarte neobișnuit, a spus el. Avea o voce blândă, o expresie miloasă pe chip. Asta nu este procedura standard de plângere.

Am dat din cap, am înghițit în sec, apoi i-am vorbit despre Pee Wee Farrentino.

Doctorul Marcus era înalt, un bărbat cu umerii rotunjiți, cu fruntea proeminentă, cu părul grizonant pieptănat cu grijă, cu cărare pe-o parte, purta ochelari fără ramă care păreau câteodată să dispară. Cămașa lui albastră era apretată și călcată la dungă.

Asculta cu groază crescândă, cu degetele încovoiate. Mi-a pus o mulțime de întrebări, și-a luat notițe pentru un raport. A spus că era o crimă odioasă, că un asemenea comportament nu trebuie tolerat niciodată.

În timp ce vorbea, priveam cărțile de pe raftul din spatele lui. Aveau titluri de genul *Enciclopedia criminalității și comportamentului deviant, Enciclopedia infracțiunilor și justiției* și *Glosarul de*

referință al medicului. Dosare albastre ale căror etichete înnegrite se desprindeau de la colțuri.

Lupul cel rău mă îndemna să îl prind pe Glover, să îl sugrum. Lupul cel bun îmi tot reamintea că, dacă făceam asta, aveam să fiu trimis la ocnă luni la rând. Sau mai rău, deși nu îmi puteam imagina ce putea să fie mai rău.

– Ai făcut un lucru curajos, a spus.

Mi-a mulțumit că venisem să îl vizitez. Am observat că avea buza de jos crăpată.

Mai târziu în acea seară, ușa de la camera mea s-a deschis și înăuntru au intrat Glover și alți doi gardieni cu bastoane de cauciuc.

– Știu ce îi faci lui Pee Wee, am spus.

– Aveți grijă să nu lăsați urme, i-a avertizat Glover pe ceilalți.

40

– Unde-i directorul? strigă Russell.

– Aici, se auzi o voce din partea cealaltă a şemineului.

Cerul senin era plin de stele şi era lună plină. Camera era scăldată într-o lumină palidă gri-albăstruie. Ochii mei se ajustară rapid. Russell se îndreptă de cealaltă parte a şemineului.

– Care naiba e problema cu electricitatea ta?

– Eu nu... nu ştiu, îngăimă directorul. Probabil generatorul e de vină.

– Ei bine, cine ştie? Cine repară toate chestiile pe-aici?

– Peter Daut, spuse directorul. El e meşterul meu.

– Bine, Peter Daut, zise Russell, arată-te.

– Sunt aici, se auzi o voce înăbuşită.

– Care e problema?

Alte voci înăbuşite. Meşterul părea să discute cu directorul, dar nu reuşeam să îmi dau seama ce. Apoi l-am auzit pe director.

– Da, Peter, te rog.

– Ai face bine să cooperezi, Peter, aprecie Russell. Dacă nu avem electricitate, înseamnă că modemul satelit nu o să funcţioneze, ceea ce înseamnă că eu nu o să primesc ceea ce îmi doresc. Deci eu o să încep să elimin ostaticii unul câte unul până când o să primesc ce îmi doresc.

– Generatorul a cedat.

Am presupus că era vocea lui Peter, meşterul.

– Apă în filtrele de combustibil. Se întâmplă tot timpul. Dieselul absoarbe apă în permanenţă aici şi nu pot goli rezervoarele, aşa că schimb tot timpul filtrele. Urma să le

înlocuiesc și în seara asta, la miezul nopții, pentru că trebuie să închid motoarele generatorului în timp ce...

– Unde e întrerupătorul de la distanță? întrebă Russell. Știu că trebuie să fie unul înăuntru pe-aici.

– Nu o să fie de nici un folos, răspunse meșterul. Filtrele trebuie schimbate afară, în șopron.

– Wayne? strigă Russell.

– Da, Russell, se auzi vocea pițigăiată a lui Wayne din celălalt capăt al camerei.

– Condu-l, te rog, pe acest domn afară ca să poată repara generatorul.

În timp ce Wayne se îndreptă într-acolo, Russell se întoarse spre grupul nostru.

– Ronald, tu ești primul pe care am să îl interoghez. Vino cu mine, te rog.

Slattery se chinui să se ridice în picioare. Acest lucru era destul de dificil, cu mâinile legate.

– Aș putea, te rog, să merg la baie înainte?

– După ce se întoarce Upton. Pe rând. Bine? Travis, Ronald și cu mine o să avem o discuție pe veranda închisă din capăt, spuse arătând în direcția mesei. Fii atent la oaspeții noștri, te rog.

Din umbră, puteam să îl văd pe Travis plimbându-se prin cameră, cu pistolul de oțel inoxidabil în mână. Își dăduse jos cămașa de camuflaj cu mâneci lungi și nu purta acum decât un tricou alb fără mâneci, dar brațele îi erau acoperite de tatuaje verzui, pestrițe, încât la prima vedere părea că încă mai poartă echipamentul de camuflaj. La spatele brațului, spre cot, avea tatuată o pânză de păianjen: un alt tatuaj de pușcăriaș.

– Bună treabă, Kevin, îi șopti Ali lui Bross. Ce bluf fantastic. Ai fost genial.

– Nu am văzut să fie omorât cineva, tu ai observat cumva? o ironiză Bross. Nu și-a scos arma. Am încercat și nu a funcționat, mare scofală. Sunt tot aici.

– Nu înțelegi cum stă treaba, nu-i așa? Nu. Doar ai făcut să crească suma de răscumpărare, dar acum ne-ai stricat complet planul. O să interogheze separat pe toată lumea, și nici măcar nu am apucat să vorbim cu Danziger și Grogan.

– Hai, du-te, spuse el. De ce nu mergi până acolo să le spui chiar tu?

– Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? întrebă Ali. Ca să fiu împușcată? Și care era marea ta strategie? Rahatul ăla pe care i l-ai spus lui Russell, de care și-a dat seama imediat? Chiar nu ai ascultat nici un cuvânt din cele rostite de Jake? Cu toții am fost de acord să-i spunem că nu avem numerele de cont.

– Hei, eu nu am fost de acord cu nimic, o contrazise Bross. Și știm cu toții de ce îi iei apărarea acestui ratat.

– Pentru că în mod evident știe ce face, iar tu nu știi.

– Singurul lucru evident este că voi doi ați fost amanți.

Ali rămase tăcută câteva secunde. Nu trebuia să îi văd fața ca să știu că era roșie de jenă sau furie, sau ambele.

– Nu cred că tu vrei să fii cel care să țină morală în legătură cu relațiile *romantice* de la birou, Kevin, se înfurie ea, scuipând cuvintele. Sau ar trebui poate să întrebăm...

– Ali, am spus.

– Landry?

– Nu-l lăsa niciodată pe un idiot să te enerveze. Tipul nu merită. Trebuie să ajungem la Grogan și Danziger acum. Înaintea lui Russell.

Bross scoase un pufăit.

– Cine o să facă asta, *tu?* întrebă el.

Nu i-am răspuns.

41

L-am urmărit pe Travis, încercând să îmi dau seama de ritmul lui de deplasare. Începeam să cred că nu își petrecuse timpul doar în închisoare; felul în care mergea mă convinse că fusese și în armată, poate în infanterie sau Garda Națională. Avea acea cadență militară. Fusese instruit cu siguranță de un sergent dur și petrecuse ore lungi și obositoare patrulând în timpul nopților. În plus își lua slujba foarte în serios. Alți indivizi care luau ostatici s-ar fi așezat într-un scaun și ne-ar fi urmărit. Dar poate că ăsta era un lucru folositor. Însemna că avea să aibă spatele întors spre mine la intervale de șaizeci de secunde. Având în vedere cât era de întuneric, Travis abia putea să ne vadă: era un noroc mare. Dar avea cu siguranță să audă și să simtă orice mișcare bruscă.

Iar pentru moment, el era singur de pază în cameră. Wayne era afară cu meșterul, lucru care avea să ia probabil ceva timp, până ce vor repara generatorul. Verne ieșise să fumeze și să ia o pastilă sau să tragă droguri pe nas, urmând probabil să se întoarcă într-un minut sau două, sau poate chiar cinci, dacă aveam noroc să nu se grăbească. Buck trebuia să se întoarcă de la baie cu Upton din clipă-n clipă, în funcție de cât de mult îi lua unui tip de vârstă mijlocie cu probleme de prostată să își golească vezica. Nu aveam nici o idee despre cât de mult timp avea să petreacă Russell cu Slattery. Zece minute? Jumătate de oră? Așa că, dacă era să ajung la Grogan și Danziger, trebuia să fac asta imediat.

*

Chestia cea mai dură e că n-am stat să mă gândesc la faptul că făceam ceva incredibil de riscant. Pur și simplu am făcut-o.

Poate era din cauza expresiei de pe fața lui Ali în momentul în care a văzut că încep să mă mișc, o expresie pe care nu o mai văzusem până atunci: un amestec de teroare și admirație.

Sau poate am făcut-o pentru că știam că nimeni altcineva nu avea să o facă. Și dacă nu îi avertizam eu pe cei doi bărbați să nu țină minte numerele de cont de la Hammond, atunci planul meu era condamnat să nu funcționeze.

Nu că nu ar fi eșuat chiar și așa. Erau prea multe lucruri care puteau să meargă prost. Russell, prea șiret, prea suspicios, putea să nu creadă chestia cu telefonul. Eventual putea să obțină informațiile de la cineva folosind frica, amenințând cu arma: banii companiei tale sau viața ta. Eu știam ce alegere aș fi făcut.

Putea să nu îl aleagă pe Slattery să facă transferul, mai ales dacă știa că sunt în total cinci directori executivi – Grogan, Danziger, Bodine, Slattery și Latimer – care aveau această putere. Indiferent pe cine alegea, asta ar fi putut cu ușurință să dea totul peste cap, să nu găsească modalitatea de a comunica starea de extremă urgență fără ca Russell să-și dea seama. Și persoana aflată la celălalt capăt al telefonului putea să nu-și dea seama de situație.

Și dacă știa deja numerele de cont?

Așa că, pe măsură ce mă gândeam mai mult la asta, îmi dădeam seama că șansele ca planul să funcționeze erau destul de slabe.

Și iată-mă pe mine, riscându-mi viața pentru o mișcare care probabil nu avea să reușească. O mișcare cu șanse minuscule, dacă mă gândeam mai bine.

Dar eram sigur că lipsa oricărei inițiative avea să asigure că unii dintre noi, poate chiar toți, vom fi omorâți.

Russell nu avea dreptate: nu ai tot timpul de ales.

Deși cei doi bărbați erau la șase sau șapte metri depărtare, de cealaltă parte a șemineului enorm, puteau la fel de bine să fie și la un kilometru.

Am așteptat până ce Travis și-a completat circuitul, a făcut stânga-mprejur și a trecut de noi, apoi am încercat să mă ridic.

Dar ridicatul de pe podea, cu mâinile legate, nu era deloc ușor. A trebuit să îmi dau genunchii într-o parte, apoi să îmi aplec trunchiul înainte. Mi-am întins mâinile de parcă aș fi făcut o temenea, apoi m-am sprijinit cu dosul mâinii de podea și mi-am împins trupul, ridicându-mă în picioare.

Asta mi-a luat aproape cinci secunde. Era prea mult.

Până să ajung în picioare, Travis era aproape de capătul camerei. Nu aveam timp să alerg în jurul șemineului spre celălalt alcov înainte ca el să se întoarcă.

„Ce fac acum? m-am întrebat. Mă așez la loc și aștept următorul circuit al lui Travis?"

Apoi ușa dinspre verandă s-a izbit de perete: Verne se întorsese din pauza de țigară.

42

Nu mai aveam de ales. Trebuia să mă pun în *mișcare.*

Am făcut pași lungi, cât de repede am putut, încercând în același timp să mă deplasez cât mai ușor cu putință. Mi-a luat doar câteva secunde, dar mi s-a părut o veșnicie.

În tot acest timp, ochii mei erau ațintiți asupra lui Travis.

El a ajuns la capătul circuitului și s-a întors în momentul în care eu m-am lăsat pe podea, lângă Ryan, fiul directorului. El – și toți cei din jurul lui – m-au privit uimiți. Mi-am scuturat scurt capul, făcându-le semn să nu zică nimic.

Travis a privit spre noi, dar și-a păstrat ritmul. Nu observase nimic.

Verne a intrat de pe holul din spate, mergând cu pași rapizi, trăgându-și nasul, rotindu-și brațele cu mișcări bruște, fredonând ceva, amețit de amfetamine. Când era destul de departe cât să nu ne audă, Ryan Fetcher a spus:

– Ce naiba...

Eu am dus un deget la buze și m-am târât pe podea.

Alan Grogan și John Danziger stăteau unul lângă altul.

– Ți-ai pierdut complet mințile? se răsti Danziger.

Am observat că sub părul blond, rărit, începea să cheleaască. Tricoul lui albastru-deschis, cu guler, părea călcat. Era unul dintre acei indivizi ale căror haine arătau întotdeauna perfect, care au un anumit aer aristocratic și mișcări elegante.

– Da, am spus, probabil ai dreptate.

Le-am explicat repede. În timp ce făceam asta, el și Grogan se priveau, prima dată increduli, apoi sceptici, ulterior cu teamă.

– Nici eu nu am numerele de cont cu mine, mărturisi Danziger. De ce le-aș avea?

– Ei bine, eu le am, a rostit Grogan. În cap.

– Evident, replică Danziger cu ironie prefăcută. S-a întors apoi spre mine și a spus cu mândrie evidentă: Grogan a fost olimpic medaliat cu aur pe țară la matematică. Deși n-ar recunoaște asta niciodată.

Grogan i-a aruncat o privire nemulțumită lui Danziger.

– Mersi, amice.

Ochii lui căprui au strălucit în lumina lunii.

– Hei, spuse Danziger, dacă ăsta e singurul mic secret murdar care o să iasă la iveală despre tine aici, atunci avem noroc.

– Foarte amuzant, a zis Grogan, părând iritat.

– Russell nu știe că tu ai memorat acele numere, am continuat. Așa că să nu vorbești nimic despre asta. E clar?

Ambii au aprobat din cap.

– Dacă cineva o să-i spună altceva, atunci suntem în rahat până peste cap, a intervenit Danziger. Tipul a zis deja destul de clar că nu vrea să fie mințit. Și care o să fie consecințele în caz că se întâmplă așa ceva.

– Așa e, am aprobat. Dar, dacă suntem cu toții de acord, atunci ăsta este adevărul. Așa-i?

Grogan și Danziger nu păreau la fel de convinși de asta.

– Oamenii fac lucruri ciudate când sunt amenințați cu arma, spuse Grogan. Nu știm ce ar putea să facă ceilalți în caz că Russell îi amenință.

– Acesta este un risc pe care suntem nevoiți să ni-l asumăm, am spus.

Am rămas tăcuți preț de un minut, până ce Travis a trecut de noi, apoi Danziger a șoptit:

– Ascultă, s-ar putea să mai fie o posibilitate.

Mi-am întors privirea spre el.

– Atunci când ai vorbit de un cod pentru situații de extremă urgență, mi-am adus aminte de ceva. Știi, am stabilit cu banca așa ceva, cu mai multă vreme în urmă, dar nu am avut niciodată ocazia să îl folosim. Nu s-a ivit niciodată. E un fel de alarmă tăcută, un cod de extremă urgență electronic.

– Electronic? Cum funcționează?

– Nu e decât o variantă a codului de autentificare. Dacă introduci un nouă înainte de numărul PIN, asta declanșează o alarmă tăcută. Îi semnalează ofițerului băncii că tranzacția este frauduloasă, probabil făcută sub presiune.

– Și atunci ce se întâmplă?

– Ei bine, în primul rând, ei îngheață contul, apoi se pune în mișcare o întreagă secvență de măsuri de urgență, se dau telefoane către diverse persoane. Biroul meu, biroul președintelui Consiliului de administrație, cel al directorului de securitate a corporației. Le spune că ceva nu e în regulă, că probabil cineva încearcă să forțeze un ofițer al companiei să acceseze contul bancar.

– Dar o să știe unde se întâmplă asta?

– Sigur. Oameni voștri de la securitatea corporației pot să descopere adresa de IP de unde ne-am logat, cea de la care s-a transmis codul de extremă urgență. Asta o să le indice exact unde suntem.

Am aprobat.

– Atunci cei de la securitatea corporației pot să alerteze autoritățile canadiene. Da. Dar e posibil cumva ca Russell să afle că am declanșat alarma?

– Deloc. El o să primească un răspuns pozitiv care e de fapt fals. O să creadă că tranzacția s-a efectuat cu succes.

– O să știe că n-a fost așa imediat ce o să-și verifice contul.

– E adevărat. Nu avem cum să evităm asta.

– Deci când o să vadă că transferul nu a fost efectuat, am reluat, o să-i spunem că probabil transferul a fost interceptat pe traseu. Poate la un nivel mai înalt al băncii. Sau poate de autoritățile bancare americane. O să îndrugăm ceva, n-o să aibă cum să afle adevărul. Dar până atunci, o să se știe deja că avem probleme.

– Exact.

– S-ar putea să meargă, am zis.

– Poate.

– În momentul de față, am spus, asta e singura opțiune pe care o avem.

43

Ryan Fecher, fiul directorului, făcu *psst* și se apropie de mine.

– Îi recunosc pe câțiva dintre tipii ăștia, spuse el pe un ton scăzut, încât abia puteam să-l aud.

– De unde?

– De aici.

– De când? Pe care dintre ei?

– De săptămâna trecută, cred. Nu am avut un grup mare de la vreo firmă, ci grupuri mai mici, separate. Tipul acela... Russell? Șeful lor? Și tipul care tot duce și aduce oamenii...

– Travis.

– Cred că sunt frați, zise Ryan.

– Cred că ai dreptate. Ce au căutat aici?

– Păi au stat mai mult singuri, nu au intrat în vorbă cu nimeni. Nu au vrut să facă chestiile obișnuite, cum ar fi pescuitul. Au stat mai mult pe-afară, făcând poze.

– La ce?

– La obiective din afara și din interiorul cabanei, la împrejurimi, debarcader, toate cele. Spuneau că sunt pasionați de arhitectură și că auziseră de locul ăsta. Voiau să știe câți angajați avem și unde locuiesc ei. Dacă avem acces la internet, dacă e prin semnal wireless și dacă există conexiuni în camerele oaspeților. Dacă avem telefoane fixe sau prin satelit și dacă musafirii puteau să folosească telefonul satelit. Cum primim proviziile de mâncare și băutură, cât de des sunt ele livrate, la fel și poșta. Și au mai dorit și un tur al cabanei.

– În interior și exterior?

– Peste tot. Chiar și la subsol..., dar era foarte aglomerat săptămâna trecută – am avut cam puțini oameni săptămâna trecută, așa că i-am îndemnat să se uite prin împrejurimi singuri.

– Și nu ți s-au părut suspecți?

– Păi, era chestia cu arhitectura – adică asta *este* una dintre cele mai vechi cabane din Canada –, iar ei au spus că vor să-și deschidă propria cabană de pescuit în Wyoming. Ceea ce presupun că *era* destul de ciudat, din moment ce ei nu erau deloc interesați de pescuit, înțelegi?

– Mie nu mi-ai spus asta, zise tatăl său.

– Presupun că nu mi-a trecut prin cap decât acum, mărturisi Ryan. De ce aș fi făcut-o?

Dacă Russell și fratele său veniseră la cabană cu o săptămână înainte ca să cerceteze zona înseamnă că cineva le dăduse un pont.

– Cine știa că urma să venim aici? l-am întrebat pe director.

Acesta păru mai întâi nedumerit, apoi intră în defensivă.

– Cine știa... ? Nu prea înțeleg unde vrei să ajungi.

– Acești tipi știau că toți directorii executivi de la Hammond Aerospace Corporation urmau să se afle aici. Întreaga acțiune a fost pusă la cale premeditat. Asta înseamnă că au avut o sursă. Un informator. Poate chiar să fi fost unul dintre angajații tăi. La asta mă refer.

El mă privi încruntat.

– Ei, haide. Crezi că unul dintre angajații mei este implicat în asta? Este o... *nebunie.*

– Nu neapărat implicat. Poate doar a vorbit cu cineva. Poate chiar fără să știe cu cine stă de vorbă.

Era indignat.

– Singurele persoane care cunosc dinainte situația rezervărilor suntem eu și fiul meu.

– Oamenii mai comandă provizii.

– Eu sunt cel care se ocupă de comenzi. Nimeni altcineva. Ce te face să crezi că lucrul ăsta a fost pus la cale dinainte?

– Mai multe indicii, am afirmat. Cum primiți proviziile aici?

– Avem o firmă de transport aerian în Vancouver care ne aduce proviziile o dată la trei zile.

– Când o să fie următorul transport?

– Abia sâmbătă.

Am dat din cap, întrebându-mă dacă şi Russell ştia acest lucru, dacă îl luase în calcul.

– Cum crezi că au ajuns ei aici? Prin pădure?

– În nici un caz, negă scuturându-şi capul. Pădurea e prea deasă. Trebuie să fi venit cu barca.

– Sigur există poteci vechi de vânătoare.

– Toate au fost acoperite de hăţişuri. Nimeni nu mai vânează aici. Nu s-a mai vânat de ani de zile.

– De când locul a devenit rezervaţie naturală?

– Chiar dinainte de asta. Nu prea este nimic de vânat aici. Adică întotdeauna o să fie unii care încalcă legea dacă sunt de părere că pot să prindă ceva. Dar căprioarele sunt mult prea mici. Cu multă vreme în urmă, lumea punea capcane pentru castori. Şi se mai vânau şi urşi grizzly, acum mult timp. Dar nu se mai practică de o bucată bună de vreme. Cu ani în urmă, indienii din tribul Owekeeno au făcut nişte cărări prin pădure, dar şi astea au dispărut deja.

– Cât de departe e cea mai apropiată cabană?

Îmi răspunse după câteva secunde.

– E Kilbella Bay, dar e foarte departe.

– Se poate ajunge la ea pe uscat?

– Nu, e de cealaltă parte a golfului.

– Aşa că tipii ăştia au venit fie cu barca, fie cu hidroavionul.

– Probabil că da. Dar...

– Dar ce?

– Eu nu am auzit nimic. Aud întotdeauna bărcile care trec prin golf sau care sosesc, şi eu nu am auzit nici un motor. Sunt convins că aş fi auzit un avion.

– Erai ocupat în bucătărie.

– L-aş fi auzit, crede-mă. Le percep întotdeauna.

– Atunci poate că au vâslit până aici.

– Poate. Sau poate că au venit cu o barcă cu motor și, când s-au apropiat, au oprit motorul și au început să vâslească.

– Ceea ce înseamnă că probabil și-au lăsat barca lângă țărm, nu-i așa?

El ridică din umeri. După un moment, adăugă:

– Am auzit un foc de armă.

– Cu toții l-am auzit.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu l-am văzut pe José.

– Cine e José?

– E unul dintre puștii mexicani. I-am spus să spele câteva dintre bărci mai devreme, în timpul serii, dar...

– Cam pe vremea când și-au făcut și tipii ăștia apariția?

– Da, probabil că da.

– Probabil că a fugit în pădure, am spus.

Paul m-a privit, apoi și-a plecat ochii.

– Da, a spus. Probabil.

Am început să mă îndepărtez, dar m-a oprit.

– Cabana asta e toată viața mea, să știi.

Am aprobat din cap, ascultându-l. Voia să vorbească, așa că l-am lăsat să continue.

– Adică, atunci când a fost construită, cu o sută de ani în urmă, era un fel de nebunie. Un tip nebun, dar bogat, a venit aici când nu mai exista nimic în jur, în afară de câteva fabrici de conserve de somon, și s-a hotărât să construiască această cabană de pescuit, frumoasă și imensă. Își scutură capul, zâmbind trist. Eu nici măcar nu sunt proprietarul majoritar. Acesta e în Australia, în Canberra. Nu vine aici decât când avem oaspeți celebri, staruri de cinema sau magnați. Îi place să se gudure pe lângă ei. Partea mea din acțiuni e munca. Lucrez chiar și în afara sezonului, mă ocup de găsirea personalului, de reparații. Închise ochii. Soția m-a părăsit. Nu putea să suporte izolarea. Așa că acum nu am rămas decât eu și fiul meu, dar și el vrea să plece.

– Nu e adevărat, tată, îl contrazise Ryan.

– Acum e vremea sincerității absolute, i se adresă Paul fiului său, apoi mie. Știi, cea mai mare plăcere a mea e când oaspeții pleacă de-aici fericiți. Știu că probabil nu mă crezi, nu-i așa?

– Te cred.

– Sau când îmi scriu un e-mail ca să îmi spună cât de bine s-au simțit aici. Mă face să mă simt ca o gazdă la o petrecere reușită. Și acum... asta.

– Ce mai petrecere.

– Nu știu ce aș fi putut să fac altfel.

– Nu ai fi putut să faci nimic, i-am spus.

Se gândi la cuvintele mele câteva secunde; nu părea prea convins.

– Odată ce își primește răscumpărarea... Nu o să scăpăm de-aici cu viață, nu-i așa?

Nu i-am răspuns.

– Doamne Dumnezeule, spuse cu ochii închiși.

– Asta nu înseamnă că nu putem încerca să facem ceva.

Aprobă din cap vreme îndelungată.

– Jake, cunoști vreun pic de mitologie hindusă?

– Mă tem că nu.

– E o poveste. Un mit hindus. Despre un rege care fusese blestemat. Avea să moară în șapte zile din cauza unei mușcături de șarpe. Și știi... când aude blestemul, devine... senin. Plin de bucurie.

– Chiar așa?

– Vezi tu, știe că mai are șapte zile de trăit. O săptămână ca să se pregătească de moarte. Să se dedice contemplării Krishnei. Să se pregătească pentru plecarea spre lumea spirituală. Este plin de bucurie, Jake, și știi de ce? Pentru că toți avem sentința morții, și nici unul dintre noi nu știe când are să moară. Dar, vezi tu, el știe. *Știe.* Știe că o să moară, și a acceptat asta.

Am tăcut ceva vreme, cât el să creadă că meditez la ce îmi spusese.

– Nu te supăra, am spus, dar eu nu sunt hindus.

***

Am așteptat ca Travis să treacă din nou.

Un gând îmi veni în minte, așa că m-am întors spre Danziger.

– Dacă avem o asigurare pentru răpire și răscumpărare, am spus, înseamnă că există unele firme care se specializează în recuperarea ostaticilor?

Danziger afișă un zâmbet jalnic.

– Așa ceva nu se întâmplă decât în filme. În lumea reală, foarte puține firme se ocupă de recuperări. Ei negociază cu răpitorii și fac aranjamentele de plată. Dar asta nu e o situație de răscumpărare. Russell e prea deștept pentru asta. Știe ce face. După o pauză, Danziger adăugă: Pare să știe foarte multe despre cum funcționează toată chestia asta.

– La fel și tu.

– Face parte din meseria mea. La Hammond, controlorul are și funcția de „administrator de risc". Asta înseamnă că lucrez cu Ron Slattery și Geoff Latimer pentru a aranja asigurările la situații de risc. Ți-am spus că te-aș adormi dacă ți-aș povesti prea multe despre lucrurile cu care mă ocup. Distrat, se întoarse spre Grogan. Ce crezi, cum de știe atât de multe despre R&R?

– Și eu mă întrebam același lucru, spuse Grogan. Mai ții minte când Latimer ne-a vorbit despre o firmă de securitate din California despre care el credea că ar trebui să o trecem pe statul de plată? Fondată sau poate condusă de unul dintre foștii lui colegi de la Drept, parcă?

– Așa e, aprobă Danziger. Ei se ocupau și de recuperare, nu doar de negociere cu răpitorii. Multe cazuri de răpiri de copii, parcă așa țin minte, divorțuri și alte asemenea. Unul dintre angajații lor fusese arestat în America de Sud când lucra la un caz de recuperare a unui copil, acuzat de răpire conform tratatelor internaționale. A petrecut câțiva ani în închisoare în S.U.A. Chestia asta m-a făcut să nu-mi prea placă de ei.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul.

– Credeți că Russell ar putea fi acel tip? am întrebat eu.

Danziger ridică din umeri.

– Cum altfel ar putea Russell să știe atât de multe?

– Despre ce știu atât de multe?

O voce care scrâșnea ca o foaie de șmirghel fin.

Russell.

Am privit în altă direcție, holbându-mă la pereții confecționați din bușteni. Nu voiam să îi întâlnesc privirea sau să observe că m-am mutat.

Inima îmi bătea cu putere.

– Știu o mulțime de lucruri, spuse Russell. Cum ar fi faptul că tu stăteai în partea cealaltă înainte.

Mi-am ridicat privirea spre Russell și am sălțat nepăsător din umeri.

– Cred că tu și cu mine trebuie să avem o mică discuție, Jake, mă abordă el. Chiar acum. Unde e bucătarul?

O femeie minionă, cu o claie mare de păr cârlionțat, care ațipise rezemată de peretele din piatră al șemineului, își ridică privirea și spuse:

– Eu sunt bucătarul.

– Doamne, să știi că eu nu am niciodată încredere în bucătari slabi, spuse el. Cum știi să faci cafeaua?

– Cafeaua mea? Avem Sumatra și Kona...

– Dar java? Aveți java? Aș vrea o cană mare de cafea. Bună și tare.

Ea își întoarse privirile spre directorul cabanei, speriată. Acesta aprobă din cap.

– Nu el e șeful acum, gagico, o admonestă Russell. Eu sunt. Acum, prietenul meu Verne o să te conducă la bucătărie unde o să ne faci niște cafea.

– Cum vrei cafeaua? întrebă ea. Cu lapte, zahăr, îndulcitor?

– Acum ai atitudinea corectă. Îmi place cafeaua neagră. Toți îndulcitorii ăștia artificiali te omoară cu zile.

44

După ce stătusem la Glenview câteva luni, mama a primit permisiunea să mă viziteze.

Arăta de parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani. I-am spus că arăta bine. Ea zicea că nu îi venea să creadă cât de mult mă schimbasem în câteva luni. Devenisem mai musculos. Mă transformasem într-un bărbat. Părea că începusem să mă bărbieresc. Era adevărat?

Majoritatea timpului cât a durat vizita ei, am stat pe scaunele din plastic portocaliu din sala de vizite, uitându-ne la televizorul montat sus pe perete. Ea plângea mult. Eu eram tăcut.

– Mamă, i-am spus pe când pleca, nu vreau să mai vii să mă vizitezi.

Ea a părut tristă și dezamăgită.

– De ce nu?

– Nu vreau să mă vezi aici. În halul ăsta, iar eu nu vreau să îmi aduc aminte motivul pentru care mă aflu aici. O să ies într-un an și ceva. Atunci o să mă întorc acasă.

Ea m-a asigurat că înțelege, deși nu voi ști niciodată dacă a înțeles cu adevărat. O lună mai târziu, a murit în urma unui accident vascular cerebral.

45

Veranda închisă cu panouri de plasă era răcoroasă. Avea un miros special, plăcut, de mobilier acoperit de mucegai, de aerul sărat al mării, de detergentul folosit pentru curățarea podelei. Era evident că locul nu era folosit prea des.

– Vino în biroul meu, spuse Russell.

Își dădu jos vesta militară și își puse o șapcă murdară pe care scria DAYTONA 500 CHAMPION 2004 în față și avea numărul 8 pe lateral.

Luna, mare și strălucitoare, arunca o lumină argintie prin plasă. Cerul strălucea cu mii de stele.

Făcu semn spre un scaun tapițat care părea foarte confortabil. Un scaun reglabil, am aflat după ce m-am așezat pe el. El s-a așezat pe scaunul de alături. Am fi putut fi doi prieteni vechi care își petreceau timpul discutând relaxați, bând bere și depănând amintiri.

Asta dacă n-ar fi fost ochii lui gri, opaci și reci: aveau o expresie de detașare care îți dădea fiori, ceva îndepărtat, care îți tăia orice avânt. Erau poate ochii unui sociopat, ai cuiva care nu avea aceleași emoții pe care le au ceilalți. Văzusem ochi ca ai lui înainte, la Glenview. Era un om capabil de orice, pentru că nu avea nimic care să îl împiedice.

Am simțit un nod în stomac.

– Ai vrea să-mi spui ce căutai acolo? începu el.

– Încercam să ajut.

– Să ajuți pe cine?

– Transmiteam un mesaj din partea președintelui Consiliului de administrație.

– Un mesaj?

– Să coopereze. Le spuneam tipilor acelora să nu provoace probleme. Pur și simplu să facă orice le spui, ca să putem pleca de aici cu toții în viață.

– Ea ți-a cerut să mergi până acolo să le spui asta?

– Preferă să folosească e-mailul, dar se pare că acesta nu funcționează prea bine pe moment.

Rămase tăcut. Puteam să aud valurile care se izbeau de țărm, țârâitul ritmic al greierilor.

– De ce te-a pus tocmai pe tine?

– Nimeni altcineva nu era destul de nebun să facă asta.

– Ei bine, ai boașe, recunosc asta. Cred că ești singurul dintre toți ăștia care are așa ceva.

– Mai mult boașe decât minte, presupun.

– Așa că, dacă îi iau la întrebări pe Danziger și Grogan despre ce vorbeați, ei o să-mi spună același lucru.

Am simțit cum mi se ridică părul pe spate.

– Ești bun la nume, nu-i așa?

– Pur și simplu îmi place să fiu pregătit.

Am aprobat din cap.

– Impresionant. Și de câtă vreme plănuiești asta?

Am observat o schimbare bruscă în limbajul corpului, o încordare care apăru dintr-odată. Făcusem un pas greșit.

– Ai de gând să îmi faci probleme? mă întrebă.

– Eu nu vreau decât să ajung acasă.

– Atunci nu face pe eroul.

– Pentru tipii ăștia? am spus. Nici măcar nu-mi place de ei.

El râse, își întinse picioarele, căscă.

– Am văzut cursa aia, am spus arătând cu degetul spre șapca lui.

Mă privi fără nici o expresie.

– Aia a fost echipa lui Junior, nu-i așa?

– Cum? I-au trebuit câteva secunde ca să-și aducă aminte că purta șapca inscripționată cu logoul NASCAR.

– Dale Earnhardt Junior, am repetat.

El aprobă, își întoarse capul și privi drept în față.

– Junior a trecut linia de start cu o fracțiune de secundă înaintea lui Tony Stewart, am zis. Da, țin minte cursa aia. Șase

sau șapte mașini șterse pur și simplu de pe pistă. Mașina lui Michael Waltrip trebuie să se fi rostogolit măcar de vreo trei ori.

– Am fost acolo, omule, îmi spuse privindu-mă cu colțul ochiului.

– Glumești.

– Și l-am văzut și pe tatăl lui cum a murit în acel loc cu trei ani înainte.

Mi-am scuturat capul.

– E un sport nebunesc. Cred că o mulțime de oameni se uită la el doar pentru accidente. Se gândesc că poate au noroc și o să vadă pe cineva murind.

De data asta m-a privit îndelung, de parcă nu știa cum să mă judece. Unul dintre directorii executivi cu nasul pe sus care se uită la NASCAR? Nu era logic. Probabil mă prefăceam destul de bine că îmi pasă.

– Nu se compară cu felul cum era odinioară, a spus. NASCAR era o competiție violentă. Șoferilor nu le păsa de nimic, conduceau în mare viteză. Era o cursă de demolare. Te izbeai de ei și fugeai.

– Îmi aduce aminte de replica aia din film, am spus eu. „Cursa-i frecuș."

– *Days of Thunder*, omule! Deveni dintr-odată entuziasmat, zâmbind ca un copil. Filmul meu preferat din toate timpurile. Cum era replica aia? „Nu te-a plesnit, nu te-a pocnit, nu te-a izbit, te-a șlefuit. Frecușul, băiete, asta e cursa." Asta așa-i, omule.

– Așa-i, am aprobat, din cap gânditor. „Creează o legătură între tine și individ. O conexiune." Câteodată, un șofer trebuie să dea deoparte altă mașină de pe poziție. Să o scoată din joc. Să elimine un alt șofer. Să-i facă mașina varză. Să facă schimb de culori. Dar toate astea s-au schimbat acum.

– Exact. Acum, dacă te înfierbânți prea tare, te și trezești cu o penalizare. Toată lumea trebuie să joace frumos.

– NASCAR a fost efeminat.

– L-au transformat într-o corporație, să știi.

– Așa e.

Mi-a aruncat o altă privire întrebătoare.

– Cum de tu ești așa de tânăr față de restul tipilor ăstora?

– Par doar mai tânăr. Mănânc cum trebuie. Infuzie de palmier.

Un zâmbet i se întinse lent pe față.

– Extract de palmier. Ești asistentul cuiva sau ceva asemănător?

– Nu, nu sunt decât un înlocuitor. De umplutură.

– De aceea nu ești pe lista inițială a invitaților?

„Deci are o listă cu invitații. De la Hammond? La fel de bine ar putea să fie cineva care lucrează la cabană. Cineva care nu are cele mai noi informații."

Nu, trebuia să fie o sursă din interiorul corporației Hammond: cum altfel ar fi putut să știe atât de multe despre viața particulară a lui Ron Slattery?

„Are o sursă în interior: pe cine?"

– Am fost un înlocuitor de ultim moment.

– Pentru Michael Zorn?

„Interesant, mi-am spus. Ține evidența."

– Așa e.

– Ce s-a întâmplat cu Zorn?

Deci informațiile lui erau foarte proaspete. Cunoștea foarte multe despre spălarea de bani și băncile extrateritoriale, despre asigurările de răpire și răscumpărare, și totuși nu știa totul despre sistemul financiar de la Hammond. Cel puțin nu știa lucrurile de care avea nevoie.

– Mike a trebuit să meargă în India; avea o întâlnire cu niște clienți.

– Și cum de te-au ales pe tine?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Începu să dea încet din cap.

– Cred că ești plin de rahat.

– Tare, și în ultima mea evaluare trimestrială scria același lucru.

El zâmbi și își mută privirea pătrunzătoare în altă direcție.

– Dar, dacă ar trebui să ghicesc, atunci poate pentru că știu destul de multe despre cel mai nou avion al nostru.

– Tipul H-880. Ești inginer?

– Nu, dar cred că am făcut odată cunoștință cu unul.

Chicoti.

– Eu sunt asistentul tipului care e responsabil pentru construcția SkyCruiserului. Sunt ca un fel de polițist de trafic mai bun. De fapt, partea cu „mai bun" poate fi dată deoparte.

– Și traficul ăsta include și vreo chestie legată de bani? Știi ceva despre sistemul de plăți, despre felul în care circulă banii în interiorul companiei?

– Știu că salariul îmi ajunge în cont la fiecare două săptămâni. Și cam asta e tot. Nici nu am nevoie să știu mai multe. Eu sunt tipul de la baza stâlpului totemic de aici.

Rămase tăcut o vreme.

– Asta nu înseamnă ceea ce crezi tu.

– Ce nu înseamnă?

– Tipul de jos, de pe stâlpul totemic. Partea de jos a totemului e de fapt cea mai importantă, înțelegi, pentru că este cea pe care oamenii o privesc cel mai adesea. Așa că, de obicei, este realizată de sculptorul-șef. El îi pune pe ucenicii săi să facă părțile de mai sus.

– Mersi, am zis. Asta mă face să mă simt mai bine.

– Desigur, ceilalți tipi nu știu nimic despre stâlpi totemici. Așa că se poartă cu tine ca naiba.

– Nu chiar.

– Văd și eu cum stau lucrurile.

– Atunci poate că eu nu. Deși le place să se laude cu câți bani au. Restaurante cu staif și carduri de membri la cluburi de golf și chestii dintr-astea.

– Asta pentru că nu sunt bărbați adevărați. Sunt niște molâi.

– Sau poate că știu că eu nu fac parte din lumea lor.

– Ei bine, e destul de evident că nu ești deloc ca ei. Nu sunt decât o adunătură de molâi și fătălăi, și lași.

„Și el încerca să mă atragă de partea lui, dar de ce?"

– Nu chiar. Unii dintre ei sunt niște duri. Destul de competitivi, genul de mascul feroce. Și cu toții fac mult mai mulți bani decât mine.

Se aplecă în față în scaun, întinzându-și degetul arătător, cu o mină serioasă. Vorbea cu exactitate, de parcă recita ceva ce învățase pe de rost.

– Cineva a spus odată că cea mai mare tragedie a acestui secol este că un bărbat poate să își trăiască întreaga viață fără să știe vreodată sigur dacă e un laș sau nu.

– Hmm. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Îmi aruncă o privire fugară și hotărî că nu eram sarcastic.

– Știi care e problema cu lumea de azi, frate? Computerele. Astea distrug rasa umană.

– Computerele?

– Ai văzut vreodată elani, amice? întrebă Russell.

– Nu am avut niciodată această plăcere.

– În fiecare toamnă, femela elan elimină mosc în urină, înțelegi? Așa le transmite elanilor masculi că e pregătită să se împerecheze. Masculii simt mirosul de mosc și încep să se lupte unul cu celălalt pentru femelă. Se atacă unul pe celălalt, își încleștează coarnele, fac un zgomot de necrezut, ca un fel de *trâmbițat*, până ce unul din ei renunță la luptă, iar învingătorul rămâne cu femela.

– Am văzut bătăi prin baruri care sună la fel.

– Astfel, femelele află care masculi sunt cei mai buni. Se împerechează cu învingătorii. Altfel, genele slabe sunt transmise mai departe, și elanii ajung să dispară. Așa funcționează lucrurile în natură.

– Sau în lumea corporatistă.

– Nu. Aici greșești. Întinse iar degetul cu severitatea unui profesor. Asta vreau să spun. Cu oamenii lucrurile nu mai stau astfel. Înainte, dacă un om era prea încet, era sfâșiat de smilodoni, de tigrii cu colții tip pumnal. Selecție naturală, nu-i așa?

– Nu cumva smilodonii au dispărut?

O privire săgetătoare, enervată.

– În zilele noastre, totul e cu susul în jos. Femeile nu se mai împerechează cu tipul care e un vânător mai bun. Se mărită cu tipii bogați.

– Poate că bogătașii sunt acum vânătorii mai buni.

Mă privi mânios, dar aveam impresia că nu îl deranja schimbul de replici. Poate îi făcea chiar plăcere.

– E ca și cum legea lui Darwin a fost abrogată. Am ajuns sub domnia celor slabi.

– În regulă.

– Crezi că femeile pot să își mai dea seama care bărbați sunt cei mai în formă acum? Nu pot. Dacă vezi un tip care e tot numai mușchi și poartă un tricou care să scoată asta în evidență, poți să fii sigur că își petrece tot timpul la sală, dar știi ceva? Ai toate șansele să fie hojmalău.

– Sau un campion la WrestleMania.

O altă privire enervată; mersesem prea departe.

– Să-i luăm de exemplu pe tipii ăştia. Făcu un semn spre perete, în direcţia ostaticilor din cealaltă cameră. Ţara asta a fost fondată de indivizi precum Kit Carson, care s-au luptat cu indienii cu puşti şi cuţite. De bărbaţi curajoşi. Dar toate astea au dispărut acum. În ziua de azi, un slăbănog din faţa calculatorului poate să lanseze o mie de rachete şi să omoare un milion de oameni. Lumea este condusă de o adunătură de mămăligi care nu ştiu decât să facă dublu clic ca să ajungă la putere. Care cred că ar trebui să primească decoraţii dacă s-au tăiat cu o foaie de hârtie.

– Îmi place chestia asta.

– Ideea lor de putere e PowerPoint. Au căşti pe cap şi degetele pe tastatură şi au impresia că sunt mari şi tari când, de fapt nu sunt decât jumătate mămăligi, jumătate maşinării. Nimic mai mult decât netrebnici care beau energizante, trimit mesaje instant, fac clicuri, ascultă iPoduri şi îşi pierd vremea pe net, iar Dumnezeu nu a vrut ca indivizi dintr-ăştia să ajungă să conducă planeta în locul unor bărbaţi adevăraţi.

Un ciocănit la uşă, urmat de Verne care intră cu o cană mare în mână, pe care i-o înmână lui Russell.

– În sfârşit. Mulţumesc, Verne, spuse Russell.

– Acum se plâng cu toţii cum că nu pot să doarmă pe podea, zise Verne, ridicând din umeri, zvâcnind.

– Spune-le că aici nu-s la Mandarin Oriental Hotel. Cine se plânge, tipa care-i şefă?

– Da, ea. Şi încă nişte tipi.

– Fătălăi. Bine, uite. Nu avem nici un motiv să-i ţinem acolo, pe podeaua tare. *Vreau* să adoarmă cu toţii. Este o cameră cu un covor mare lângă încăperea principală. Cea cu toate capetele împăiate de căprioară pe pereţi. Sala vânătorească.

– O ştiu.

– Mută-i pe toţi acolo. Spune-le să se întindă şi să doarmă. Aşa sunt mai uşor de păzit.

– Bine.

– Închide cu încuietoarea toate ferestrele.

– Am înţeles, se supuse Verne şi plecă.

Își îndoi picioarele și se lăsă pe spate în scaun.

– Nu tu ești cel care i-a spus lui Verne că o să-i scoată și ochiul bun dacă se atinge de iubita ta?

– Nu e iubita mea.

Mă luă prin surprindere cu un zâmbet vag.

– Ai coaie.

– Pur și simplu nu mi-a plăcut felul în care vorbea cu ea.

– Și cum de știi atât de multe despre revolverul Glock 18?

– Am fost un an în Garda Națională după liceu. Când nici o facultate nu voia să mă primească.

– Îți plac armele?

– Nu. Dar tatălui meu da, așa că am prins și eu câteva lucruri.

Tata ținea grenade drept trofee prin casă, un adevărat arsenal de arme neînregistrate. Să spui că „îi plăceau armele" ar fi fost prea puțin.

– Tragi bine?

– Nu foarte prost.

– Atunci presupun că ții destul de bine. Cei care sunt buni nu se laudă cu asta niciodată. Așa că îți ofer o alegere. Ori o să fii prietenul și ajutorul meu, ori o să trebuiască să te omor.

– Am nevoie de ceva timp de gândire ca să răspund.

– Un tip ca tine poate să facă și una, și alta, spuse cu o scuturare a capului. Încă am impresia că ai putea încerca să faci pe eroul.

– Nu mă cunoști.

– Chestia e că nu aud frica în vocea ta. Ca și cum ar lipsi ceva în tine. Sau ești altfel.

– Chiar așa?

– Încă nu te-am descifrat.

– Anunță-mă când o faci.

– Am impresia că s-ar putea să încerci ceva nesăbuit. Să nu o faci.

– N-o s-o fac.

– Chestia care se întâmplă aici e prea importantă ca să fie dată peste cap de un puști cu mai mult testosteron decât creier. Să nu crezi că mă păcălești sau că nu sunt cu ochii pe tine. Cineva o să trebuiască să fie împușcat primul în seara asta, ca lecție pentru ceilalți. Ai grijă ca toată lumea să înțeleagă asta. Și cred că tu s-ar putea să fii primul.

46

Dacă intenția lui era să mă sperie, atunci reușise, dar am refuzat să-l las să vadă asta. Am făcut o pauză de două-trei secunde, apoi i-am răspuns pe un ton nepăsător.

– E decizia ta, dar nu sunt sigur că vrei să faci asta.

– De ce?

– Crezi că eu sunt ultimul în care poți avea încredere? Mai degrabă eu sunt *singurul* în care poți avea încredere.

Se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele pe piept, privindu-mă cu atenție.

– Cum așa?

– Chiar tu ai spus-o, Russell. Dintre toți tipii de aici, eu sunt pionul. Eu nu primesc nici un bonus. Eu nu dețin acțiuni ale firmei. Mie chiar nu-mi *pasă* câți bani iei de la companie. Un milion, un miliard, pentru mine e același lucru. Pe mine nu mă afectează deloc. Mie nu-mi pasă câți bani câștigă sau pierde Hammond. Eu nici măcar nu am vrut să vin aici. Majoritatea dintre *ei* nu m-au vrut aici.

– Vrei să-mi spui că nu-ți pasă deloc ce se întâmplă cu oricare dintre acești tipi? Îmi pare rău, dar nu te cred.

– Nu mă înțelege greșit, nu aș vrea ca vreunul dintre ei să pățească ceva, dar nu e ca și cum mi-ar fi prieteni. Poate că ei câștigă mai bine decât mine, dar viețile lor nu valorează mai mult decât a mea.

– Ți-ar păsa dacă iubita ta ar păți ceva.

– E o amică. Nu iubita mea. Am ezitat. Da, mi-ar păsa dacă ea ar păți ceva, recunosc asta. Dar cooperez. Vreau ca toate astea să se încheie. Vreau să mă întorc acasă.

– Ei bine, un bărbat trebuie să-și facă întotdeauna treaba. S-ar putea întâmpla orice.

– Așa cum am spus, eu cooperez.

Ochii lui gri deveniră opaci, lipsiți de strălucire, de parcă cineva ar fi stins o lumină.

– Mi se pare că s-ar putea să fim amândoi de aceeași parte a baricadei.

Nu era convins de asta, iar eu știam că n-ar fi o idee bună să îl aprob.

– Nu știu dacă așa e, am spus, dar am înțeles că nu glumești. Așa că o să fac tot ce pot ca să te ajut să obții ce îți dorești.

– Asta îmi place să aud.

– Și ce-ai de gând să faci?

– Ce am *eu* de gând să fac?

– Jumătate de miliard de dolari, nu-i așa? Asta înseamnă o groază de bani. Ce o să faci cu ei?

Privirea lui trecu prin mine de parcă ar fi fost raze X, examinându-mă pe interior ca să vadă ce mecanisme mă pun în mișcare.

– Nu-ți face griji, o să găsesc eu ceva.

– Jumătate de miliard de dolari, am repetat. Frate. Știi ce-aș face eu? Dacă i-aș avea eu?

O pauză îndelungată.

– Hai spune.

– M-aș duce într-o țară care nu are tratate de extrădare semnate cu S.U.A.

– Unde? În Namibia? În Ciprul de Nord? În Yemen? Mersi, dar nu mă interesează.

Deci se interesase în această privință. Majoritatea oamenilor nu ar ști despre ce țări e vorba decât dacă sunt serioși în această privință.

– Mai sunt și alte locuri, am continuat.

– Cum ar fi?

Încă mă mai evalua sau chiar voia să știe?

– Costa Rica, am impresia, am răspuns.

– Las-o baltă. E ca și cum ai încerca să dispari în Beverly Hills.

– Există un loc în America Centrală, cred că e între Panama și Columbia, un loc unde nu există guvern. Zeci de mii de hectare de sălbăticie. Ca în Vestul Sălbatic de odinioară. Chestii de genul lui Kit Carson.

– Te gândești la regiunea Darién, zise dând din cap. Nu puteam să-i spun nimic nou. Nu are șosele. Mai mult junglă. Plin de viespi. Urăsc viespile.

– Trebuie să fie vreo țară normală în lume care nu a semnat tratate de extrădare...

– Semnarea unui tratat e o chestie. *Punerea lui în practică* e alta. În plus, există o diferență între extrădare și deportare, amice. Sigur că sunt o mulțime de locuri normale. Poți să îți pierzi urma în Belize sau Panama. Cubanezii nu te deportează dacă știi pe cine trebuie să ungi. Nici Cartagena nu e un loc prea rău.

– Ți-ai făcut temele.

– Întotdeauna. Sper că ai reținut asta.

– Mi se pare că plănuiești chestia asta de ceva vreme.

Un rânjet fioros. Nici o vorbă.

– Sper că ai fost precaut să acoperi și urma banilor, am spus. Știi că, dacă furi jumătate de miliard de dolari de la una dintre cele mai mari corporații din lume, o să ai o groază de lume care o să încerce să dea de bani. Să *te găsească.*

– Lasă-i să vâneze cât vor. Odată ce banii ajung într-o bancă din afară, dispar.

– Știi că banca noastră nu o să autorizeze un transfer de cinci sute de milioane de dolari către Insulele Cayman sau mai știu eu ce loc. Asta o să ridice o mulțime de semne de întrebare.

– De fapt, mă gândeam la Kazahstan.

– *Kazahstan?* Asta sună și mai suspicios.

– Sigur că da. Doar dacă știi cât de des transferă corporația Hammond bani unei companii din Kazahstan.

– Cum?

– Toate informațiile sunt pe Internet. Pe... cum se numea?... formularul 8-K despre mandatul de valori și tranzacții. Se pare că Boeing cumpără titaniu din Rusia, așa că voi îl

achiziționați din Kazahstan. Acest stat este unul dintre cei mai mari producători de titaniu din lume.

– Chiar așa?

Eu nu auzisem niciodată de asta. Mă întrebam dacă nu cumva inventează toate astea. Dar nu părea să mintă.

– Prețul pentru titaniu crește constant, așa că vouă vă place să vă faceți rezerve. Hammond are un contract încheiat pe o perioadă de zece ani cu o companie din Kazahstan, al cărei nume nu îl țin minte, în valoare de peste un miliard de dolari. Așa că în fiecare an voi transferați sute de milioane de dolari către Banca Națională din Kazahstan.

– Deci, noi transferăm banii în Kazahstan?

– Nu direct. Către banca lor corespondentă din New York. Deutsche Bank.

– Cum de știi toate astea?

– După cum ai spus și tu, Jake, îmi fac temele. Așa că să spunem că eu înființez o firmă-fantomă în Bermude sau Insulele Virgine Britanice ori în Seychelles și îi dau un nume inventat care sună ca o firmă de exportat titaniu din Kazahstan, da? Banca voastră face transferul către această companie-fantomă care are cont bancar la Deutsche Bank în New York și nu o să aibă cum să știe adevărul.

– Credeam că germanii cooperează cu S.U.A în chestiuni de spălare de bani.

– Desigur. Dar Deutsche Bank nu o să îi aibă pentru mai mult de câteva secunde înainte ca aceștia să ajungă la Bank for International Settlements în Basel. Și de acolo, ei bine... ai încredere în mine. Am pus totul la cale până la ultimul detaliu.

Chiar așa făcuse. Nu inventa toate astea, părea să știe prea multe detalii.

– Sunt impresionat.

– Nu mă subestima niciodată, amice. Acum, câteva întrebări pentru tine.

Am dat din cap.

– Doamna președinte al Consiliului de administrație, spuse Russell. Cheryl Tobin. Majoritatea tipilor de aici nu o prea plac, nu-i așa?

– Eu nu am nimic cu ea.

De ce îi păsa lui de asta?

– Ei bine, tu eşti jos pe stâlpul totemic, afirmă zâmbind şiret. Vorbesc despre tipii de la nivelul executiv.

– Majoritatea nu o plac, am recunoscut.

– De ce? Pentru că-i o javră?

Am tăcut un moment. Unii tipi folosesc cuvântul „javră" când vor să spună „femeie". Tipi aşa ca Russell, m-am gândit. Nu aveam să fiu eu cel care să îl înveţe să vorbească mai frumos.

– Da, probabil că nu le place prea mult faptul că o femeie e şefa. Dar treaba e că, fie le place asta sau nu, ea se află la conducere.

– Şeful poate să nu aibă întotdeauna dreptate, dar tot şef rămâne, nu-i aşa?

– Ceva de genul ăsta.

El îşi scutură capul.

– Eu cred că e din cauză că nu vor ca ea să îi ia la bani mărunţi. Că s-ar putea să descopere diverse lucruri. Cum ar fi darea de mită, de exemplu.

– Astea sunt noutăţi pentru mine.

Oare îi spusese Slattery despre investigaţia internă din companie? Sau altcineva, sursa lui din interior?

– Dar nu m-ar surprinde. Îi place ca regulile să fie întotdeauna respectate.

– Le-ar plăcea la nebunie să scape de ea.

– Poate unora dintre ei. Dar Consiliul de administraţie a ales-o, nu ei.

– Iar ea nu are puterea să îi concedieze pe nici unul dintre ei, nu-i aşa?

– N-am mai auzit asta până acum.

– Ştiu foarte multe lucruri despre firma ta.

– Văd asta.

Şi mă întrebam cum de cunoaşte atâtea.

– Ea e cea care mi se împotriveşte.

– Asta e treaba ei. Cineva trebuie s-o facă, iar ea e cea care conduce compania. Dar o să se dea şi ea pe brazdă.

– Poate că nu am nevoie de ea.

– Poate că ai. Tocmai asta e chestia, Russell. Trebuie să îți lași cât mai multe opțiuni. Oricine are autorizație de semnătură este o persoană de care s-ar putea să ai nevoie. Ideea e ca tu să îți primești banii. Nu să cureți pădurea de uscături.

– Dar ea nu are autorizație de semnătură, nu-i așa?

– Asta e o informație care mă depășește, Russell.

– Interesant, nu-i așa?

– Dacă e adevărat. Ai aflat toate astea de la Ron Slattery?

– Am sursele mele, răspunse făcând cu ochiul. Trebuie să știu pe cine am nevoie să țin în viață.

– Nu știi niciodată de cine s-ar putea să ai nevoie.

– Nu îmi trebuie decât o singură persoană.

Mi-am scuturat capul.

– Nu fi așa sigur. La suma despre care vorbim, probabil că banca o să ceară autorizația a doi ofițeri ai companiei. Asta înseamnă nume de utilizator și parole, și naiba mai știe ce.

– Odată ce am făcut rost de numele de utilizator și parole, nu o să mai am nevoie de ei.

– Russell, hai să fim cinstiți: – vrei să împuști pe cineva ca să bagi frica în restul, nu-i așa? Dar chestia e că nu știi numele pe care cei de la bancă le au pe lista lor. Dacă insistă să ceară o confirmare telefonică?

– Confirmare telefonică?

– Dacă sună ca să verifice tranzacția.

– Așa ceva nu o să se întâmple. Totul o să fie făcut pe Internet.

– Da, dar privește problema din unghiul ăsta. Este o tranzacție de jumătate de *miliard* de dolari primită de la un calculator din afara țării – chestia asta nu are cum să nu pună tot felul de semne de întrebare celor de la bancă.

– Nu dacă folosim codurile de autorizație corespunzătoare.

– Poate, am spus eu. Sau poate nu. Hai să presupunem că cererea de transfer este procesată de către un birocrat chițibușar de la bancă. Un angajat situat la un nivel inferior de la departamentul de transferuri, care a văzut prea multe seriale TV despre bănci fraudate de hackeri ucraineni și care nu vrea să își piardă locul de muncă. Așa că sună la numărul de telefon

pe care îl are în dosarul pentru Hammond, la biroul ofițerului trezoreriei sau cum naiba îi zice, dar nimeni de la sediul corporației Hammond nu știe nimic despre vreun transfer.

– Toți tipii importanți sunt aici, spuse el.

Părea mai puțin sigur pe sine.

– Așa că cineva de la sediu spune: Vai de mine, nu știu nimic despre asta, dar uite numărul de telefon de la cabana unde sunt adunați toți boșii. Doamna de la bancă, având impresia că face o treabă bună, că o să fie poate promovată pentru chestia asta, o să sune la numărul de aici. Care se întâmplă să fie singurul număr de telefon din toată clădirea, telefonul satelit al directorului. Poate că tu însuți o să răspunzi la telefon. În fine. Dar ea cere să vorbească cu cineva al cărui nume figurează pe lista ei.

– O să vorbească cu ea, poți să mă crezi pe cuvânt.

– Și poate că protocolul cere ca ea să vorbească cu doi directori executivi. La o asemenea sumă.

– Poate.

– Așa că tu trebuie să ai măcar doi dintre ei prin preajmă ca să răspundă la telefon și să spună că da, e în regulă.

– Ea nu o să știe cu cine stă de vorbă. Ce naiba, Buck ar putea pretinde că e Ronald Slattery, dacă se ajunge la o asemenea situație.

Am ridicat din umeri.

– Și dacă au amprente vocale? Pentru o jumătate de miliard de dolari, nu poți să știi ce fel de măsuri de siguranță și-au luat.

– Tot o să am nevoie doar de doi dintre ei.

– Chestia e, Russell, că nu știi ce nume figurează pe lista celor de la bancă.

– Cum?

– Uite, eu nu știu cum funcționează chestia asta. Dar, dacă banca are o listă cu două sau trei nume cu care trebuie să intre în contact în cazul unei cereri de transfer, pentru o sumă de, ce știu eu, cincizeci de milioane sau o sută de milioane de dolari, tu nu ai de unde să știi cine e pe acea listă.

Rămase tăcut pentru cinci, zece secunde. Privi în jur pe verandă. Moliile fâlfâiau afară. O insectă mare, poate un cărăbuș, se tot izbea de paravan. Greierii păreau să țârâie și mai repede, dar poate că era doar o impresie. Afară era mai multă lumină decât în interior: puteam să văd luciul lunii pe valuri, debarcaderul argintiu din lemn, bolovanii și pietrele de pe țărm.

– Toate astea le scoți din burtă, nu-i așa? se interesă el.

– Poți să fii sigur.

Dădu din cap, zâmbind, apoi zâmbetul îi păli.

– Dar asta nu înseamnă că te înșeli, totuși.

– Și încă ceva? Unul dintre ostatici are nevoie de insulină.

– Tipul acela, Latimer.

– Ar putea să intre în comă. Ar putea să moară. Nu vrei să se întâmple asta.

– De ce nu?

– El este consilierul general. Și el s-ar putea să aibă autorizație de semnătură. Nu dărâma poduri pe care s-ar putea să trebuiască să le traversezi mai târziu.

El aprobă din cap.

– Cum de ești atât de serviabil?

– Poate vreau să-mi salvez pielea.

– Dacă încerci vreo șmecherie, o să-mi dau seama imediat.

– Ți-am spus deja. Nu vreau decât să merg acasă.

Ne-am privit unul pe celălalt câteva secunde. Duraseră parcă o oră. Mugetul oceanului, valurile care se spărgeau de țărmul stâncos.

– Ai grijă să nu mă superi, mă avertiză el, și o să scapi de-aici cu viață. Dar dacă încerci ceva...

– Știu.

– Nu, spuse Russell, nu știi. Ai impresia că știi ce se întâmplă aici, amice, dar nu ai nici cea mai vagă idee.

47

Vorbele lui Russell îmi răsunau în cap în timp ce Travis mă conducea de pe veranda închisă în camera mare.

„Ai impresia că știi ce se întâmplă aici, amice, dar nu ai nici cea mai vagă idee."

Mă conduse într-o altă cameră pe care nu o văzusem înainte, un fel de salon sau cameră de lectură cu coarne și capete de cerbi prinse pe pereți. Podeaua era acoperită cu un covor oriental imens, pe care unii dintre ostatici erau întinși sau ghemuiți, iar alții stăteau în grupuri, vorbind pe un ton scăzut. Pentru un moment, scena îmi aduse aminte de grădiniță, unde toți copiii erau întinși pe covorașe când venea ora somnului.

O lanternă Coleman aprinsă pe o masă demontabilă proiecta un con de lumină verzuie. Aproape de ea, cei doi gardieni de serviciu stăteau aproape unul de celălalt, pe scaune cu spetează, murmurând între ei – Buck, cel cu părul negru și cioc, și Verne, fostul pușcăriaș cu tatuajul cu lacrimi.

Am observat că nu era decât o singură ușă. Erau mai multe ferestre, dar acestea erau închise și probabil chiar încuiate.

Mă întrebam cât aveau de gând să ne țină acolo. Era deja joi dimineața devreme. Presupuneam că Russell avea să-i interogheze pe oameni în timpul nopții – ceruse o cană mare de cafea.

Mă împinse pe ușă, apoi îl strigă pe Geoff Latimer. Acesta era întins pe-o parte, palid și extenuat.

– Ai noroc, zise Travis, ajutându-l pe Latimer să se ridice în picioare cu o blândețe la care nu m-aș fi așteptat.

– Slavă cerului, spuse Latimer.

Travis și Latimer părăsiră încăperea, iar cei doi gardieni vorbeau șoptit. Verne își mișca piciorul constant, un tic nervos. Era evident că nu erau îngrijorați în privința noastră – neînarmați, cu mâinile legate.

În cameră era destul de liniște. Bodine și băieții lui conversau pe un ton scăzut. Câțiva dintre ostatici vorbeau șoptit unul cu celălalt – Bodine, Barlow și Bross, cei trei muschetari, stând deoparte într-un colț, conspirând. Am observat că Ron Slattery li se alăturase.

Alții adormiră deja, epuizați de stres, de ziua lungă și ora târzie. Câțiva sforăiau.

– Doamne, Landry.

Ali era la trei-patru metri depărtare, împreună cu Cheryl și Paul Fecher, directorul cabanei, și fiul acestuia. M-am uitat la cei doi gardieni din celălalt capăt al camerei, cu fețele pe jumătate scăldate de lumina lămpii, pe jumătate în umbră. Nu puteam să îmi dau seama cât de atent ne urmăreau, dacă erau măcar atenți la noi.

Încet, am alunecat pe covor.

– Eram îngrijorați din cauza ta, spuse Ali.

– A fost în regulă.

– Atunci când te-a prins de cealaltă parte a șemineului…

– A fost cam încordată situația, am recunoscut.

– Ce voia să știe? întrebă Cheryl.

– Ei bine, și-a dat seama destul de repede că nu știam nimic folositor. M-a evaluat mai degrabă. A întrebat de tine și… vocea îmi pieri. Directorul și fiul său erau așezați lângă Ali, ne urmăreau conversația, dar în rest nu mai era nimeni de la Hammond care să poată să ne audă. Știa despre investigație.

Ochii ei se opriră pentru o fracțiune de secundă, apoi se îngustară.

– Cum se poate, pentru numele lui Dumnezeu? De ce i-ar spune cineva asta?

– Sunt destul de convins că are o sursă în interiorul corporației Hammond.

Cheryl aprobă din cap.

– Știe prea multe, asta e sigur. Și Danziger crede că s-ar putea să fie un profesionist, cineva care se ocupă cu R&R.

Privi peste umăr. Danziger dormea, întins pe-o parte lângă perete.

– Ne-a spus și despre codul de forță majoră.

– E mult mai bun decât ideea mea inițială, am spus.

– Măcar tu ai avut un plan, zise Cheryl. Îți sunt datoare cu niște scuze.

– De ce?

– Eu i-am etichetat greșit. Tu ți-ai dat seama din primul moment cine sunt. Și felul cum mi-ai luat apărarea... nu o să uit asta. Părea jenată. Chestia asta nu e ușoară.

– Pentru nici unul dintre noi nu e ușor, am întărit.

Ușa se deschise. Travis intră cu Latimer, apoi strigă numele lui Danziger. Latimer se așeză lângă noi. Arăta mult mai bine, acum că îi trecuse criza diabetică.

Zâmbi și murmură un *mulțumesc.*

Eu am dat simplu din cap.

Dintr-odată, se aprinseră toate luminile în cameră, la fel de brusc cum se opriseră. Lămpile și aplicele de pe pereți începură să funcționeze. Mai mulți oameni se treziră, priviră în jur.

– Presupun că generatorul a fost reparat, spuse Latimer.

Am aprobat.

– Știi, ceea ce ai făcut înainte, că ai mers de cealaltă parte a șemineului pentru a vorbi cu Grogan și Danziger?

– Am fost prost, nu-i așa?

– Curajos, Jake. Tipii ăștia se plimbă cu arme pe-aici. Ai fi putut fi împușcat.

– Nu cred asta.

– Ești un tip curajos, Jake.

– Doar un supraviețuitor.

– Mai mult de-atât.

– Ei bine, știi, un tip înțelept mi-a spus odată că cea mai mare tragedie a acestui secol e că un bărbat poate să își trăiască întreaga viață fără să afle vreodată dacă este un laș sau nu. Am zâmbit, ridicându-mi degetul arătător. Russell mi-a spus asta.

– Știi care este definiția unui laș? zise el. Un laș este un erou cu soție, copii și ipotecă.

– Poate că asta e cheia, am spus. Nu am soție, nu am copii. Și nici nu am ipotecă, închiriez.

Se auzi un zgomot din cealaltă parte a camerei. Wayne, cel cu tunsoarea Depeche, intră împreună cu Peter, meșterul, un bărbat scund și durduliu, cu o mustață gri stufoasă, cu păr grizonant rar și ochelari cu ramă groasă. Transpira abundent.

Wayne vorbi șoptit cu ceilalți gardieni câteva minute, apoi îl conduse pe meșter înapoi în colțul din dreapta, în spatele camerei.

Un minut mai târziu, Russell intră împreună cu fratele său, cu John Danziger în fața lor.

Danziger părea îngrozit.

Russell își drese glasul.

– Scuzați-mă, doamnelor și domnilor, anunță el. Avem de făcut o mică afacere.

Își scoase arma din toc.

– Unii dintre voi se pare că sunteți de părere că o să încercați să fiți deștepți, spuse Russell. Să aruncați niște nisip în echipament. Să încercați să stricați lucrurile pentru ceilalți. De parcă eu nu aș avea cum să aflu.

Pe măsură ce vorbea, scoase încărcătorul revolverului, îl ridică, se uită să vadă dacă era plin. Părea ciudat să facă un asemenea lucru. Trebuia să știe deja că arma era încărcată.

– Nu era un tip care-a spus ceva de genul că trebuie să rămânem împreună sau o să fim despărțiți pe vecie? Parcă George Washington sau unul dintre tipii ăia?

– Cred că, de fapt, Benjamin Franklin a fost cel care a spus asta, îl contrazise Hugo Lummis.

Russell îl privi pe Lummis pentru un moment.

– Ei bine, mulțumesc, Hugo, spuse dând din cap. Nu mulți tipi au curaj să corecteze pe cineva care ține o armă încărcată.

– Nu te corectez, spuse Lummis în grabă. Eu doar...

– E în regulă, Hugo, îl liniști Russell. Îmi place să învăț lucruri noi. Nu tuturor le place asta, totuși. Unii oameni au

idei fixe în cap. De aceea o să primiți acum cu toții o lecție. Un *seminar*. Nu ar trebui să dureze prea mult.

Băgă încărcătorul înapoi în rezervorul pistolului, și aceasta scoase un pocnet scurt.

– John, spuse el blând, ai putea, te rog, să îngenunchezi aici? Da, așa e bine. Chiar acolo. Nu pe covor, pe lemn. Așa e bine.

– Te rog, nu, imploră Danziger.

Îngenunche, privind prin cameră, cu fața înghețată.

– Acum, John, zise Russell, tu și cu mine o să le dăm colegilor tăi o lecție pe care nu o vor uita niciodată. Vezi tu, cele mai bune lecții, cred eu, sunt cele în care profesorul învață alături de elevi. Așa că, deși eu sunt cel care predă această lecție, cu toții o să învățăm din ea câte ceva. Toată lumea în afară de tine, John. Cred că pentru tine o să fie prea târziu. Tu o să trebuiască să fii demonstrația.

– Te rog, spuse Danziger.

Îngenunche pe podeaua de lemn, cu trunchiul perfect drept, cu mâinile legate în fața stomacului plat. Ar fi putut să fie la biserică. Tricoul lui albastru-deschis avea pete mari de transpirație la subsuoară.

Russell se îndreptă spre Danziger dintr-o parte, așa cum un profesor bătrân se apropie de tablă. Avea pistolul Glock în mâna dreaptă. De cealaltă parte a lui Danziger era Travis, care își ținea și el arma în mână.

Ochii lui Danziger se mișcau frenetic. Pentru un moment scurt se uită în ochii mei.

Vocea lui Russell era calmă, tonul scăzut.

– Deci, John, ce este un cod de forță majoră?

48

Noi priveam îngroziți.

– Un cod de forță majoră? întrebă Danziger. Este, ca o alarmă pentru hoți, când...

– Nu cred că aici vorbim despre o alarmă pentru hoți, nu-i așa, John?

– Ți-am mai spus deja, nu știu despre ce vorbești, mărturisi Danziger.

– Așa ai făcut, nu-i așa? Deci presupun că nu ai cum să îmi fii de folos.

Russell își ridică pistolul și îl lipi după urechea dreaptă a lui Danziger. Trase piedica de siguranță.

– Russell, nu face asta! am exclamat eu.

Cineva, poate Lummis, a strigat: *Nu!*

Brusc, cineva se agită. Alan Grogan încerca să se ridice în picioare.

– Te rog! strigă el. O să vorbesc eu cu tine. O să îți spun tot ce vrei.

– Ăsta e Alan? întrebă Russell fără să se întoarcă să vadă.

Eu priveam, țintuit locului și plin de furie, cu mintea agitată. Russell nu avea să apese pe trăgaci. Mai ales după conversația pe care o avusesem.

Dar, dacă avea într-adevăr de gând să o facă, era imposibil ca cineva să-l oprească. Nu cu patru bărbați înarmați în apropiere.

Grogan înaintă în zigzag pe covor, ocolind ceilalți ostatici. Se împiedică de ceva, dar se ridică imediat, agil ca un sportiv. Fața îi era purpurie.

– Nu e nevoie să faci asta, insistă Grogan.

Travis își ridică arma și ținti spre Grogan, iar ceilalți doi făcură la fel.

– Alan, spuse Danziger, stai jos! Nu ai nimic de-a face cu asta.

Russell se întoarse spre Grogan, cu un rânjet misterios pe față.

– Vrei să îmi spui ceva? Să încerci să îți salvezi prietenul?

– Orice vrei să știi, răspunse Grogan. Dar pune arma jos.

– Alan, stai *jos*, repetă Danziger. Nu știi nimic despre toată chestia asta.

– Cred că vrea să te ajute, John, spuse Russell. Știi ce o să se întâmple dacă apăs pe trăgaci?

– *N-o face*, șopti Danziger. Te rog. O să îți spun tot ce vrei să știi despre codul de forță majoră. Orice vrei să...

– Nu e o scenă frumoasă, continuă Russell. Nu e ca la televizor. Un glonț de nouă milimetri are o viteză de aproximativ trei sute de metri pe secundă. Primul lucru pe care îl face e o gaură rotundă în craniu, înțelegi. Împinge fragmentele de os în creier. Ca o peșteră. Înăuntru se acumulează presiune. De fapt, creierul tău explodează, John.

– Russell, spuse Grogan, venind mai aproape, nu trebuie să faci asta. O să îți spună tot ce vrei să știi, și la fel o să fac și eu. Nimeni nu o să folosească nici un fel de cod de forță majoră, îți promit asta. Nu era decât o idee, despre care am discutat, dar care *nu o să fie aplicată!*

Dar Russell nu voia să își încheie monologul sadic.

– Când țintesc aici, înțelegi, glonțul o să treacă exact prin trunchiul cerebral. O să te omoare instantaneu. Pentru tine e stingerea, dar pentru toți ceilalți e groaznic, să știi.

Danziger vorbea, încerca să-l acopere pe Russell.

– Codul de forță majoră nu e nimic altceva decât un set de numere. Introduci un nouă înainte de...

– O să vadă sânge și țesuturi, continuă Russell. Mici bucăți de materie cenușie, care sunt eliminate prin rana de la ieșire. S-ar putea să vadă chiar și ceva care se cheamă ricoșeu, la o rană de contact ca aceasta. Materie cenușie care iese prin rana de intrare. Nu e plăcut. Nu pentru mine, cel puțin. S-ar putea să mă aleg cu o parte din creierul tău pe haine.

Danziger tremura, plângând tăcut. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă. Transpiraţia îi udase tricoul aproape în întregime.

– Opreşte-te, strigă el. Îţi *spun* totul! *Te rog!*

– Russell, strigă Cheryl, cu vocea tremurând, *nu* face asta. Nu vrei să fii acuzat de crimă. Nu ai nici un motiv să faci asta. Nimeni nu o să încerce să împiedice transferul. O să facem tot ce vrei tu.

– Îţi *spune* totul! strigă Grogan. Ascultă-l. Ce altceva mai *vrei?*

Şi el plângea acum.

– Alan, vreau ca tu să rămâi acolo unde eşti, ceru Russell. Nu te apropia mai mult de-atât.

– Russell, ascultă-mă, te rog!

Era Bo Lampack. Acesta încercă să se ridice în picioare, căzu în genunchi, apoi reuşi să se înalţe.

– Ajută-mă să te ajut, zise, încercând să se îndrepte spre Russell. Eu sunt Bo, adăugă.

– Stai jos, Bo, spuse Russell.

Dar Bo continuă să se apropie.

– Vreau să ştii că suntem pe aceeaşi pagină. Noi toţi. Cu toţii vrem să încheiem situaţia asta. Cu toţii vrem să îţi dăm ceea ce îţi doreşti.

– Nu te apropia mai mult, Bo, porunci Russell, fixându-l cu privirea.

– Nu fac decât să spun, continuă Bo, apropiindu-se şi mai mult, că ar trebui să înţelegi că tu ai controlul absolut al situaţiei. Şi că noi toţi avem un respect profund pentru tine. Înţelegem complet că şi tu eşti o fiinţă umană cu nevoi ca toţi ceilalţi...

Russell se întoarse din călcâie şi îl pocni pe Bo peste faţă cu pistolul. Bo ţipă şi căzu pe spate, cu faţa plină de sânge.

Apoi Russell puse din nou arma după urechea dreaptă a lui Danziger.

– Vrei să-mi spui ce se întâmplă după ce introduci codul de forţă majoră? întrebă Russell domol.

Danziger îşi închise ochii.

– Acesta declanşează o alarmă tăcută, explică tremurând. Dă avertizare băncii că cererea de transfer este forţată.

– În regulă, bine, încuviință Russell. Acum, John, spune-mi ceva. Mai există alt *cod de forță majoră?* În afară de nouă, mă refer.

Buzele lui Danziger formară un *Nu* ca răspuns, dar nu scoase nici un sunet.

– Nu pot să te aud, zise Russell.

– Nu, suspină Danziger.

– Nici o altă modalitate ca cineva să strecoare un *cod de forță majoră?*

– Nu. Nimic altceva.

– Asta-i tot? Nici o altă șmecherie de care știi? Nimic altceva cu care amicii tăi ar putea să îmi strice planurile?

Russell răsuci arma, cu capătul fixat în același loc după urechea dreaptă a lui Danziger.

Fața lui Danziger era schimonosită, complet roșie.

– Nu... nu îmi vine nimic în minte, șopti el.

– Tu ai fi tipul care ar ști, dacă ar mai fi ceva, nu-i așa?

– Da, spuse Danziger. Nu mai e nimeni altcineva care să... Vocea îi era întreruptă de hohote de plâns.

– Care să ce?

– Care să cunoască... sistemele...

– Deci, atunci asta e tot? spuse Russell. Nici o altă șmecherie?

– Nimic, îți jur!

– Mulțumesc, John, spuse Russell. Ai fost foarte cooperant.

Danziger gâfâi, aprobă din cap, își închise ochii, părea secătuit.

– Mulțumesc, șopti el.

Puteai să simți aproape cum toată lumea respiră ușurată în același timp. Russell era un sadic, dar nu un ucigaș. Îl torturase pe Danziger ca să obțină informația pe care o voia, așa că nu avea nevoie să îl omoare.

– O, slavă cerului, spuse Grogan expirând.

Și pe fața lui, lacrimile curgeau șiroi.

– Nu, șopti Russell, eu *îți* mulțumesc. Adio, John!

Apăsă trăgaciul, iar arma îi săltă în mână și umplu camera cu o explozie asurzitoare.

Danziger căzu pe-o parte.

Focul de armă părea să aibă ecou, dar știam că e o iluzie auditivă. Urechile îmi țiuiau de la zgomotul ascuțit. Mă holbam, nevenindu-mi să cred ceea ce tocmai văzusem.

Tăcerea fuse întreruptă de cineva care suspină adânc.

Oamenii începură să țipe, alții să plângă.

Cineva vomită.

O bucată mare din partea dreaptă a capului lui Danziger lipsea.

Russell își trecu mâna stângă peste față pentru a șterge stropii roșii. Verne chiui tare și își pocni un pumn în palmă.

– Așa, strigă el. Ați văzut *asta?*

Câțiva oameni se trântiră pe podea. Unii dintre ei încercară să își acopere ochii cu brațele, să își plece fruntea. Ali își adânci capul între picioare.

Eu voiam să strig, dar nu puteam. Gâtul mi se închisese parcă.

Russell se ridică, lăsă arma în jos, se dădu câțiva pași în spate. Travis își privea furios fratele.

Deasupra cacofoniei, a țipetelor și plânsetelor, l-am auzit pe Russell spunându-i fratelui său:

– Un bărbat trebuie să facă ceea ce are de făcut.

– *Naiba să te ia!* strigă Hank Bodine.

În tot acest haos, ochii mei fuseră atrași spre Grogan. Acesta era în picioare, împleticindu-se spre trupul lui Danziger. Fața îi era roșie și contorsionată, și plângea, scuturându-și capul. Îngenunche lângă trupul lui Danziger, își întinse mâinile legate, tremurânde, încercând să ridice capul distrus al prietenului său, să îl strângă în brațe.

Gura i se mișca de parcă ar fi încercat să vorbească, dar nu scotea nici un cuvânt, doar gâfâieli, ca niște sughițuri. Printre degete i se scurgea sânge.

Pe podea, lângă Danziger, se formase o baltă vâscoasă de sânge, apoi Grogan se aplecă și sărută buzele bărbatului mort, și brusc toată lumea înțelese.

Eu nu puteam să văd fața lui Grogan. Îi vedeam doar umerii care tremurau.

Coborî cu grijă capul lui Danziger pe podea, îngenunche câteva secunde de parcă s-ar fi rugat. Se ridică încet în picioare,

pe măsură ce scotea un strigăt îngrozitor, și se împletici spre Russell, cu fața distorsionată de furie și durere.

– Nenorocitul naibii! strigă el, scuipând.

Se năpusti asupra lui Russell, împingându-și mâinile legate spre fața lui Russell, încercând parcă să îl sugrume.

– *Lua-te-ar naiba, nenorocitul dracului!*

– Alan? spuse Russell pe un ton prozaic, pe când făcu un pas lateral, dându-se din calea lui.

– *De ce?* gâfâi Grogan? De ce în numele Domnului...?

– Și ție, spuse Russell și trase încă un foc de armă.

Partea a treia

49

Fața delicată, feminină a lui Pee Wee Farrentino devenise monstruoasă: un haos de cicatrici roșii. Era urâtă, întocmai cum își dorise.

Dar asta nu pusese capăt vizitelor nocturne ale lui Glover. Și nici întâlnirea mea cu doctorul Jerome Marcus, asistentul medical de la Glenview, care urmase imperativul birocratic de a nu zdruncina lucrurile. El își îngropa raportul într-un morman de hârtii. Voia un birou mai mare.

Ochii lui Pee Wee deveniseră lipsiți complet de expresie. Își pierduse orice speranță.

Într-o dimineață, nu l-am văzut prezent la inspecție. Gardianul de dimineață, Caffrey, a mers în camera lui și l-a găsit acolo.

Își sfâșiase cearșaful și făcuse din el o frânghie, pe care o prinsese de o țeavă pe calorifer, și reușise să își contorsioneze în așa fel trupul, încât să se spânzure singur. Doar Pee Wee putea să facă ceva atât de ingenios.

Caffrey ne-a descris copleșit scena: noi nu am avut voie să o vedem.

Lupul cel rău pusese stăpânire pe mine. Am simțit cum sunt împins într-un tunel întunecat, din care nu exista nici o cale de întoarcere.

În timpul orei de exerciții fizice în aer liber, am făcut prima mișcare. M-am năpustit asupra lui Glover, i-am smuls bastonul de cauciuc din mână, cu o putere aproape supraomenească. Combustibilul puternic al furiei.

Pe când el încerca să îl tragă înapoi, eu l-am lovit în spatele genunchilor. Întocmai cum îmi făcuse și el mie de nenumărate ori.

S-a împleticit, s-a întins la pământ, a urlat că o să mă trimită direct la carceră. L-a strigat pe Caffrey.

Dar Caffrey stătea și privea.

Umilit, cu buza spartă, cu sânge pe față, Glover l-a strigat pe Estevez.

Eu îmi îndesam pumnii în fața lui, „unu doi, unu doi" până ce am simțit cum osul tare se înmoaie.

„Unu doi, unu doi."

Devenisem protectorul lui Raymond Farrentino și eșuasem, iar acesta era singurul lucru pe care mai puteam să îl fac.

El a urlat, ca un animal turbat, aruncând orbește cu pumnii spre mine, încercând să îmi blocheze loviturile. Mi-a pocnit obrazul drept cu o lovitură atât de tare, că ar fi trebuit să mă dea pe spate. Dar n-a fost așa. Eram într-un alt loc. Furia mea îmi dădea putere și avea efect de anestezic. Își legăna capul dintr-o parte în alta, ca să evite loviturile. Amărât, cu dinții plini de sânge.

Chiar și în nebunia mea temporară, știam că nu aveam să rezolv nimic prin faptul că îl snopeam în bătaie pe Glover. Acest lucru nu putea decât să-mi provoace și mie multe necazuri. Dar senzația era prea plăcută ca să mă opresc.

L-am lovit cu genunchiul în stomac și am văzut cum și-a dat ochii peste cap pentru o clipă. S-a aplecat, iar atunci i-am tras un pumn în bărbie și am auzit ceva rupându-se. A făcut doi pași în spate, s-a împleticit și a căzut la pământ.

Apoi a avut loc ceva remarcabil. Estevez, apoi Alvaro și alți câțiva puști mai mari au început să se adune în jurul meu și al lui Glover. Unii dintre ei aveau rozete artizanale și bucăți ascuțite de oțel din arcurile de la saltea – un omagiu pentru Pee Wee.

Puteam să vedem cu toții frica din ochii lui palizi și șterși. Vraja fusese ruptă. Abia mai târziu m-am întrebat oare câți dintre ei fuseseră victimele lui Glover.

Pe când ceilalți îi trăgeau pumni și îl tăiau cu bucățile de arcuri de saltea, împingându-mă deoparte, gardienii din Corpul D și celelalte unități au început să curgă în curte, cu bastoanele pregătite.

Au început să îi înlăture pe puști de pe Glover, oprindu-i să depășească limita, să meargă prea departe.

Li s-a ordonat tuturor să se întoarcă în celule. Cei care nu se întorceau imediat aveau să fie trimiși la Unitatea Specială de Corecție. Vestea că pedeapsa avea să fie severă s-a răspândit imediat: transferul la ceea ce ei numeau școala de gladiatori – un penitenciar de maximă siguranță pentru deținuții violenți, un loc chiar mai rău decât Glenview.

Eu am fost trimis în detenție solitară, fiind informat că o să fiu acuzat de asalt și bătaie. Aveam să fiu judecat ca adult. În loc să fiu eliberat la șaptesprezece ani, aveam să văd lumea de afară la multă vreme după împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, asta dacă aveam să supraviețuiesc.

Apoi un al doilea lucru remarcabil s-a întâmplat: un cadou postmortem din partea lui Pee Wee, ultima lui mișcare iscusită.

Nu eram închiși în celule de nici o oră, când cineva a găsit biletul pe care îl lăsase pentru mine.

De câteva nopți, împins de peretele camerei lui, descoperise că privea direct în ochiul roșu al camerei de supraveghere. Câteodată, Glover uita să o oprească.

Pentru Pee Wee a fost simplu să intre în centrul de comandă al Corpului D, acolo unde erau stocate și înregistrate casetele, unde se puteau face copii. A trimis casetele Departamentului de Protecție a Copiilor, ziarelor locale, postului de televiziune local. Pentru el, trimiterea acestora afară fusese mai ușoară decât aducerea de droguri înăuntru.

În acea seară, ridicat în picioare în pat, am privit prin geamul întărit cu sârmă cum au venit pe alee două mașini de poliție și o dubiță de televiziune. Douăzeci de minute mai târziu, au apărut câțiva inși prinși cu cătușe, luminați de proiectoarele puternice ale echipei de filmare. Unul din ei era un bărbat cu părul gri, cu ochelari fără ramă și cămașa călcată la dungă. Celălalt era Glover, de nerecunoscut, abia fiind în stare să meargă. Era însoțit de trei polițiști.

50

Wayne intră cu o găleată plină de apă cu detergent. Cele două menajere speriate – bulgăroaicele care veniseră să lucreze pe timpul verii – curățară sângele de pe podea. Russell le poruncise să vină în față, iar Travis le dezlegă mâinile, și la început rămaseră locului tremurând și plângând, crezând probabil că ele erau următoarele. Russell arătă cu degetul spre o pată roșie pe covor și le spuse să curețe și acolo. De parcă nu ar fi vrut să lase mizerie după ce totul se va termina.

Ostaticii se liniștiseră acum, amețiți și terorizați, prinși parcă într-o transă. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu șoptea măcar. Ali plângea încet, iar Cheryl privea fix în gol.

– Ce vrei să facem cu cadavrele? întrebă Wayne pe un ton surprinzător de blând, pe când el și Travis îl ridicau pe Grogan.

– Du-le-n pădure, spuse Russell. Poate o să le mănânce urșii.

Travis îi aruncă o privire mânioasă fratelui său, dar nu spuse nimic.

Russell se aplecă, prinse brațele lui Danziger, încercă să tragă corpul în sus – probabil avea de gând să îl poarte pe umăr ca pompierii –, dar îi dădu brusc drumul. Trupul lui Danziger alunecă pe podea, în timp ce Russell își șterse mâinile de pantaloni – era sânge peste tot.

Apoi prinse gleznele lui Danziger și îl târî pe podea.

În urmă rămase o dungă roșie.

Se opri în pragul ușii.

– A fost suficient de clară lecția mea? întrebă el.

Nimeni nu îi răspunse.

*

În cameră rămase acum doar unul dintre răpitori: Buck, cel cu părul negru și cioc. Stătea trântit în scaun, părea gânditor. Revolverul lui .44 Magnum era așezat pe coapsa dreaptă, cu mâna dreaptă deasupra.

Directorul cabanei plângea tăcut. Era copleșit de durere și șoc, la fel ca mulți alții din cameră.

Cheryl a fost prima în stare să vorbească.

– Cineva i-a spus, șopti ea.

Tăcere.

– Tu ai fost acela, Kevin? întrebă încet.

– Cum *îndrăznești*... erupse Bross.

– Ar fi putut să afle chiar și de la Danziger însuși, am intervenit eu. Asta e ideea tuturor acestor conversații private, să ne întoarcă unul contra celuilalt.

Lummis gâfâia din greu, icnind, era roșu la față.

– O să... îmi revin, îngână Lummis. Trebuie doar să... încerc să mă liniștesc.

Buck își ridică privirea, se holbă preț de câteva secunde, apoi păru să-și piardă interesul. Din camera cealaltă se auzeau voci înăbușite: probabil că Russell și fratele său se certau pe veranda închisă din spate.

Mi-am dres glasul și directorul cabanei și-a îndreptat privirea spre mine. Avea ochii roșii.

– Trebuie să chemăm ajutoare, am spus.

Clipi ca să își îndepărteze lacrimile, dar nu spuse nimic.

Era evident, cel puțin pentru mine, că, dacă aveam să cooperăm cu Russell și gașca lui, aveam să murim cu toții. Trebuia să contactăm pe cineva din afară, pe oricine. Chiar dacă nimeni altcineva nu avea să facă nimic, eu aveam să încerc măcar.

– Unde îți ții telefonul satelit?

Îi trebuiră câteva secunde până să îmi răspundă. Încercă, stângaci, să își șteargă lacrimile cu dosul mâinilor legate. Părea stors complet.

– În biroul meu, șopti. Dar tipul acela nebun... Verne parcă... m-a întrebat și m-a obligat să îi dau cheia de la birou.

– Dar nu e telefonul pe care l-a folosit Russell, nu-i așa?

Își scutură capul.

– Al meu e un model mai vechi. Probabil că l-a luat pe al meu ca să nu poată fi folosit de nimeni altcineva.

– Și biroul tău, îl ții încuiat?

Aprobă din cap.

– Dar ți-am spus că mi-au luat cheia...

– Am înțeles. Dar ce se întâmplă dacă tu îți pierzi cheia?

– Vrei să spui, dacă am una de rezervă ascunsă undeva? Este una sub lampa de pe biblioteca de lângă intrarea în biroul meu, spuse dând din cap. E o cheie veche gen șperaclu. Poți să deschizi cu ea toate ușile din locul ăsta vechi, e o chestie de maximă siguranță, nu-i așa? Dar ți-am spus deja că a luat telefonul satelit.

– Asta nu contează. Există și alte modalități.

– Internetul, spuse Ali, care ne urmărea discuția.

– Exact. Evident că nu au tăiat linia dacă au de gând să folosească Internetul pentru efectuarea transferului.

– Landry, îl vezi pe tipul din față? Mai sunt vreo cinci inși cu arme pe-afară. Tu chiar ți-ai pierdut mințile.

Mi-am întors privirile spre fereastră.

Două siluete se mișcau în lumina lunii, chinuindu-se să mute un cadavru, îndreptându-se spre pădure.

– Dar Russell...

– Am impresia că Russell îi spusese fratelui său că nu avea decât să îi sperie bine pe Danziger și Grogan. Fără gloanțe în cap. Atâta vreme cât putem să îi auzim certându-se, putem fi siguri că n-o să fie atenți la noi.

– Și cum rămâne cu tipul ăsta? spuse aruncându-și ochii spre Buck.

I-am explicat ce aveam de gând.

– Chiar ți-ai pierdut mințile? întrebă ea.

51

– Ți-ai pierdut mințile? vru să știe tata.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Încerci să mă jecmănești? Chiar ți-ai închipuit că o să-ți meargă?

Mă prinse dintr-odată cu brațul de gât, cu capul la cotul lui, și mă strângea tare. Puteam să-i simt mirosul de Old Spice și respirația puturoasă de alcool.

– Hei! Am simțit cum mi se aduna sângele în cap și vedeam puncte luminoase. Termină!

– Putem face asta pe calea grea sau pe cea ușoară. Totul depinde de tine. Ce alegi?

Am încercat să mă eliberez din strânsoare, dar el era prea puternic. Aveam treisprezece ani, eram înalt și slăbănog. În jurul meu, totul începea să se șteargă.

Pe mușchiul umflat al brațului puteam să-i văd tatuajul din marină: un vultur, un glob, o ancoră, un cerc de stele, inscripția USMC în litere gotice. Puteam să observ imperfecțiunile, liniile neclare, petele de cerneală neagră-verzuie.

– Știi cât de ușor aș putea să îți rup gâtul?

– Dă-mi drumul!

– Ori îmi dai înapoi cei cincizeci de dolari, ori o să-ți rup gâtul. Ce alegi?

Luasem banii din cutia de trabucuri din dulapul lui, ca să-mi cumpăr un bilet de autobuz, să fug de-acasă. Aveam un văr la facultate în Bellingham, Washington. Mă gândisem că cincizeci de dolari aveau să îmi ajungă măcar până la jumătatea drumului, apoi, pentru restul, aveam să cerșesc sau să fur.

Odată ce ajungeam la apartamentul lui Rick, acesta n-avea cum să mă trimită la plimbare. Partea cea mai rea era că o lăsam pe mama singură cu tata, neprotejată, dar aproape că renunțasem la ea. O implorasem să plece, dar nu voia. Nici nu voia să mă lase să vorbesc cu tata. *Nu te amesteca în asta, dragule,* îmi spusese. *Te rog, nu te amesteca în asta.*

În cele din urmă, mi s-a tăiat respirația.

– În regulă!

Tata mi-a dat drumul din strânsoare, iar eu m-am prăbușit la podea.

A întins mâna, iar eu am scos bancnota mototolită din buzunarul de la blugi. Am aruncat cocoloșul pe mochetă.

El zâmbi triumfal.

– Chiar nu am reușit să te învăț nimic? Ce fel de fătălău ești, nu poți nici măcar să te aperi?

– O să-i zic asta mamei.

El pufni doar.

– O să-i spun consilierului meu școlar ce ai făcut.

– Fă asta, și o să spun și eu polițiștilor cum furi bani de la părinții tăi, și atunci știi ce-o să pățești? O să te trimită direct la școala de corecție. Asta o să te învețe minte altă dată.

– Atunci o să iau una dintre armele tale și o să fur banii de care am nevoie.

– Ha. O să jefuiești o bancă, Jakey? Sau un magazin non-stop?

Eu am rămas pe covor, ametit, în timp ce el a coborât scările spre bucătărie. Am auzit ușa frigiderului deschizându-se, apoi fâsâitul unei doze de bere: o cutie de Genny.

Mama stătea în capul scărilor în uniforma de la supermarket, cu lacrimi în ochi. Văzuse totul.

– Mamă, am spus eu.

Mă privi rugătoare și pentru un moment am avut impresia că avea să vină să mă îmbrățișeze.

În loc de asta, mă mai privi o dată și înaintă pe hol spre dormitorul principal, ca să se schimbe de hainele purtate la serviciu.

52

Stăteam întins pe-o parte, ca și cum aș fi dormit, și mi-am tras genunchiul stâng mai sus pentru a-mi apropia piciorul de mâinile legate.

Degetele începuseră să îmi amorțească, nu din cauză că funia era legată prea strâns, ci pentru că avusesem palmele prinse în aceeași poziție pentru prea mult timp. Simțeam cum mă furnică degetele.

Dar puteam să îmi întind palmele și, în ciuda razei limitate de mișcare a degetelor, am reușit să prind lama cuțitului de friptură. Chinuindu-mă cu degetele amorțite, am apucat mânerul și l-am tras ușor din pantof.

Între timp, Cheryl vorbea cu Ali pe un ton scăzut.

– Lucrul care tocmai s-a întâmplat te face să privești altfel toate aceste jocuri mărunte, nu-i așa? Pentru un minut, jur că o să aduc această dispută în atenția Consiliului de administrație pentru a dejuca planurile lui Hank, apoi nu-mi doresc decât să-mi pot suna copiii, să le spun că-i iubesc.

– Câți ani au? întrebă Ali.

– O, Nicholas e student în anul doi la Duke, iar Maddy locuiește în West Village. Nu mai sunt copii de mult. Au crescut. Se descurcă singuri în lume. Nu au nevoie de mine. Dar...

Acum că nu mai aveam chestia aia în pantof, îmi dădeam seama cât de tare mă jenase de fapt. Mă obișnuisem cu senzația, de parcă aș fi avut o pietricică ascuțită prinsă în pantof. Faptul că scăpasem de ea era o ușurare grozavă.

– Simt că parcă abia acum am reușit să ne înțelegem din nou, mărturisi Cheryl. Am trecut de partea neplăcută. Cu ambii

am avut o relație dificilă pentru multă vreme. Maddy se lăsase de facultate și a refuzat să îmi vorbească vreo trei ani sau chiar mai mult. Nicholas încă mai e supărat pe mine că l-am trimis la internat când era foarte mic. E convins că voiam să scap de el, ca să mă pot concentra asupra carierei.

Ali părea jenată de faptul că șefa îi vorbea atât de deschis. Privea covorul.

– E tânăr, o consolă ea. O să se schimbe.

Mi-am întors capul ca să mă asigur că Buck nu avea cum să mă vadă. Părea să doarmă.

Rămânând cu spatele întors spre el și spre Cheryl și Ali de asemenea, am potrivit lama cuțitului în loc și am început să o mișc în sus și-n jos pe funie.

Lama era ascuțită brici, dar nu era unealta potrivită. Era excelentă pentru tăiatul fripturii, poate, dar nu prea grozavă când venea vorba de fibră sintetică. Aceasta era o funie specială pentru alpiniști, formată din fire de poliester răsucite pe un miez de nailon. Era confecționată pentru coborârea în rapel, așa că era foarte rezistentă la fricțiune. Era special creată ca să aibă rezistență abrazivă. Cu alte cuvinte, nu putea fi tăiată ușor. Un cuțit cu lama mai necioplită ar fi fost mai bun. O lamă zimțată ar fi fost cea mai potrivită.

Singura unealtă pe care o aveam eu însă era un cuțit de friptură, și acela nepotrivit.

Așa că am continuat să tai mai departe.

– Nu, are dreptate, spuse Cheryl. Nu puteam să fiu și mamă, și director executiv în același timp, eram conștientă de acest lucru.

– Ai fi avut nevoie de o soție, glumi Ali.

– Sau de un tată casnic. Dar ei nici măcar nu au avut un tată cea mai mare parte din copilăria lor. După ce Bill a fugit cu o fleoarță. Așa că, spuse trăgându-și nasul, acesta este motivul pentru care n-am avut o relație normală cu copiii mei. Ca să îmi petrec jumătate din timp încercând să-l împiedic pe Hank Bodine să mă înjunghie pe la spate.

Odată ce am trecut de stratul exterior de poliester, firele au început să se destrame și să se desfacă. Procesul devenise mai

ușor, până ce am ajuns la jumătatea primei funii. Îmi înfășuraseră funia de trei ori în jurul mâinilor, dar, bineînțeles, nu trebuia să tai decât una singură ca să scap de ea.

– Pun pariu că odraslele lui Hank au dus-o și mai rău deatât, șopti Ali. Doar că lui probabil că nici nu-i pasă de asta.

Upton Barlow observase ce făceam și mă privea mut de uimire, apoi, spre surprinderea mea, îmi zâmbi și aprobă din cap.

– Și să mor în această cabană de pescuit uitată de lume în mijlocul... Vocea lui Cheryl devenise tot mai pițigăiată și sugrumată, apoi se opri.

Eu m-am întors la tăiatul funiei.

– Nu te-ai gândit vreodată că o să vezi un președinte al unui consiliu de administrație plângând, nu-i așa? întrebă Cheryl.

– Cheryl, spuse Ali cu blândețe.

– Știi ce se spune: atunci când un bărbat e dur înseamnă că e hotărât. Atunci când o femeie e dură înseamnă că e o javră. Își trase iar nasul. E în regulă. Știam asta de când am început. În vremurile de odinioară. Atunci când toate femeile care lucrau în afaceri erau obligate prin lege să poarte fundele acelea largi și stupide la fiecare bluză. Cel puțin pentru tine o să fie mai ușor. Hainele nu mai sunt așa aiurea.

Ajunsesem în cele din urmă la ultimul fir, iar lama îl tăie și pe acesta.

Aveam mâinile libere.

Dar Barlow mă privea acum cu o altă expresie: panică. Își ridica ochii, mișcându-i dintr-o parte în alta, dându-mi de înțeles că ceva nu era în regulă.

Am auzit scârțâitul podelei.

Și ceilalți priveau acum în jur, văzând același lucru pe care îl observase și Barlow.

Eu am înghețat. Trebuia să fie Buck și, judecând după sunet, era la vreo doi metri depărtare.

Încet, foarte încet mi-am coborât mâinile spre piept.

Am încercat să înfășor la loc funia în jurul încheieturilor, cu mișcări mici și scurte, imperceptibile de la spate.

M-am lăsat pe podea, mi-am închis ochii, prefăcându-mă că dorm. Covorul mirosea a lână udă.

Am așteptat.

Buck își drese glasul.

– Doamnelor, vorbiți mai încet, le atenționă.

Apoi i-am auzit zgomotul pașilor îndepărtându-se.

Am așteptat douăzeci de secunde, apoi un minut, înainte să îmi deschid ochii.

Barlow aprobă din cap.

M-am ridicat încet în picioare. Ali mă văzu, apoi Cheryl, amândouă cu priviri incredule.

– Vai, Doamne! spuse Cheryl.

53

I-am făcut lui Ali un semn scurt din cap.

– Scuză-mă! strigă ea.

Buck privi în jur. Eu îmi țineam respirația.

– Scuză-mă! spuse ea din nou.

Buck se apropie mânios.

– Ce naiba mai vrei și *tu?*

– Trebuie să mă duc la baie.

– Poți să aștepți! se răsti el, întorcându-și spatele.

– Ba nu, nu pot, spuse Ali. E o... uite, e o problemă femeiască, ai înțeles? Vrei să încep să-ți explic?

Buck se holbă, scuturându-și capul încet. Nu voia să audă detalii. Bărbații nu vor asta niciodată.

– O să trebuiască să te grăbești, conveni el în cele din urmă.

Ea își ridică mâinile, iar el o trase în picioare.

– Mișcă-te, îi zise.

Ea începu să meargă, iar el o urmă. Înainte de a ieși din cameră, Buck se întoarse și privi în jur.

– Dacă mișcă vreunul un centimetru, amenință el scoțându-și arma din toc, ați văzut ce s-a întâmplat.

Am așteptat câteva secunde, apoi mi-am eliberat mâinile de funie și m-am ridicat în picioare, mișcându-mă rapid pe covor. În spatele meu, puteam să aud foșnete și șoapte. M-am întors și am ridicat o mână, să le fac semn să tacă.

Am auzit apoi o voce joasă.

– Ești un nenorocit de idiot, Landry!

Nici n-a trebuit să mă întorc, ca să știu că Bross spusese asta.

– Sper să te prindă.

– Kevin, spuse Bodine, ține-ți gura.

– Taci naibii, Bross, șopti Cheryl.

– În nici un caz, spuse Bross, fără să se obosească măcar să vorbească pe un ton scăzut. N-o să stau aici să-l las pe puștiul ăsta să-și facă de cap, ca să murim cu toții din cauza lui.

Aproape că ieșisem pe ușă când am auzit podeaua scârțâind.

– Mi se păruse mie că am auzit ceva, tună o voce de pe coridor.

Buck își îndreptă pistolul Ruger .44 spre mine. Cu cealaltă mână o ținea pe Ali de gât.

Aceasta se uita la mine drept, cu o expresie calmă pe chip.

Buck își scutură capul și trase piedica revolverului.

– M-a avertizat Russell că s-ar putea să-mi faci probleme.

54

Mi-am ridicat mâinile în semn de predare.

– Iisuse, Landry, zise Ali. Credeam că Russell i-a spus deja.

Era remarcabil cât de calmă îi era vocea, părea chiar enervată.

– Nu în fața celorlalți, am spus eu.

Calmul ei mă făcea să fiu mai sigur pe mine.

– Nu mișca, rosti Buck.

– Vrei să-mi spui, am zis pe un ton calm, ferindu-mi capul, că Russell nu te-a anunțat de înțelegerea noastră?

– Ți-am mai spus, nu mișca!

Am făcut un pas în față. Eram acum la doi-trei metri depărtare unul de celălalt.

– Nu am putea să vorbim mai degrabă pe hol?

– Poate că Russell voia să îl dea pe el deoparte, spuse Ali.

Tresări fără să vrea, strânsă mai tare de gât.

Eram destul de aproape acum ca să îi simt mirosul puturos de ceapă și de fum al hainelor.

– Chiar nu aș vrea să vorbesc în fața celorlalți.

– Ce naiba vrei să spui, cum adică să mă dea deoparte? se interesă Buck.

– De ce dracu' crezi că m-au adus pe mine aici? l-am întrebat.

Am mai făcut un pas. Mi-am ridicat privirea.

– Pentru că eu sunt tipul de la trezorerie. Tipul cu tranzacțiile. Hammond Aerospace e o companie care are miliarde de dolari în bani lichizi, și eu sunt singurul care poate ajunge la ei. De aceea Russell i-a spus fratelui său să îmi taie funia. Ție nu ți-a spus de chestia asta? Nu-mi vine să cred.

– Russell...?

Pistolul acela imens pe care îl ținea în mână era îndreptat în continuare spre pieptul meu. Buck mă asculta acum, dar era pregătit să tragă în orice moment.

Am făcut încă un pas mai aproape.

– Nu știu cu cât te plătesc pe tine, Buck, dar e un mărunțiș în comparație cu cât primesc Russell și fratele lui.

Expresia lui era precaută, dar lăcomia și interesul îi puteau fi citite clar pe față.

– Nu doar că te trag pe sfoară, am continuat calm, dar nici măcar nu știi cât de lungă e sfoara.

– Ei cât primesc? întrebă el.

Încă un pas. Acum eram alături unul de altul, atât de aproape că îi simțeam tutunul în respirație.

– Chestia asta trebuie să rămână între noi doi, am spus cu o voce abia auzită. Sunt foarte serios în privința asta.

Aveam capul plecat, cu bărbia sprijinită în piept. Observasem că avea noroi uscat pe șireturi și pe talpa bocancilor.

– Despre câți bani este vorba? întrebă Buck. Vreau să știu.

Mi-am îndoit puțin genunchii, dar nu prea mult, ca să nu îmi observe mișcarea. Aveam spatele rotunjit, mușchii stomacului contractați.

– De ce nu-mi spui tu *mie?* am șoptit.

Nu îmi păsa ce zicea, atât timp cât își deschidea gura și desfăcea fălcile.

– Să îți spun...? începu el, moment în care eu m-am îndreptat, am explodat pe verticală, lovindu-l cu forță, brusc, sub bărbie cu vârful capului meu.

Dinții i se izbiră unii de ceilalți și se sfărâmară cu un zgomot puternic, de parcă s-ar fi rupt un os. Scoase un sunet ciudat, un *uhhh,* căzând pe spate, întinzându-se pe podea cu o bufnitură zgomotoasă. Pistolul îi căzu alături, pe podea.

Impactul îmi trimise și mie un fulger de durere în craniu, dar nici nu se compara cu ceea ce simțise Buck atunci când dinții lui se sparseră unii de alții.

Ali se eliberă icnind din strânsoarea lui. Cineva țipă în spatele meu, apoi câțiva alții. Buck își pierduse cunoștința. Nu mă

aşteptasem la asta: credeam că o să reuşesc să îl dezechilibrez cât să reuşesc să îi iau arma. Poate că lovisem cu capul o ramificaţie nervoasă de sub bărbia lui sau de la gât.

– *Doamne,* Landry, spuse Ali, de unde a venit asta?

Mă privea cu un amestec ciudat de recunoştinţă şi respect, şi poate teamă.

– Şi eu eram pe cale să te întreb acelaşi lucru.

– Dar ceea ce tocmai ai făcut... cum ai reuşit...?

– Nu ştiu, am spus.

Dar bineînţeles că ştiam.

55

Câteva săptămâni după ce îmi ispășisem sentința la Glenview, m-am prezentat în fața judecătorului, la sfatul avocatului meu din oficiu, pentru a cere ca dosarul meu să fie sigilat. Altfel fapta săvârșită m-ar fi urmărit tot restul vieții.

Onorabila Florence Alton-Williams m-a privit peste ochelarii ei cu rama de baga.

– Ei bine, tinere, mi se adresă cu o voce severă. Dosarul tău la Glenview este impecabil. Raportul directorului cu privire la comportamentul tău este extrem de favorabil.

Desigur că așa era. Nici el, nici administratorul nu voiau să aibă necazuri din partea mea, adică să se afle și alte detalii despre moartea lui Pee Wee.

– Am impresia că lupul cel bun a câștigat, zise ea.

Nu am răspuns.

***

Aplecându-mă ca să recuperez Rugerul de oțel inoxidabil al lui Buck, l-am prins la curea, apoi m-am întors cu fața spre ceilalți ostatici. Toată lumea era acum trează.

– *Idiot* nenorocit, spuse Kevin Bross, chiar înainte ca eu să am o șansă să vorbesc. Imediat ce Russell o să vadă asta, o să înceapă să ne facă vânt...

– De aceea am nevoie de ajutor ca să-l mut pe tipul ăsta, am spus.

Unii mă priviră fără nici o expresie, alții își întoarseră privirea.

– Haideți. *Oricine.* Upton, tu ești un tip puternic. O să-ți tai funia.

– Îmi pare rău, Jake. Tipii ăștia o să se întoarcă dintr-o clipă-n alta, refuză Barlow.

– Hai, Landry, să mergem, spuse Ali. Era în picioare în capătul camerei, cu mâinile întinse spre mine. Taie-mi funia.

– Nu. O să observe lipsa ta imediat. Altcineva. Paul, tu cunoști locul ăsta mai bine decât oricine altcineva. Tu ai ști unde să îl ascundem pe tip.

– Eu nu sunt deloc în formă pentru așa ceva, zise directorul cabanei.

– Dar fiul tău? Ryan?

Ryan îmi aruncă o privire speriată, dar tatăl lui vorbi pentru el.

– E o misiune sinucigașă.

– Cretinul ăsta o să ne omoare pe toți, spuse Bross.

– Dar tu, Clive? am spus.

Rylance își scutură capul.

– E o nebunie, Jake.

– Haide, m-am adresat eu oamenilor aflați în cameră. Cineva care să mă ajute? Oricine? Chiar trebuie să fac asta singur? *Oricare* dintre voi?

Tăcere.

– *La naiba,* am spus și m-am întors ca să mă ocup singur de trupul lui Buck.

– Tu te-ai băgat singur în asta, l-am auzit pe Bross comentând. Încearcă singur să rezolvi problema. Ce naiba crezi că o să poți să faci… să fugi de aici pe furiș? Să îți salvezi pielea?

M-am întors încet spre el.

– Încerc să salvez pielea tuturor, Kevin, am spus. Pentru că, dacă tu crezi că o să fim salvați dacă stăm cuminți cu toții, atunci te înșeli. Trebuie să facem rost de ajutor.

– Asta e exact chestia care i-a făcut pe Danziger și Grogan să fie omorâți.

– Greșești. Russell i-a omorât pentru că și-au dat seama cine era. El a aflat cumva că ei erau în stare să-l identifice. Și să-ți mai spun ceva: Grogan era singurul care știa numerele contului nostru bancar. Ceea ce înseamnă că Russell nu o să își

primească banii. Și vrei să ghicești ce o să facă Russell atunci când nu o să-și primească banii, Kevin?

Gura lui Bross era deschisă într-o expresie de dezgust.

– De ce l-ar asculta cineva pe tâmpitul ăsta? Habar nu are pe ce lume trăiește.

– Nu, spuse Cheryl calmă. El are curaj. Spre deosebire de unii dintre noi.

– Jake, rosti Barlow, suntem complet izolați aici. Nu avem cum să dăm de nimeni oricum.

Mi-am scuturat capul.

– Există câteva posibilități. Dar chiar nu am timp să le explic. Trebuie să îl scot pe tipul ăsta de-aici. Așa că vă cer vouă să mă acoperiți. Atunci când o să vă întrebe ce s-a întâmplat cu Buck, tot ce știți voi e că a spus ceva de genul că împușcăturile l-au băgat în sperieți, că el nu vrea să meargă la pușcărie pentru tot restul vieții. Nu știți nimic altceva. Și, dacă observă că am dispărut și eu, să le spuneți că m-am dus să mă ușurez, că nu mai puteam să aștept. Asta e *tot* ce le spuneți, ați înțeles? Nimic altceva.

Am privit de jur împrejur în cameră.

–E suficient ca unul dintre voi să spună altceva, și o să plătim cu toții pentru asta. Așa că, am spus privindu-l direct pe Bross, chiar dacă tu crezi că nu știu pe ce lume trăiesc, nu strica lucrurile pentru toată lumea. Inclusiv pentru tine, Kevin.

Bodine aproba din cap. La fel ca toți ceilalți, cu excepția lui Bross, care mă privea furios.

– Nimeni nu o s-o dea în bară, dădu asigurări Hank Bodine. Nu atât timp cât eu pot să împiedic asta.

– Îți mulțumesc.

– Nu, Jake. Eu îți mulțumesc.

– În regulă. Chiar nu o să mă ajute nimeni să mut corpul ăsta?

Tăcere.

– Eu, se auzi o voce din colțul din spate. Era unul dintre chelnerii mexicani. Cel cu care vorbisem în timpul cinei.

Pablo, mi-am amintit de numele lui.

– Te ajut eu, zise.

56

Pablo era mic și slăbănog, cu păr negru scurt și ochi căprui. Pentru o secundă, am avut impresia că era Pee Wee.

Dar nu se asemănau deloc. Și tipul ăsta era slăbănog, dar bătăios, nu delicat. Și mai observasem un lucru în timpul cinei, pe când își cerea scuze că vărsase vinul: în spatele ochilor nevinovați se ascundea un luptător. Un spirit înrudit.

Era surprinzător cât de ușor era să tai funia altcuiva, mai ușor decât fusese să o tai pe a mea. Câteva mișcări iuți și fibrele începură să cedeze, să se desprindă.

– Nu există nici un dulap în camera asta, așa e?

Am tăiat funia și am dat-o deoparte, punând-o în buzunarul din spate al pantalonilor, împreună cu celelalte.

– Nu dulap.

– Acolo? Am spus făcând semn cu capul spre ușă în timp ce el se ridică în picioare și alergă în spatele meu.

– Pentru fețe de masă, spuse el. Dar subsolul mai aproape.

Nici o mișcare pe la ferestre, nici o siluetă. Nici un zgomot de uși izbite, nici un zgomot de pași pe hol; nu încă.

Intrarea spre sala de fitness, la subsol, era alături de veranda închisă. Prea aproape de Russell și fratele său.

– Cum ajungem acolo jos?

– Arăt eu.

Îngenunche la una dintre extremitățile trupului lui Buck, întins inconștient pe podea, îl prinse de sub braț, cu pieptul presat de spatele gâtului lui Buck.

Ochii acestuia se deschiseră puțin, dezvelind albul lor, iar pentru o secundă am crezut că era pe cale să se trezească.

Întorcându-mă, m-am ghemuit între picioarele lui Buck, l-am apucat de genunchi și am ieșit din cameră.

Bărbatul inconștient de peste o sută zece kilograme era mai greu decât mă așteptasem. Noroiul uscat i se cojea de pe tălpile bocancilor.

Camera cea mare era întunecată, în ea se mai simțea încă mirosul cinei.

„Cu câte ore în urmă fusese asta? Cinci, poate șase? Nu mai mult de-atât, și totuși de cealaltă parte a unei prăpastii."

Pășeam cu grijă printre movilele de mobilă așezate la întâmplare.

– Înspre bucătărie, îmi spuse, făcându-mi semn cu ochii.

Ne chinuiam să susținem corpul lui Buck, ca să nu atârne.

– Dacă intră după noi, am spus, îi dăm drumul și fugim, ai înțeles?

A aprobat din cap, cu o expresie de încordare pe față.

– Acolo, șopti.

Am îndreptat genunchii lui Buck spre ușa bucătăriei. Micuța fereastră rotundă era întunecată, opacă. Asta însemna, presupuneam, că nu era nimeni acolo.

Podeaua de lemn scârțâia.

Am împins ușa, deschizând-o spre coridorul întunecat. Ușa spre subsol, spre stânga, era din stejar solid.

– Acolo, spuse Pablo din nou. Întrerupătorul e pe perete.

Am dat drumul genunchiului drept al lui Buck pentru a prinde mânerul mare și negru al ușii. Piciorul lui drept atârna, apoi bocancul se lovi puternic de podea.

De undeva se auzi zgomotul unei uși trântite.

Mi-am îndreptat ochii spre Pablo, dar acesta înțelesese deja. Ne mișcam cât de repede puteam cu povara noastră.

Ușa de la subsol se deschise scârțâind din balamalele ruginite. Am găsit întrerupătorul pe perete și l-am apăsat. S-a aprins un bec fără abajur, care lumina o scară îngustă și abruptă. Tavanul era jos și înclinat.

– Cu grijă, șopti Pablo. Treptele... fără spate.

Am văzut imediat la ce se referea: treptele de lemn erau simple, fără căptușeală. Puteai aluneca foarte ușor, mai ales că eu nu aveam cum să mă uit în jos.

Treptele scârțâiau pe măsură ce coboram în aerul umed și rece, cu miros vag de mucegai.

Pivnița era întunecată, părea să nu mai aibă sfârșit. Probabil că urma forma cabanei. Podeaua de beton, destul de recentă, părea să fi fost turnată peste pământul presat.

Un perete cilindric nou se întindea de-o parte, separând sala de fitness, o adăugire recentă, de restul subsolului. De-a lungul peretelui se întindea un șir de cutii din lemn și rânduri ordonate de cutii de carton. Vizavi, un rând de rafturi din metal era plin de vechituri inutile: lămpi vechi, cutii cu becuri, un mixer uzat de bucătărie. O cămară deschisă pe celălalt perete era plină cu saci de orez, conserve de fasole și cutii uriașe cu ulei de gătit.

– Trebuie să îl legăm de ceva ca să nu se miște, am spus. Unde e boilerul?

– Poate de altceva, propuse Pablo, făcând semn cu bărbia spre stânga.

Am dus trupul lui Buck de-a lungul unui coridor îngust, între rafturi înalte de metal pline cu detergent de rufe, înălbitor și ceară de podele. Acum, după calculele mele, ne aflam direct sub camera mare și veranda din față. În mod ciudat, pereții de beton erau înclinați spre interior, spre ceea ce păreau a fi, la prima vedere, barele din tavan până-n podea ale unei celule de închisoare. Lumina de pe scară era prea îndepărtată. Nu reușeam să îmi dau seama despre ce era vorba.

Pablo lăsă încet pe podea capul lui Buck. Eu am dat drumul picioarelor, apoi el a dibuit întrerupătorul prins pe o coloană de oțel, și l-a apăsat, aprinzând un șir de becuri prinse în tavan.

În spatele barelor de oțel, vedeam acum, se afla o cameră al cărei tavan boltit și pereți erau construiți din cărămidă roșie. Podeaua era din pietriș. Pe rafturile simple de lemn erau așezate sute de sticle prăfuite de vin.

Pivnița de vinuri.

– Da, am spus prinzând o bară și trăgând de ea. Bine.

Am luat două bucăți de funie din buzunar.

– O să avem nevoie de mai multă funie.

– Funie? Nu cred că aici...

– Orice. Sârmă. Lanț.

– Aha, poate... Se întoarse încet și se îndreptă spre direcția de unde veniserăm.

Grilajul pivniței de vinuri era făcut din bare de fier solide, ca pentru cea mai sigură închisoare. Sticlele de Château Lafitte nu aveau să meargă nicăieri și nici Buck.

Un mârâit gutural.

M-am întors și l-am văzut pe Buck încercând să se ridice în picioare.

57

Mâinile lui mari se sprijineau de podeaua de ciment. Am făcut câțiva pași în jurul lui, apoi m-am aplecat în față și l-am prins de sub bărbie cu cotul drept. Firele tari de păr de pe gâtul lui erau ca o sârmă ghimpată pe brațul meu. Când i-am luat gâtul ca într-o menghină, mi-am prins mâna dreaptă cu cea stângă și am început să strâng.

Adrenalina îmi năvălise în sânge.

El se zbătea din greu să se elibereze din strânsoarea temnicerului, își ridică brațele, învârtindu-se și răsucindu-și picioarele.

Mușchii mâinilor îmi tremurau din cauza efortului. În zece secunde devenise deja neputincios. Arterele carotide de-o parte și de cealaltă a gâtului transportă sângele spre creier. Dacă sunt apăsate, atunci n-o mai fac.

Tata mă învățase această mișcare. Făcuse chiar demonstrația pe mine, până leșinasem.

Pablo se grăbi spre mine, gata să ajute, apoi mă privi cum așezam capul lui Buck pe podea. Ținea în mână un amestec de cabluri maro.

– Perfect.

I-am dat cuțitul de friptură și l-am pus să taie bucăți lungi de câte jumătate de metru.

În vesta militară a lui Buck am găsit o punguță de nailon negru, din care am scos un cuțit. Și nu era un cuțit de friptură. Era asemenea celui pe care îl folosise Verne mai devreme, un Microtech Halo, care se desfăcea dintr-o singură mișcare. Mi-am dat seama imediat după siglă, o gheară albă într-un cerc, pe mânerul negru mat de aluminiu. La Glenview, un puști ajunsese direct la carceră pentru șase luni când fusese prins cu un cuțit asemănător.

Am apăsat butonul de comandă din titaniu și apăru o lamă cu aspect mortal. Îmi ricoșă în mână. O lamă cu o lungime de zece centimetri, parțial zimțată. Nu trebuia să îi ating vârful ca să știu că ar fi putut să îmi taie vârful degetului.

I-am dat-o cu grijă lui Pablo.

– *¡Dios mio!* zise el. Avea un dinte de aur: exemplu clasic de stomatologie mexicană.

– Ai grijă.

În timp ce el tăia cablurile, eu am scos Rugerul și am verificat butoiașul. Am văzut că era încărcat. Câteva dintre buzunarele vestei erau pline cu gloanțe Magnum .44, din care am luat un pumn. În alt buzunar al vestei avea o lanternă și am luat-o și pe aceasta: era o lanternă scumpă, de genul celor folosite de echipele SWAT pentru a-i orbi temporar pe suspecți în timpul nopții.

Când Pablo termină, îmi dădu cuțitul înapoi cu stângăcie, cu lama în afară. Nu știa cum să îl folosească. Mă privi în timp ce trăgeam levierul pentru a strânge lama spre interior.

Am înfășurat niște cablu de lampă în jurul încheieturilor lui Buck și l-am folosit ca să îl ridicăm în picioare, apoi l-am rezemat cu spatele de barele de oțel și l-am legat de ele, cu picioarele și brațele desfăcute. Pablo l-a legat de picioare pe Buck în timp ce eu căutam ceva pe podea, până am găsit în sfârșit o cârpă plină de praf pe care am îndesat-o în gura lui Buck, în caz că își revenea.

– Trebuie să mă duc înapoi sus, am spus. În biroul directorului.

– Dar sus acolo nu ești în siguranță.

– Nu am de ales. Mai este vreo altă cale de a urca în afară de cea pe care am venit?

– Nu.

– Nu există nici un batardou?

Pablo nu știa ce înseamnă acest cuvânt, iar eu nu îl cunoșteam în spaniolă.

– O intrare de serviciu?

Mă privea fără expresie.

– *La entrada de servicio,* am spus. *Ya sabes, el área dondese carga y descarga, por donde se meten las cosas al hotel.*

– Ah, spuse aprobând din cap, gândindu-se un moment. Da, dar nu sus.

– Atunci mai există o cale de ieșire?

– Doar spre apă.

Nu înțelegeam.

Se îndreptă spre barele de oțel și arătă spre poarta din centru, pe care o observasem și mai devreme. La stânga de capul aplecat al lui Buck era prins un lacăt cu combinație mecanică. Apăsă trei numere, apoi întoarse mânerul. Deschise încet poarta. Părea grea, deși era cu siguranță și mai grea cu Buck prins de ea.

– Aici, spuse el.

L-am urmat în pivnița de vin. Arătă spre o parte arcuită în zid care nu avea nici un raft.

– Vechea intrare de serviciu.

Intrarea arcuită fusese în mod evident zidită cu multă vreme în urmă.

– Asta nu prea ne ajută, am spus.

– Nu, nu, privește. E unde domnul Paul ascunde vinurile scumpe și altele.

Își întinse mâna după raftul cu vin și trase de o bară metalică, apoi o izbi de o spărtură în mortarul dintre două cărămizi.

O bufnitură și întregul perete de sub arcadă ieși în afară.

Nu era un perete: era o ușă de cărămidă.

– Ce naiba...

În spatele ușii pavate cu cărămidă era o încăpere mică. Câteva rafturi de lemn cu sticle de vin pe ele, așezate la întâmplare, probabil aproximativ douăzeci și patru de sticle prăfuite. Mai era un morman de dosare de plastic, probabil registrele private ale lui Paul.

Și o a doua ușă de fier. Această cameră era de fapt, am observat, gura unui tunel lung.

– Acesta continuă până la debarcader, nu-i așa? am spus. Până sub doc, de fapt.

Pablo aprobă din cap.

– Atunci când au construit cabana, cu multă vreme în urmă, toate proviziile erau aduse pe apă. Obișnuiau să aducă înăuntru toate lucrurile prin acest tunel. Dar nu mai e folosit de multă vreme. Vechii proprietari, dinainte de domnul Paul, au închis această intrare.

Și profitaseră de renovarea clădirii pentru a construi o pivniță de vinuri ascunsă pentru băuturile cele mai bune. Sau un loc secret de depozitare.

– Poarta e încuiată?

– Acum nu.

– Toți cei care lucrează aici știu de locul ăsta?

– Nu, doar... Era dintr-odată jenat de ceva. José și eu... fumăm câteodată, știi, *mota*.

– Iarbă.

Dădu din cap.

– Domnul Paul, el ne concediază dacă află. Așa că José a descoperit locul ăsta sub debarcader.

– Eu o să încerc să urc în birou. Vreau ca tu să mergi la apă, am spus. Și caută o barcă.

– Care dintre ele?

– Oricare are cheia la motor. Sau o barcă cu vâsle, dacă e nevoie. Știi cum să folosești o barcă?

– Da, desigur.

– Când ieși, să te miști încet și fără zgomot și să nu pornești motorul până în ultimul moment posibil. Du-te cu barca până la cabana cea mai apropiată și trezește-i. Adu ajutoare. Poliția, pe oricine. Spune-le ce se întâmplă aici. Bine?

– Bine, spuse părând să ezite.

– Ești îngrijorat de zgomotul pe care o să-l facă motorul bărcii, nu-i așa?

– Ei au arme. Ei împușcă.

– Dar o să fii departe de cabană.

Un bâzâit static brusc se auzi din transmițătorul lui Buck.

– Buck, răspunde.

Ecoul vocii răsună în încăperea mică. Nu reușisem să-mi dau seama a cui era.

M-am întors la poarta externă și am scos transmițătorul lui Buck de la curea. Era un Motorola Handie-Talkie.

– Buck, aici Verne, spuse vocea din nou. Unde naiba ești?

– Poate te caută acum, spuse Pablo. Nu ești în siguranță acolo sus.

Totul depindea, desigur, de ceea ce Ali și ceilalți ostatici le spuseseră. Am oprit transmițătorul.

– Tu du-te, am spus. Adu ajutoare. Nu-ți face griji pentru mine.

58

În capătul scărilor am stins lumina și am rămas în întuneric absolut.

Era liniște.

Pe de altă parte însă, ușa era groasă de cinci centimetri și mai era și ușa bucătăriei: era o grămadă de lemn între mine și oricine m-ar fi căutat. Am răsucit mânerul și am deschis încet ușa de la subsol. Balamalele scârțâiau indiferent cât de încet o deschideam.

Am făcut câțiva pași în holul întunecat, apoi m-am oprit iar să ascult.

Auzeam voci.

Din încăperea mare. M-am lăsat în genunchi, deoparte, și am ascultat.

Două voci, șoptite și tensionate. Una era a lui Verne, agitată, când tare, când șoptită. Cealaltă era a lui Wayne, neobișnuit de subțire. Fostul pușcăriaș tatuat stătea de vorbă cu matahala cu tunsoarea Depeche.

Fragmente dintr-o ceartă, unele cuvinte și fraze mai inteligibile decât altele.

– ...auzit că o șterge de-aici. Era vocea lui Verne.

– Unde? Acum Wayne.

– ...spus că s-a răzgândit. S-a speriat după ce Russell i-a împușcat pe tipii ăia doi. Nu vrea să ajungă la pușcărie pentru tot restul vieții.

– El ți-a zis asta?

– ...tipa a spus asta.

– Care tipă?

– Nu știu cum naiba o cheamă. Paris Hilton, de unde naiba să știu eu? Gagica.

N-am reușit să aud continuarea, apoi vocea lui Verne din nou.

– O să iau eu partea lui.

Un râs înfundat.

Încă ceva neinteligibil, apoi vocea lui Wayne.

– Unde naiba ar putea să meargă?

– Undeva prin zonă. Russell vrea să ieși și să-l cauți.

– Unde naiba să meargă? Fără Zodiac...

– Mai au și alte bărci pe-aici.

– ...tăiat firele de contact, așa că ce o să facă? O să înoate până la Vancouver?

Wayne mai spuse ceva ce nu am reușit să disting, apoi Verne zise din nou:

– Atunci caută-l în pădure, ce naiba.

– Nu poți să înaintezi aici mai mult de optsprezece metri în pădure înainte să te împotmolești. Ai văzut și tu asta.

– L-ai văzut pe individ în jungla din Panama, e un animal.

– Și ce fac dacă îl găsesc?

– Russell spune să-l ucizi. Nu mai poate să aibă încredere în el.

– Eu n-o să-i fac asta lui Bucky pentru că a rupt-o la fugă. Asta-i o tâmpenie, omule.

– Dacă n-o faci tu, amice, atunci Russell o să aibă grijă de tine. Îl cunoști. Nu vrea să-și asume nici un risc. Nu când suntem atât de aproape de lovitura cea mare.

„Jungla din Panama. Deci forțele speciale. Din armată, în orice caz. Cel puțin tipii ăștia și Buck, probabil și Russell la fel."

Aflasem deci câteva lucruri în plus. Povestea cu Buck funcționase. Nu căutau un camarad inconștient, ci un dezertor. Nici pe mine nu mă căutau. Încă nu își dăduseră seama că lipseam.

Asta însemna că aveau să caute afară și nu înăuntru. Puteam să mă ascund unde eram până la plecarea lor și să ajung apoi la birou fără să fiu văzut.

Îmi veniseră și alte idei nebunești. Să trag câteva focuri de armă spre ăștia doi, chiar prin ușă. Gloanțele Magnum .44 puteau să treacă prin lemn fără nici o problemă. Dar nu aș fi avut nici o precizie: nu le cunoșteam poziția exactă. Nu fără să mă uit prin fereastra rotundă, lucru care mi-ar fi trădat poziția.

Sigur, aș fi putut să am noroc, dar aveam șanse mari să nu nimeresc pe nici unul din ei. Poate aș fi reușit să îl rănesc pe unul din ei. Ei și-ar fi luat armele și atunci ar fi fost unul contra doi. Și imediat ce Russell și fratele lui ar fi auzit focurile de armă, ar fi fost patru contra unu.

Ar fi fost o nebunie să încerc să trag în ei doi. Și totuși, până ce ei nu se mutau, nu aveam cum să ajung la biroul directorului.

Pablo ajunsese probabil la apă deja. Poate, în funcție de cât de ușor era să se miște prin tunelul vechi, era deja afară, sub debarcader. Poate ajunsese chiar la Zodiacul răpitorilor.

Apoi vocile se opriră. Zgomot de pași care se îndepărtează, apoi o ușă deschizându-se și închizându-se. Unul dintre ei, poate Wayne, ieșise să îl caute pe Buck.

Eu m-am târât pe podea, apoi m-am oprit din nou să ascult.

Nu era nimeni prin preajmă.

Am împins de jos ușa bucătăriei câțiva centimetri.

Apoi încă vreo câțiva centimetri.

Rugerul era prins la curea, aveam nevoie de ambele mâini libere.

Apoi, ridicându-mă încet, am ieșit pe ușă și am închis-o cu grijă în urma mea.

59

Uitându-mă la stânga, apoi la dreapta, am cercetat camera, asigurându-mă că nu era nimeni în zonă.

Înaintam cu pași mici prin camera uriașă plină de umbre. Îmi era frică să nu mă împiedic în ceva, dar pe măsură ce ochii mei s-au obișnuit cu lumina, am reușit să traversez camera fără să răstorn nici o vază sau vreun pahar de vin.

Am trecut de capătul scărilor, apoi de holul care ducea spre intrarea laterală, de baie, și am ajuns la biroul directorului. Pe peretele holului erau trei uși identice, din lemn închis la culoare, cu cinci panouri în relief. Toate cu mânere negre de fier și cu încuietori care se deschideau cu aceeași cheie, așa cum spusese Paul. Prima era baia, următoarele două erau nemarcate, iar a patra avea o placă mică de bronz pe care scria DIRECTOR.

Așa cum garantase Paul, la intrarea în biroul său era o bibliotecă plină cu cărți de Drept. Era scundă, din stejar cernit, cu uși cu panouri de sticlă. Tipul de mobilă sobră pe care poți să o găsești în orice birou de avocatură în orășelele din statul New York.

Pe dulap, o lampă maronie de ceramică. Am ridicat-o și am găsit cheia sub ea.

Ușa de la biroul directorului era încuiată, dar cheia cea veche s-a potrivit de minune în încuietoare. S-a răsucit cu un clinchet mulțumitor.

Mi-am luat revolverul de la curea și l-am ținut în mâna dreaptă în timp ce răsuceam mânerul și deschideam ușa cu mâna stângă.

Camera era mică, fără ferestre, cufundată complet în întuneric. Mirosea a lemn vechi și hârtie umedă. Am băgat cheia în buzunar și am închis ușa în spatele meu.

M-am oprit pentru un moment, gândindu-mă dacă să încui sau nu ușa. Ce era mai important, să-i țin pe tipii răi la distanță sau să am posibilitatea unei scăpări rapide? Era imposibil de știut.

M-am hotărât să nu o încui.

Am scos apoi lanterna lui Buck, am apăsat pe butonul din capăt pentru a lumina încăperea o secundă. Într-un singur moment, am reușit să deslușesc contururile unui birou mic și am reținut amplasarea lui. Pe el era așezat un computer Apple iMac, modelul dintr-o singură bucată, cu ecran plat și bază sferică, foarte popular cu câțiva ani în urmă.

Și eu aveam un computer Apple acasă. Atunci când apeși butonul de pornire, acesta cânta primele acorduri dintr-o simfonie de Beethoven, cu excepția cazului în care volumul era redus. Dar nu aveai cum să afli acest lucru decât atunci când era deja prea târziu.

Chiar și pornitul calculatorului era un risc, dar nu erau oare toate la fel? Am descoperit butonul de pornire de la spatele bazei și l-am apăsat.

În câteva secunde, computerul cântă. Tare.

Eram așezat într-un scaun de birou pe roți, privind cum monitorul prindea viață, ascultând orice zgomot de pași venind de pe hol.

M-am răzgândit brusc, m-am ridicat în picioare și am încuiat ușa. Cel puțin dacă cineva venea în cercetare, aveam să aud clanța ușii și aș fi avut destul timp să țintesc.

Pe ecran apăru sigla Apple. Placa de bază a computerului pornea încet, iar eu așteptam. Părea că durează o veșnicie. Dacă Paul instalase o parolă pentru a-i ține departe de utilizatorii neautorizați, nu se obosise să-mi spună acest lucru.

Dar nu, apăru doar imaginea albastră de fundal. Pe partea dreaptă, un șir de iconițe: Internet Explorer și browserul Safari. Am făcut dublu clic pe Safari și am așteptat ca acesta să se încarce.

Și am așteptat în continuare.

„Iisuse, mi-am spus, ce încet e."

„Pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te." Am descoperit că începusem să vorbesc cu calculatorul, ascultând în același timp zgomote de pași, știind că puteam să fiu găsit în orice moment.

Dar nu îmi apăru decât o fereastră albă, un ecran gol.

Apoi câteva rânduri de text, care nu erau ceea ce îmi doream să văd:

NU SUNTEȚI CONECTAT LA INTERNET.
Safari nu poate deschide pagina http://www.google.com/
Întrucât computerul dumneavoastră nu este conectat la Internet.

Am închis Safari, apoi l-am pornit din nou și am primit același mesaj. Am făcut clic pe „Network Diagnostics" și s-a deschis un șir de puncte roșii și alte vești mai deprimante:

Built-in Ethernet – eșuat
Internet – eșuat

Fie modemul era închis, fie conexiunea la Internet prin satelit nu mai funcționa.

Rahat.

Pornind lanterna, am urmat cablul modemului până la un dulap. Ușa nu era încuiată, iar modemul era înăuntru, prins în zid.

Luminița care indica faptul că era pornit era aprinsă, dar cea de la *receiver* era stinsă. Aceasta îmi spunea că nu primeam semnal prin satelit. Așa că am făcut ceea ce am învățat cu toții să facem în această epocă a tehnologiei nărăvașe: am închis modemul, am așteptat câteva secunde, apoi l-am pornit din nou.

Nici o schimbare. Nici o diferență.

Problema nu era cu modemul sau cu computerul. Cineva tăiase accesul la Internet. Nu exista nici o posibilitate de a trimite un mesaj în afară.

Sau de a transfera bani.

60

Acesta era un lucru care mă nedumerea.

Nu se putea să fie o coincidență că nu aveam conexiune la Internet. Probabil că oamenii lui Russell făcuseră ceva. Până la urmă, după ce au pus mâna pe telefonul satelit, singura modalitate prin care ostaticii lor ar fi putut să transmită un mesaj că sunt în primejdie era prin Internet.

Și totuși, fără acesta, nu aveau cum să primească răscumpărarea de jumătate de miliard de dolari. Așa că, excluzând vreun accident în timpul capturării cabanei, probabil că ei erau cei care făcuseră ceva să-l dezactiveze. Dar nu aici, aș fi observat asta. Undeva afară.

Trebuia să ies și să încerc să restabilesc legătura.

În vara după ce ieșisem din închisoarea juvenilă Glenview și înainte să intru în Garda Națională, am lucrat ca instalator de cablu TV. Mi-am dat demisia înainte de sfârșitul verii, nu înainte însă de a învăța niște lucruri inutile, cum ar fi cum să racordez un cablu coaxial.

Poate nu era chiar atât de inutil.

Dar, dacă într-adevăr cablul fusese tăiat, avea să îmi ia multă vreme să îl repar fără uneltele potrivite – o mașină de ambutisat și niște conectori, și alte lucruri pe care mă îndoiam că meșterul Peter le avea la îndemână. Atunci când se strica antena satelit, probabil că sunau pe cineva de la firmă. Probabil că nu Peter era cel care făcea acele reparații. Aceasta era o abilitate destul de specializată.

Am așteptat la ușă și nu am auzit pe nimeni trecând prin preajmă. Ținând Rugerul în mâna dreaptă, cheia în cea stângă,

am descuiat ușa, am crăpat câțiva centimetri și m-am uitat afară.

Nu vedeam pe nimeni pe hol.

Pe când mă furișam pe hol, mi-am aruncat ochii pe fereastră. Nu era nimeni acolo. Poate că Wayne încă mai umbla prin pădure, căutându-l pe Buck. Poate că se împiedicase în tufișuri.

M-am uitat mai departe, încercând să găsesc antena satelit. Îmi aminteam vag că văzusem una undeva în spatele cabanei, prinsă pe acoperișul unuia dintre acareturi. Lucru care era destul de logic: antena nu se potrivea cu stilul rustic al cabanei.

Bineînțeles era acolo unde ținusem minte: pe acoperișul unei magazii, la aproximativ șaizeci de metri depărtare de cabană. Cablul care ducea de la cabană la antenă era îngropat desigur. Dacă fusese tăiat, atunci erau doar două locuri unde acest fapt se putuse întâmpla: la magazie sau în exteriorul cabanei.

Împingând ușor ușa verandei, am pășit pe pământul moale, apoi am împins puțin ușa în spatele meu, ca să se închidă fără zgomot. Închizătoarea pneumatică a sâsâit enervant. Acele de pin scârțâiau sub picior. Am inspirat aerul răcoros, înviorător. Puteam să simt mirosul de apă sărată și pin. Era o ușurare.

Pentru un moment, îmi permisesem iluzia de libertate.

Dar desigur că nu eram liber. Nu atâta timp cât Ali și ceilalți erau prinși înăuntru.

„Pur și simplu continuă, mi-am spus. Nu te gândi prea mult."

Îndoiala putea să fie dezastruoasă.

Am mers încet de-a lungul peretelui lateral de bușteni, căutând un cablu prins în fundația de beton. Peretele din afara biroului lui Paul era locul cel mai logic unde se putea afla acesta. Nu puteam risca să aprind lanterna. Din fericire, luna strălucea tare.

În câteva minute, l-am găsit: o rolă de cablu care ieșea din beton, la câțiva centimetri deasupra pământului.

Unul din capetele cablului atârna liber.

Fusese deșurubat de la conector. Așa întrerupseseră accesul la Internet. Rapid și ușor. Mai presus de toate, ușor de prins la loc atunci când erau gata să îl folosească.

Cu excepția unui singur lucru.

Conectorul lipsea.

O bucată mică de alamă placată cu nichel. Un conector tip F-81, așa cum se numea. Era folosit pentru a uni două bucăți de cablu coaxial. Petrecusem multă vreme în acea vară chinuindu-mă cu nenorocitele alea de dispozitive, pierzându-le prin pivnițele sau pe peluzele oamenilor.

Am căutat rapid pe jos, ca să mă asigur, deși nu ar fi fost nevoie. Știam ce făcuse Russell. Era simplu și inteligent. Îndepărtase acea piesă mică, dar crucială, pentru a se asigura că nimeni nu avea să ajungă la Internet ca să trimită un semnal SOS.

Eram impresionat de temeinicia intervenției lui Russell.

Acest lucru îmi și dădu o idee.

Am alergat la magazia cu generatorul care avea antena satelit prinsă de acoperiș. În spatele clădirii mici de șindrilă am găsit cablul care ieșea din pământ și mergea pe exteriorul peretelui până la antenă.

Îngenunchind, am scos cuțitul lui Buck și am apăsat pe butonul de declanșare ca să scot lama.

Cu o mișcare rapidă, am tăiat cablul.

Dacă eu nu puteam să folosesc Internetul, atunci nici Russell nu mai putea. Mă îndoiam că el sau vreunul dintre oamenii lui știau cum să îmbine un cablu coaxial, care nu se asemăna deloc cu un cablu electric.

Dar eu știam. Acele câteva săptămâni de chin păreau acum dintr-odată mai puțin lipsite de sens.

În acest moment eu aveam ceva de care avea el nevoie.

Dar când m-am întors ca să mă îndrept spre țărm, am auzit o voce.

61

Venise din fața cabanei.

Un strigăt iute și ascuțit.

– Oprește-te imediat.

Pablo fusese descoperit, nu avea ce altceva să fie.

M-am întors spre țărm, cu pași largi și tăcuți de-a lungul clădirii.

În josul dealului, la circa o sută de metri depărtare, o siluetă masivă cobora treptele de lemn spre debarcader. Un braț întins: o armă.

– Nu o să-ți repet.

Pablo era pe plajă, cu mâinile lângă corp. Se lăsa de pe un picior pe celălalt, de parcă ar fi încercat să se hotărască în ce direcție să fugă. În spatele lui, plutind pe apă, era forma masivă a unei bărci gonflabile prinse de debarcader.

Priveam cu un sentiment de neajutorare disperată. Pablo se oferise să mă ajute, iar implicit în această înțelegere era prezumția că aveam să-l protejez.

Eram un protector neputincios.

Eram sigur că Wayne nu avea să-l împuște pe tânăr, în orice caz nu fără aprobarea lui Russell. Aveau să-l ducă înăuntru, să-l interogheze, să-l forțeze să le spună cum a reușit să scape. Și unde eram.

Între timp, eu trebuia să iau o barcă și să chem ajutoare, dar timpul avea să fie mai scurt și probabilitatea de succes în salvarea celorlalți ostatici avea să scadă dramatic.

Oare Russell s-ar fi hotărât să facă o lecție dintr-un simplu angajat al cabanei? N-ar fi avut nici un motiv să facă asta, nu

după Grogan și Danziger. Dar cu Russell nu puteai să fii niciodată sigur.

Wayne coborî câteva trepte, apoi se opri, își ridică și cealaltă mână ca să își stabilizeze priza. De aici, arma lui părea mai mare, mai lungă decât fusese înainte. Era probabil o iluzie optică.

Pablo scoase un țipăt pițigăiat, cuvintele lui fiind acoperite de zgomotul valurilor.

Wayne era acum mult mai aproape de țărm decât mine.

Sfâșiat de șovăială, mi-am ridicat arma, țintind spre el. Trupul lui era o masă neclară îndepărtată.

Nu. Nu puteam să trag asupra lui Wayne. Pe lângă asta, de la această distanță, nu prea aveam șanse să nimeresc ținta. Și, odată ce aș fi apăsat pe trăgaci, fie că îl nimeream sau nu, totul avea să se schimbe într-o secundă. Cei dinăuntru aveau să audă focul de armă, să știe că eram afară.

Dacă trăgeam, aveam să ratez cu siguranță și aș fi devenit un fugar.

Trebuia să îl ajut pe Pablo să scape. Acesta era singurul lucru pe care puteam să îl fac acum.

Așa că am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte ca să îi distrag atenția lui Wayne, să îl fac să se întoarcă, să slăbească atenția și să îi dau lui Pablo o șansă să fugă. Am luat o piatră în mână.

Nu aveam cum să îl lovesc de la această depărtare: nici cel mai tare jucător de baseball nu ar fi putut să țintească de la acea distanță. Dar cel puțin sunetul pietrei lovindu-se de pământ putea să-i distragă atenția și să-l facă să se întoarcă. Și asta era ceva.

Pablo își ridică mâinile, arătând că se predă, și se îndreptă foarte încet spre Wayne, care îi spuse ceva ce eu nu reușisem să aud. Apoi Pablo făcu ceva bizar: bătu din palme, apoi își duse mâinile la spate și bătu iar din palme.

„Ce naiba făcea?"

Am aruncat piatra cât de tare am putut și exact în același moment Wayne a apăsat pe trăgaci.

Trei focuri consecutive de armă.

Probabil că nici măcar nu a auzit pocnetul slab al pietrei lovite de treapta de lemn.

Am văzut explozia din capătul țevii armei, dar sunetul era îndepărtat, niște pocnete abia auzite, acoperite de sunetul oceanului.

Pablo s-a răsucit, a înaintat și s-a prăbușit la pământ, o mică formă întunecată pe plajă. Era nemișcat, mort evident. Ar fi putut la fel de bine să fie o altă piatră, un alt bolovan, un morman de moloz.

62

Vocea mamei mă trezi, ascuțită și plânsă, venind din bucătăria de la parter.

– Te rog! Destul! Destul!

Ceva tare se prăbuși pe podea. Ceasul meu digital arăta ora două dimineața.

Tata tuna de jos:

– Javră nenorocită!

Eu eram întins în pat, fără să mă mișc, cu inima bătându-mi cu putere.

Vocea isterică a mamei.

– Ieși afară! Pleacă de-aici! Pleacă și lasă-ne în pace!

– Eu nu plec din casa mea, javro!

Fusese concediat din nou. La temperamentul instabil pe care îl avea, când era concediat, obișnuia să bea și mai mult; să o bată pe mama și mai tare.

O altă izbitură. Ceva lovit de podea. Întreaga casă părea să se cutremure.

Tăcere.

Îngrozit, am sărit din pat și am alergat jos pe scări spre bucătărie. Mama era întinsă pe podea, leșinată. Avea ochii închiși și îi curgea sânge din nas.

Ce mai protector eram!

– Ridică-te, javră! strigă tata. Ridică-te naibii!

Sângele îmi îngheță în vine. Tata înnebunise.

– Ce i-ai făcut? am strigat.

– Ieși naibii de-aici! a urlat când m-a văzut.

– Ce i-ai făcut? am strigat, năvălind spre el cu mâinile întinse, lipindu-l de aragaz.

La cincisprezece ani, eram la fel de înalt cât tata și începusem să prind ceva putere, deși tata era mult mai musculos și mai puternic.

Pentru o secundă, rămase surprins: făcusem un lucru de negândit.

Apoi fața lui se făcu roșie ca focul. Se întoarse, prinse o tigaie de pe aragaz și mă lovi cu ea peste obraz. Eu m-am dat într-o parte din fața loviturii, dar nu fusesem destul de rapid. Tigaia îmi atinse urechea, iar durerea era incredibilă.

Am urlat și m-am îndoit, cu urechea țiuindu-mi.

– Alegi deci calea mai grea? strigă și lovi din nou cu tigaia.

De această dată, în loc să mă dau în spate, am făcut un pas înainte și l-am împins cu putere, ca prin ceață. Mirosul lui acru de transpirație, putoarea de bere din respirație, tricoul lui gri pătat cu sângele mamei.

O fulgerare de întuneric, tigaia, pe care o trase ca să lovească din nou. Strigătul mamei, care-și recăpătase cunoștința.

Totul se întâmpla în același timp și nimic nu avea înțeles, nimic, decât furia din mine care se revărsase în sfârșit, adrenalina care mă făcea să fiu mai puternic decât monstrul, să îl izbesc cu spatele de unul dintre dulapurile de bucătărie prinse de perete, cel cu ușa de sticlă, în care erau așezate frumos farfuriile. Ca să îl împiedic să ne mai lovească din nou, pe mama și pe mine.

Ca să fiu un protector.

Se lovi cu ceafa de un colț ascuțit, unde furnirul de lemn se cojise, iar el nu se deranjase să-l repare.

– Nenorocitul naibii, o să te omor! urlă.

Dar furia și adrenalina, și toți acei ani în care ținusem totul închis în mine mă făcură mai puternic decât el, cel puțin pentru moment. Probabil că nu se aștepta la așa ceva de la mine, sau poate era prea beat.

Mâinile îmi erau încleștate de capul lui, așa cum ții pe cineva înainte de sărut, doar că eu îi loveam capul de colțul dulapului, iar și iar, și iar.

Scoase un răget profund, ca un animal sălbatic. Sângele îmi duduia în urechi. Îmi curgeau mucii din nas. Ochii lui erau holbați, părea șocat, nevenindu-i să creadă, și parcă îi era și teamă, dacă era posibil așa ceva.

Nu m-am oprit. Eram acum într-un tunel întunecat, trebuia să fac acest lucru. Continuam să îi lovesc capul de colțul dulapului. Am simțit cum ceva din craniul lui se înmoaie. Un gând trecător în ceața roșie a furiei, ca și coaja tare a unui bostan transformată dintr-odată în coaja de vânătă. Răgetul lui îngrozitor încetă în sfârșit, dar ochii lui erau holbați.

În cele din urmă am auzit-o pe mama țipând.

– Jakey, Jakey, Jakey, oprește-te!

M-am oprit. I-am dat drumul. Tata s-a împleticit, apoi a căzut pe podea.

Eu mă holbam.

– Dumnezeule, Jakey, ce-ai făcut?

Mi se înmuiară picioarele. În stomac simțeam un pumn de gheață, ale cărui degete îmi strângeau pieptul. Dar în același timp un alt sentiment.

Ușurare.

63

Am rămas în briza rece și lumina melancolică a lunii timp de aproximativ un minut, dar la fel de bine se putea să nu fi fost decât câteva secunde. Timpul încetinise.

Pablo era neînarmat, nu reprezenta nici o amenințare; se conformase ordinelor, făcuse ceea ce i se spusese.

Își ridicase mâinile. Se predase. Nu avea nici un motiv să îl omoare.

Arma lui Wayne păruse mai lungă pentru că era într-adevăr mai lungă: prinsese un amortizor în capăt. Probabil ca să nu-i dea de știre lui Buck, pe care îl credea prin preajmă.

Întristarea mă golise și acel loc gol a fost umplut de o emoție mult mai cunoscută. Dădusem drumul lupului cel rău, cedasem în fața furiei: această decizie avea în ea ceva reconfortant.

Mă alimenta, mă impulsiona, îmi făcea ca mintea să lucreze mai repede, îmi ascuțea simțurile.

Acum știam ce trebuia să fac.

***

Wayne coborî treptele debarcaderului spre plajă. Poate că voia să se asigure că Pablo era mort. Poate că voia să mute cadavrul undeva, să îl ascundă sau să scape de el. Sau poate că nu voia decât să meargă la Zodiac, să verifice dacă totul era în regulă.

Fâsâitul închizătorii pneumatice a ușii.

M-am uitat după colțul clădirii și l-am văzut pe Verne ieșind pe ușa laterală. Își scoase din buzunar ceva sclipitor. Pocnetul unei brichete, un nor de fum. Ținu flacăra sub bulbul de sticlă al unei pipe, inhală fumul și îl ținu în piept până începu să tușească.

M-am lăsat în genunchi și m-am târât de-a lungul fațadei cabanei. Veranda era lungă cât fațada clădirii, ridicată cu aproximativ un metru și jumătate deasupra solului. Mă mișcam în liniște, ținându-mă cât mai aproape de bordura de lemn, chinuindu-mă să-mi păstrez echilibrul. Panta spre țărm era foarte abruptă.

Nu era ușor, din cauza înclinării mari de la țărm spre cabană. Când am ajuns la poteca de lemn care lega veranda de treptele care duceau spre debarcader, m-am oprit.

Wayne nu se uita spre cabană, iar eu nu credeam ca cineva dinăuntru să fi auzit focurile de armă amortizate. Camera cea mare era cufundată în întuneric. Singura lumină se revărsa din ferestrele de la veranda închisă din colțul nord-vestic al clădirii.

Am început să mă târăsc din nou, m-am strecurat sub poteca de lemn, care era ridicată cam cu o jumătate de metru deasupra coastei abrupte a dealului, am trecut cu greu prin deschizătura îngustă dintre pilonii tratați cu creozot, apoi înapoi de-a lungul bordurii verandei până ce am ajuns sub veranda închisă.

Odată ajuns pe partea vestică a cabanei, m-am gândit că puteam să mă târăsc pe distanța scurtă până la pădure fără să fiu văzut. Aceasta era singura modalitate prin care puteam să ajung la țărm, apoi la barcă, fără să fiu văzut, dar traversarea prin pădurea densă...

Voci.

M-am lăsat cât de aproape de sol am putut.

Russell spunea ceva, pe un ton calm, ceva ce nu reușeam să deslușesc. Apoi veni un răspuns și am recunoscut vocea lui Travis.

– ...nu asta am fost angajați să facem.

Vocile lor erau din ce în ce mai scăzute, pe un ton obișnuit de conversație, și, indiferent cât de mult mă chinuiam să îi aud, nu reușeam.

Mă întrebam cât de mult avea să îi ia lui Wayne până să se întoarcă la cabană și să raporteze că tocmai îl împușcase pe chelnerul mexican, un angajat al cabanei, și în același timp un ostatic. Prima întrebare avea să fie cum de reușise unul dintre ostatici să scape. Aveau apoi să numere pe toată lumea. Aveau să-și dea seama destul de repede că și eu lipseam.

Lucru care avea să declanșeze alte represalii. Mai multe „lecții".

Pământul era afânat și moale, dar ici și colo erau surprize acoperite, pietre și crengi care îmi învinețeau genunchii. Fâșia îngustă de gazon era chiar în față, iar după ea pădurea. Singura modalitate de a ajunge la apă, la bărci.

Apoi vocea lui Travis, văitându-se parcă:

– ...o sută de milioane. Nu cinci sute de milioane, omule, haide, ce facem aici? Iisuse, Russell, ăsta e un nou nivel de, de...

Russell murmură ceva liniștit.

Travis îi răspunse, dar nu am reușit să prind decât un fragment:

– ...colegul tău de celulă din Lompoc.

„Lompoc", mi-am zis. Asta era o închisoare undeva. O închisoare federală. Trebuia să fie vorba despre colegul de celulă al lui Russell din închisoarea Lompoc.

John Danziger: *Unul dintre angajații lor fusese arestat în America de Sud când lucra la un caz de recuperare a unui copil, acuzat de răpire conform tratatelor internaționale. A petrecut câțiva ani în închisoare în S.U.A.*

Russell vorbea acum pe un ton răspicat.

– Nu, Travis, ascultă-mă foarte atent. Singurul lucru de care îi pasă lui e să aibă nenorociții ăia de nouăzeci și șapte de milioane cinci sute de mii de dolari în afurisitul lui de cont bancar din Liechtenstein până la încheierea orelor de lucru de azi. Dacă primește asta, e în regulă, a scăpat.

Cine era acel „el"? Colegul de celulă al lui Russell?

Travis îl întrerupse, dar nu am reușit să aud ce spunea.

Mă mânca pielea capului.

Nouăzeci și șapte de milioane cinci sute de mii de dolari.

A scăpat.

Liechtenstein.

Încheierea orelor de lucru de azi.

Deci acesta nu era un simplu jaf armat pus la cale de o gașcă de foști soldați. Fuseseră *angajați* de cineva.

M-am ridicat, cu capul aplecat chiar sub podeaua verandei. Am așteptat, am ascultat mai cu atenție, în cele din urmă am renunțat. Apoi, cu inima bătându-mi cu putere, m-am ridicat încet și am alergat spre marginea pădurii.

64

Pentru moment, ascuns în desișul de pini, mi-am întors privirea spre cabană.

O siluetă înaltă și zveltă privea în depărtare de la fereastra verandei. Era Russell.

Poate că era pur și simplu nerăbdător, întrebându-se de ce îi lua lui Wayne atât timp. La urma urmelor, avea un orar de respectat.

Am început să mă târăsc pe panta abruptă spre țărm. O pădure de conifere, mai ales una virgină, cum era aceasta, putea să fie ca o junglă amazoniană. Am descoperit că trebuia să mă cațăr printre tufișuri spinoase, de coșmar, printre molizi acoperiți de mușchi și ferigi uriașe, printre rădăcini de copaci ieșite din pământ. Pinii cioturoși erau atât de deși că nu puteam să văd la mai mult de câțiva metri în față. Crengile mă loveau peste față. Bolta pădurii era atât de deasă că bloca cerul.

Când am pășit peste un morman de frunze și ace de pin, piciorul mi s-a agățat de ceva.

M-am prăbușit în față și mi-am dus mâna la gleznă, iar când am văzut în ce mă agățasem, a trebuit să îmi înăbuș un țipăt.

O mână cu unghii bine îngrijite. Prin covorul de frunze întins deasupra trupului lui Danziger, puteam să îi disting mâneca albastră a tricoului.

Alături era un alt morman de frunze – Alan Grogan.

Și un al treilea cadavru ascuns cu frunze și crengi. Cu vârful pantofului, am dat câteva deoparte, destule cât să văd un tânăr cu pielea măslinie, în blugi și hanorac. Am știut imediat că acesta era José, prietenul lui Pablo. Primul pe care îl omorâseră,

atunci când au ajuns: focul de armă pe care l-am auzit cu toții la cină. Probabil că îi văzuse venind la mal când curăța bărcile.

Tulburat de cele văzute, m-am desprins din mâna moartă, m-am împleticit înainte și m-am împiedicat de o rădăcină. M-am prăbușit în față, lovindu-mă cu fruntea de un bolovan ascuns între frunze.

Am respirat din greu câteva secunde, lăsând durerea să îmi inunde corpul. Aceasta nu a avut nici un efect, așa că mi-am mușcat buza, încercând să îndepărtez durerea prin forța voinței.

Cu inima palpitând, m-am împleticit în picioare. Fața, zgâriată și julită de crengi, mă înțepa peste tot.

Mugetul valurilor îmi spunea că sunt aproape.

Terenul devenise atât de abrupt că abia mă puteam abține să nu alunec în jos pe deal. Abia prinzându-mă de creanga unui copac prăbușit, am reușit să îmi opresc căderea în ocean de pe acea bordură stâncoasă.

Aici nu era nici o plajă; bordura era mult prea îngustă, dar apa nu era prea adâncă și exista o singură cale spre debarcader. Încet, mi-am coborât picioarele în apă, așteptându-mă la un șoc rece, dar am fost ușurat când am descoperit că apa nu era chiar atât de rea.

Am înaintat în apă de-a lungul țărmului, cu grijă să nu las apa să îmi ajungă până la talie. Aveam revolverul lui Buck în buzunar și voiam să îl păstrez în stare de funcționare.

Linia țărmului înfășura copacii de pe plaja mică. Apa devenea din ce în ce mai rece sau poate că mi se păruse mie înșelător de caldă la început. Picioarele începeau să îmi amorțească. Pantalonii mă strângeau între picioare.

Acolo, în larg, puteam fi văzut din cabană. Mi-am ridicat privirile și nu am observat pe nimeni.

Wayne plecase. Presupuneam că se îndreptase înapoi către cabană în timp ce eu traversasem prin pădure.

Zodiacul plutea pe apă, legat de debarcader.

În nisipul din apropiere era întins corpul lui Pablo.

Zodiacul era o ambarcațiune militară gonflabilă clasică, o barcă de comando făcută dintr-o piele de cauciuc sintetic.

Armata le donează unităților de poliție sau pompieri și câteodată apar pe piața neagră.

Avea o lungime de vreo șase metri și probabil că putea să transporte în jur de cincisprezece persoane. Un motor de douăzeci și cinci de cai-putere era prins pe bara transversală din placaj negru de la pupa. Era un motor bun, ușor, destul de puternic fără a fi prea zgomotos. Pe laturi avea prinse o pereche de vâsle din aluminiu, care erau mult mai silențioase.

Pe măsură ce mă apropiam, mi-am dat seama că barca nu era pur și simplu legată. Era încuiată. Un cablu lega *Zodiacul* de un braț de oțel prins cu cleme de ponton. Era un cablu rezistent, din fire de oțel încolăcite, acoperit de plastic transparent, cu capetele trecute printr-un lacăt solid de alamă.

Am încercat să îmi înfrâng sentimentul de disperare.

Era vreo modalitate prin care să scap de cablu? M-am cățărat pe debarcader, ieșind din apă, și m-am întins imediat pe burtă pe scândurile pline de așchii, pentru a nu fi observat prea ușor dinspre cabană. M-am aplecat și am tras de clemă, încercând să văd dacă puteam să o desprind.

Am simțit un miros sulfuros care se ridica asemenea gazului de mlaștină, asaltându-mi nările. Pe când înșfăcam clema, cu metalul rece și alunecos în mâinile mele, am auzit pleoscăitul apei, lovindu-se de pilonii de lemn ai debarcaderului, un sunet sumbru, de rău-augur.

Dar clema de oțel era prea solidă, iar cablul prea rezistent. Barca nu avea să meargă nicăieri. Trebuia să mă cațăr înapoi pe deal prin pădure și să caut un clește de tăiat cabluri. Poate era unul în baraca cu scule de pe deal.

Asta însemna să mă pun din nou într-o poziție vulnerabilă. Puteam oare să risc asta? Dacă așa trebuia...

M-am ridicat, descurajat.

Și am simțit o mână pe umăr.

65

Chiar înainte să mă întorc, știam a cui era mâna. Nu îl auzisem pe Wayne apropiindu-se: atenția îmi fusese îndreptată în altă parte, iar zgomotul valurilor îi acoperise pașii grei.

Acum priveam direct în gaura mică și neagră din capătul amortizorului prins de revolverul lui SIG-Sauer negru.

Nu prinzi un amortizor la o armă decât dacă ai de gând să o folosești.

– Ei bine, se pare că ești plin de surprize, nu-i așa? îmi spuse. Știi că nu ai unde să fugi.

Aveam revolverul lui Buck în buzunar, dacă puteam să ajung la el la timp, dar un foc de armă neamortizat ar fi atras atenția celor din cabană, lucru pe care nu îl doream. Cuțitul avea să fie o idee mai bună.

Dacă reușeam să îl scot fără ca el să vadă asta și să mă omoare înainte.

Am inspirat profund.

– Cine spune că vreau să fug?

– Ridică mâinile, Jake, spuse el, și vino înăuntru. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Chiar nu intenționez asta.

Nu știa că-l văzusem apăsând pe trăgaci.

Privirea mi-a fugit instinctiv spre corpul întins al lui Pablo, pe nisipul din spatele lui.

Ochii lui rămaseră fixați la ai mei; știa ce văzusem.

– Haide, să mergem, spuse. Ridică mâinile, Jake, și n-o să pățești nimic. Îți promit.

Abia dacă îl auzisem vorbind înainte. Bărbatul care tocmai îl omorâse pe Pablo avea un comportament surprinzător de blând. Vocea lui ascuțită era aproape melodioasă.

Și îmi știa numele, lucru care era interesant.

Omorâsem o dată și nu credeam c-o să trebuiască vreodată să o fac din nou.

Nu voiam să fac asta.

„Nu mă forța să fac asta."

– Vezi tu, Jake, nu prea ai de ales.

– Nu, chiar nu am de ales.

– Bine, acum ne înțelegem.

Mi-am aplecat capul de parcă m-aș fi gândit la ce să fac și mi-am dus pe furiș mâna dreaptă spre buzunarul de la spate al pantalonilor, scoțând încet cuțitul.

Pablo murise pentru că eu nu reușisem să mă forțez să ucid a doua oară în viață.

Era chiar atât de simplu. Nu doar că nu îl judecasem corect pe Wayne, ceea ce era adevărat. Dar eu nu fusesem capabil să folosesc arma.

Dar acum eram.

Dând din cap, am apăsat butonul de declanșare și am simțit o smucitură în palmă când lama a ieșit.

Apoi m-am aruncat asupra lui.

Omul care tocmai îl omorâse pe Pablo. Îl vedeam ca prin ceață.

Inima îmi bătea cu putere. O lovitură puternică în gât și căscă gura surprins, dezvelindu-i dinții mici și ascuțiți ca ai unei sălbăticiuni din pădure.

Genunchii i se încleștară și căzu pe spate. Debarcaderul se cutremură. Pistolul zornăi și alunecă aproape de marginea debarcaderului.

Acum aveam cuțitul lipit de gâtul lui, genunchii pe piept. Lama străluci în lumina lunii. Începu să îi curgă sânge dintr-o crestătură din josul gâtului.

– Știi deja ce poate să facă cuțitul ăsta, am preluat controlul. Răspunde la câteva întrebări și o să îți dau drumul.

Clipi de câteva ori și am văzut, cu colțul ochiului, cum mâna lui dreaptă începe să se miște. Am apăsat lama de piele.

– Nu face asta.

– Ce vrei să știi?

– Ce se întâmplă după ce vă primiți banii?

Clipea des, era agitat. Își muta privirea în sus, apoi spre dreapta și înapoi în sus.

– Abia pot să respir, să știi. Genunchiul tău...

– Ce se întâmplă cu noi?

– Nu-ți face griji, Jake, n-o să lăsăm pe nimeni în urmă. I-am privit fața cu atenție, am văzut începutul vag al unui zâmbet, nimic mai mult.

– Asta ce vrea să însemne? l-am întrebat, deși știam deja.

Nu îmi răspunse. I-am trecut ușor lama de-a lungul gâtului. Apăru o linie nouă de sânge.

– Hei!

– Cine v-a angajat?

– Voi.

Am trecut iar cuțitul, puțin mai apăsat de data asta.

– Nu înțelegi, nu-i așa? Suntem angajați, la fel ca tine. Ne facem meseria. Haide, Jake, serios acum. Nu e nevoie de violență.

Mi-am încleștat dinții; mâna îmi tremura. Probabil credea că mi-e frică.

Dar nu-mi era, îmi trecuse.

– Spune-i asta puștiului de colo, de pe plajă.

– Am văzut. Păcat.

– Și eu am văzut, am spus. Am văzut cum ai tras în el trei gloanțe. Încă o întrebare, Wayne. Ce i-ai spus, chiar la sfârșit?

Acum nu se putea opri să nu zâmbească.

– I-am spus să danseze *la cucaracha*.

Lacrimile îmi încețoșau privirea.

Wayne inspiră din greu chinuit.

– Arăta ca o marionetă, nu crezi?

Sângele îmi vuia în urechi și eram în tunelul întunecat, gonind înainte, fără ieșire.

De această dată am tăiat fără nici o reținere și un gheizer îi erupse din gât, revărsându-se peste cămașa de camuflaj și vestă. Scoase un sunet gâlgâit. Mâna dreaptă se încleștă în aer, cu degetele tremurând.

I-am împins trupul cu ambele mâini și a căzut cu un pleoscăit sonor.

66

Adrenalina începuse să îmi dispară din sânge, lăsându-mă cu senzația că aveam mâinile și picioarele din cauciuc, că eram extenuat.

M-am ridicat, deși genunchii abia puteau să mă țină. Am șters sângele de pe cuțit, apoi i-am retras lama și l-am băgat în buzunarul de la spate. Am încercat să îmi înfrâng senzația de greață, apoi mi-am adus aminte de revolverul lui Wayne, l-am luat de pe marginea debarcaderului și l-am prins la brâu.

Am încercat să îmi adun puterile ca să mă cațăr înapoi pe deal, prin tufișurile încâlcite, pentru a merge la magazia de unelte ca să găsesc un clește de tăiat cabluri.

Apoi, de undeva de pe deal, s-a auzit un strigăt ascuțit.

Un țipăt de femeie, înăbușit imediat.

Venea din partea estică a cabanei, din zona unde Verne făcea pauzele de fumat, și unde se vedeau siluetele a două persoane, una îmbrâncindu-o pe cealaltă.

Era Verne, și avea o femeie cu el.

***

Am fugit pe treptele de lemn, descoperit, fără să îmi mai pese dacă eram văzut de Russell sau oricine altcineva.

Pe când mă apropiam, am auzit o încăierare. Pentru câteva secunde nu am putut să înțeleg ce se întâmpla, de ce Verne îngenunchea deasupra lui Ali, țintuind-o la pământ, de ce îi îndesase ceva în gură și de ce avea fusta trasă în sus, dezvelindu-i pielea moale și vulnerabilă, dar în momentul, chiar în secunda în care am înțeles, creierul a încetat să-mi mai funcționeze.

67

Eram în acel loc ciudat, dar cunoscut, în care pulsul o lua razna, iar mânia îmi curgea prin vene asemenea unui combustibil. Eram dominat de un scop unic. Eram în transă, în tunel. Întreaga lume se prăbuși, nu mai eram decât eu și el.

Verne își ridică privirea, tresărind, pe când eu înaintam spre el, dar nu îi era ușor să se miște. Nu cu pantalonii lăsați în vine, cu chiloții la genunchi, cu mădularul erect, roșu ca sfecla, răsărit dintr-un tufiș de păr pubian maroniu. Nu în timp ce se chinuia să o țină pe Ali în loc cu ambele mâini și picioare.

Ea se zvârcolea și se zbuciuma, încercând să se elibereze cu toată puterea, dar mâinile îi erau legate cu funie și el era mult mai puternic decât ea. Fața îi era roșie de la zbucium. Țipetele ei erau înăbușite de chiloții pe care el i-i îndesase în gură.

Apoi, aruncându-mi o privire furioasă, îngenuncheat încă pe coapsele lui Ali, își ridică mâna dreaptă, și-o duse la spate ca să-și scoată arma din tocul prins de pantaloni.

Eu aveam arma lui Buck în buzunar și pistolul lui Wayne la brâu, dar în ceața adrenalinei am uitat de ambele. Mi-am luat avânt și l-am lovit tare, cu piciorul în gât. Ceva acolo scrâșni și cedă.

Verne scoase un *ooof*, apoi mugi furios, animalic. Se împletici, dezechilibrat, dar se îndreptă rapid, îngenunche și încercă să se ridice în picioare, trăgându-și pantalonii în sus.

Ali se răsuci. Avea fața zgâriată și rujul întins, iar ochii îi erau plini de lacrimi. Bluza îi era sfâșiată, dezvelindu-i sutienul.

El păru să renunțe momentan la armă. În schimb, se aruncă spre mine, mă prinse de picior, îl răsuci și își împinse celălalt

pumn în plexul meu solar. M-am aplecat, împleticindu-mă în spate, cu respirația tăiată.

Întreaga mea ființă avea un singur scop: să provoace o rană foarte dureroasă acestui monstru.

Înapoi în genunchi, reușise să își ia revolverul și țintea spre mine. Tresărea și zvâcnea, mâna în care avea arma îi tremura. Ochii îi dansau în cap. Poate că amfetamina îi făcuse reacțiile mai rapide, dar îi distrusese sistemul nervos. Nu putea să țină arma stabil.

L-am apucat de încheietura mâinii în care avea pistolul și cu cealaltă am răsucit arma, smucind-o în spate. Degetul lui se blocase în locașul trăgaciului, așa cum mă așteptasem, și când i-am smuls arma din pumn, degetul arătător se îndoi în spate din încheietură, rupt în mod evident.

Apoi, aruncându-i arma deoparte, i-am tras un cot în față. El a scos un *uhhh* și a căzut pe spate. A mârâit, încercând să se ridice, inspirând greu.

Imaginea cu Ali prinsă sub genunchii lui, goliciunea ei expusă, frumusețea și vulnerabilitatea ei au fost suficiente pentru ca și ultima urmă de reținere pe care o mai aveam să dispară.

Prinzându-l de mâini de la spate, m-am izbit cu toată puterea corpului de spatele său, ridicându-mi picioarele de pe pământ, aruncându-mi toată greutatea spre el, împingându-i capul în față. Scoase un sunet gâlgâit. Gâtul i se aplecă puternic în față, până ce bărbia i se lipi de piept. I-am simțit capul smucindu-se înainte, iar el scoase un oftat ascuțit și gâtul i se rupse cu un pocnet.

Pentru câteva secunde, am rămas deasupra lui, apoi m-am dat deoparte, cu inima bătându-mi cu putere, vomitând, gâfâind.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre Ali, întinsă extenuată pe iarbă, am îngenuncheat și i-am scos călușul. Am prins-o în brațe, strângând-o cu putere. Prin cămașă, îi simțeam fața fierbinte și udă.

Am ținut-o aproape un minut. A început să plângă. Am ținut-o strâns și am așteptat. Când hohotele ei începură să se rărească, i-am dat drumul, am scos cuțitul și am tăiat funiile ca să-i dau drumul la mâini.

68

– Trebuie să-l mutăm de-aici, am spus, luând bucățile de funie pe care tocmai le tăiasem din jurul mâinilor ei, băgându-le în buzunar. Și trebuie să dispărem și noi de-aici. Înainte să vină careva să-l caute.

– Landry, spuse ea cu vocea tremurândă, ridicându-se încet. Ceea ce tocmai ai făcut...

– Mai târziu, am întrerupt-o. Haide, ajută-mă.

Micul revolver de oțel inoxidabil al lui Verne era în iarbă. L-am apucat și l-am prins la curea.

Am prins picioarele lui Verne, iar ea l-a luat de mâini. Părea amețită, dar continua să se miște. El era mai ușor decât fusese Buck, dar Ali se chinuia. Își pierduse toată puterea.

Marginea pădurii era la doar câțiva metri în spatele magaziei. Înaintasem doar câțiva pași prin tufișurile dese când ea îi dădu drumul la mâini.

– Nu mai pot, spuse gâfâind.

– Aici e destul de departe.

Corpul nu putea fi văzut dinspre cabană, cu magazia în față.

Apoi am început să-i buzunăresc vesta, luând toată muniția de rezervă pe care am găsit-o. Avea câteva încărcătoare pline cu gloanțe într-unul dintre buzunare.

Stăteam în spatele magaziei. Fața îi era umbrită.

Rujul îi era întins pe fața zgâriată, pătată de lacrimi. Îmi frângea inima s-o văd astfel. Ușor, mi-am pus mâna pe fața ei și i-am șters lacrimile, machiajul întins. Voiam să îi simt pielea fină ca satinul. Ea închise ochii și păru să accepte consolarea atingerii mele.

– Ești în regulă?

Dădu din cap și începu să plângă din nou.

– Ali, am spus mângâindu-i părul.

– Cine naiba ești tu, Landry? șopti ea.

69

– Nu avem timp de asta acum, m-am eschivat. Dintr-o clipă în alta, Russell o să-și dea seama că lipsim amândoi. Dacă n-a făcut-o deja. O să vorbim altă dată. În momentul ăsta, am nevoie de ajutorul tău.

Punea tot felul de întrebări, mintea îi funcționa la capacitate maximă.

– Încheierea orelor de lucru azi trebuie să se refere la orele de lucru din Europa, spuse ea. Din Liechtenstein. Care e, dacă îmi aduc aminte corect, aproape de Elveția. Cu nouă ore înaintea noastră. Dacă băncile lor au același program ca și băncile noastre, asta înseamnă că Russell nu o să poată să transfere banii după șapte dimineața, ora noastră.

– Ai văzut vreun ceas în sala vânătorească? am întrebat.

– Nu, dar aici soarele răsare în jurul orei cinci în această perioadă din an, țin minte că aveam asta trecut în programul de aici. Așa că poate e în jur de patru și jumătate. Cealaltă chestie e că trebuie să aștepte ca banca noastră din New York să deschidă. Asta e în jur de ora nouă cred, ceea ce înseamnă ora șase aici. Așa că nu are decât o oră la dispoziție pentru transfer.

– Iar noi avem o oră și jumătate.

– Știi ce e cel mai ciudat în toată treaba asta? întrebă ea în cele din urmă.

– Ce?

– Gândește-te cât de bine informat părea să fie Russell. Cât de bine pregătit. Cât de multe știe despre companie.

– Are o sursă în interiorul companiei, am spus eu. Cu siguranță.

– Dar crezi cumva că e posibil ca el să fie *angajat* de cineva din interiorul corporației Hammond?

Am rămas tăcut un moment.

– Asta a spus și tipul acela, Wayne, doar că nu prea am înțeles la ce se referea. L-am întrebat cine i-a angajat și mi-a zis că voi ați făcut-o. Adică Hammond, presupun.

– Cineva de-aici?

– Posibil.

– Dar de ce?

– Poate pentru deturnare de fonduri.

– În ziua de azi, asta nu mai e atât de ușor, spuse Ali. Nu de la evenimentele în care a fost implicată corporația Enron, oricum. Sunt prea mulți cei care verifică dosarele contabile.

– Așa că, dacă vrei să furi o grămadă de bani, trebuie să devii creativ, nu-i așa?

– Presupun că da. Nu ține de competența mea. Dar de ce să faci o chestie ca asta, o răpire? De ce să îl angajezi pe Russell și pe oamenii lui să încerce să întreprindă ceva atât de mare și murdar și de-a dreptul riscant?

Eu am dat din cap.

– Mă gândesc că dintr-un singur motiv. Dacă încerci să-i determini pe oameni să creadă că asta e ceva ce nu e de fapt.

– Nu te înțeleg.

– Chestia care mi se pare mie suspectă la această răpire e cât de evidentă pare. Cât de... nu știu, parcă e aproape o înscenare.

– Înscenare?

– Ai auzit vreodată de o chestie numită *autosecuestro?*

Ea își scuturâ capul.

– Se întâmplă din când în când în America de Sud. E o răpire înscenată. Un fel de *auto*răpire. Oamenii își înscenează propria răpire pentru a obține bani de la companiile de asigurări sau de la angajatori. Chiar și de la membrii familiei.

– Adică un fel de păcăleală.

– Ceva de genul ăsta.

– Dar... ce fel de lăcomie exacerbată ar determina pe cineva să facă un lucru atât de nebunesc? Toată această *vărsare de sânge.*

– Poate că aceste crime nu ar fi trebuit să aibă loc. Poate că lui Russell i-a scăpat situația de sub control. Și poate că nu e vorba despre lăcomie.

– Dar ce?

– Poate disperare.

– Cum?

– Să-i luăm de exemplu pe toți tipii din echipa de conducere – nu par genul de indivizi nesăbuiți, nu-i așa? Unii dintre ei sunt, desigur, lacomi. Fără îndoială. Dar ei nu sunt motivați de sume mari.

– Atunci ce ar determina pe cineva să facă o chestie ca asta?

– Frica.

– Dar *cine?*

Mi-am scuturat capul.

– Poate întrebarea cea mai potrivită ar fi: cine a avut ocazia să îl întâlnească pe Russell în particular? sugeră ea.

– Cu toții am făcut-o, nu-i așa? Când ne-a „intervievat".

– Dar în momentul când au apărut problemele, atunci când au trebuit luate decizii, oricine l-a angajat pe Russell trebuie să fi vorbit cu el separat. Așa că avea nevoie de o modalitate de a face asta fără ca vreunul dintre noi să observe. Avea nevoie de o scuză.

– Toți cei care au cerut să meargă la baie ar fi putut să vorbească în secret cu Russell, iar noi n-am fi avut cum să știm asta.

– Iar Upton Barlow a vrut să meargă de o grămadă de ori, am spus. La fel și Geoff Latimer, cu diabetul lui.

– Tu știai că e diabetic? m-a întrebat.

– Azi l-am văzut pentru prima dată pe tip. Dar i-am văzut seringile în valiză.

– Chestia ciudată e că, atunci când lucrăm la Resurse Umane n-am văzut niciodată vreo revendicare medicală din partea lui Latimer care să aibă ceva de-a face cu diabetul.

– Geoff Latimer? Fii serioasă. Dintre toți tipii de aici, Geoff Latimer mi se pare ultimul care ar fi în stare să facă așa ceva. Și, în afară de asta, cine îi e mai loial lui Cheryl decât el?

– Iar ea este la fel de loială față de el. Ca porcăria pe care Bodine amenința să o dezvăluie Consiliului de administrație

despre cum Slattery voia să implementeze măsuri de siguranță mai puternice, iar ea le-a refuzat?

Țineam minte cum Slattery spusese că putea transfera oricât de mulți bani voia din trezoreria corporației Hammond de pe un laptop din Starbucks.

– Ce-i cu asta?

– Ai văzut cum și-a asumat răspunderea pentru asta.

– Și-a asumat răspunderea? Credeam că e vina ei.

– Așa-i Cheryl. „Eu sunt șefa" și toate alea. A fost convinsă de cineva să nu implementeze planul lui Slattery, de consilierul ei de încredere.

– De Geoff Latimer, am spus și m-am oprit.

70

Cerul nopții era încă albastru întunecat, senin și plin de stele, dar la orizont strălucea o lumină palidă.

Am alergat spre partea din spate a cabanei, încercând să stăm cât mai aproape de sol. Ali luă revolverul mic și butucănos al lui Verne, un Smith & Wesson, pentru că era mic și îi încăpea în palmă fiindu-i frică de arme semiautomate. Eu am păstrat Ruger-ul.

Am strâns deoparte și pistolul SIG-Sauer, pe post de rezervă, în caz că am fi avut nevoie de el.

Baraca de întreținere era ascunsă în spatele copacilor de după cabană. Era o clădire rustică veche, erodată de vreme și acoperită cu șindrilă. Vopseaua de pe ușă era scorojită. Avea un lacăt vechi prins de balamaua ruginită de fier de pe ușă, dar nu era încuiat. S-a deschis imediat, așa cum spusese directorul că avea să se întâmple.

Înăuntru mirosea puternic a vopsea, insecticid și benzină.

Podeaua era formată din bucăți vechi de placaj. Am închis ușa după ea, am aprins lanterna și am pus-o jos pe bancă. Trimitea un cerc de lumină pe raftul de pe un perete, scăldând interiorul înghesuit într-o lumină galbenă palidă.

Mi-am desprins transmițătorul lui Buck de la curea și l-am pornit, dând volumul la maximum. Era încă pus pe canalul 5, cel folosit de Russell și oamenii lui.

Dar nu se transmitea nimic pe acest canal, nu se auzea decât fâsâitul de electricitate statică.

– Se poate să fi schimbat canalele, nu-i așa? întrebă Ali.

– Sau poate nu mai folosesc transmițătoarele. Vreau ca tu să urmărești chestia asta, bine? Ascultă orice ne-ar putea da indicii despre ce fac. Și stai cu revolverul în mână.

– Tu unde mergi? Părea îngrijorată.

– Vreau să văd unde se află Russell și fratele lui.

– De ce?

Am privit-o direct în ochi.

– Dacă sunt pe veranda închisă, atunci aș putea să-i iau prin surprindere.

– Să-i iei...

– Să îi împușc, Ali. Să îi elimin. Pe unul sau pe amândoi.

– Iisuse, Landry!

– Tu o să fii în regulă aici?

– Ești îngrijorat pentru mine?

– Poți să folosești revolverul dacă o să fii nevoită să faci asta?

– Știu cum se folosește o armă.

– Știu asta. Te întreb este dacă o să fii în stare să o faci.

Inspiră adânc.

– Dacă trebuie, se învoi ea. Cred că da.

Prima surpriză a fost veranda: nu era nimeni acolo. Goală, cu lumina stinsă.

A doua surpriză a fost sala vânătorească, unde obloanele de lemn erau trase. Fuseseră date deoparte toată noaptea, deși ferestrele fuseseră închise. Cu obloanele trase, nu puteam risca să trag.

Asta însemna că știau că suntem afară. Își luaseră măsuri de precauție.

Lăsându-mă la pământ, am așteptat un minut, ascultând orice sunet, orice mișcare pentru a observa pe careva supraveghind zona. Când m-am asigurat că nu sunt urmărit, m-am ridicat în picioare și am alergat înapoi la baracă.

Ajuns în fața ușii, am zis pe un ton scăzut:

– Eu sunt.

Ușa s-a deschis încet. Ali era în picioare, cu revolverul în mână, arătând de parcă asta ar fi făcut toată viața. Ochii îi erau întrebători, dar nu spuse nimic.

Am intrat, închizând ușa după mine.

– Știu deja, am informat-o.

– Ce știu?

– Că sunt aici. Poate știu deja că și tu ești.

– Cum poți să fii sigur?

I-am explicat.

– Și ce înseamnă asta? se îngrijoră Ali. Ce o să facem?

– O să trecem la planul B. O să opresc generatorul. Lucru care o să aibă două efecte.

– Nu pot să facă transferul dacă nu au curent electric.

– Exact. Și dacă eu nu repar cablul coaxial. Ceea e înseamnă că o să trebuiască să coopereze dacă vor fondurile. Asta o să îi dezorienteze. Și în toată confuzia, eu o să încerc să mă strecor înăuntru fără să fiu observat.

– Înăuntru? De ce?

– Ca să îi scot pe ceilalți. Între timp, tu stai aici și vezi dacă poți să găsești un clește de rupt lanțuri.

– Pentru *Zodiac*, spuse ea.

Am aprobat din cap.

– Dacă ar fi fost aici un clește de rupt lanțuri, l-ai fi luat deja, Landry. Știu ce faci. Vrei ca eu să rămân aici.

Am ezitat o secundă.

– Exact, am recunoscut. Nu te vreau afară dacă se vor trage focuri de armă.

– Ei bine, eu nu rămân aici înăuntru. Vreau să fac și eu tot ce îmi stă în putință.

– Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să rămâi în viață. Dacă se întâmplă ceva cu mine, poate vei reuși să chemi tu ajutoare. Poate că este vreo barcă cu vâsle pe care poți să o folosești.

– Nu mă minți, Landry. Dacă ar fi fost vreo barcă, ai fi spus deja ceva de ea.

Desigur, știa felul în care gândesc.

– Bine, am cedat în cele din urmă, dar cel puțin așteaptă până se oprește generatorul. Fii cu ochii pe casă.

Am deschis puțin ușa și m-am uitat afară. La fereastra bucătăriei se vedea o lumină slabă.

– Când vezi că generatorul e închis, fugi spre intrarea de la bucătărie.

Apoi mi-a venit o idee. Am luminat cu lanterna peretele. Diverse unelte erau atârnate în cârlige pe el, în ordine perfectă. Pe rafturile înguste de lemn erau înșirate cutii de vopsea și diluant, sticle de plastic cu insecticide și capete de furtun aliniate în ordine. Pe un alt raft se aflau ulei de motor, gazolină și bujii de rezervă. Pe podea era o grămadă dezordonată de lucruri, într-o notă discordantă față de restul încăperii.

Îndoită frumos lângă cutiile de vopsea am găsit ceva util: o bucată de pânză groasă.

– Ai putea să-ți ridici puțin fusta? am întrebat-o.

Mă privi ciudat pentru un moment, apoi își dădu seama ce voiam să fac. Își ridică fusta. Eu am așezat micul Smith & Wesson pe coapsa ei, apoi am rulat o bucată de pânză în jurul coapsei și armei, destul de strâns cât să țină arma în loc, un fel de toc improvizat.

– Nu m-ar deranja să primesc o explicație, spuse ea.

I-am tras fusta la loc. Arma era încă vizibilă prin material, așa că am făcut câteva modificări, rearanjând revolverul mai aproape de interiorul coapsei, unde nu mai era vizibil.

– Elementul surpriză, am zis.

Ea aprobă din cap.

– Încearcă, am îndemnat-o. Asigură-te că poți să te miști cât mai repede, dacă o să fie nevoie să-l folosești.

În timp ce ea exersa, eu am trecut cu lanterna peste pereți și peste mormanul de pe podea.

Am observat că lăzile nu erau la locul lor.

Părea să fie o rezervă de muniție. Oamenii lui Russell le aduseseră cu ei și le așezaseră deoparte. Nu vedeam nici un pistol totuși.

Apoi ochii mi se opriră asupra câtorva cilindri roșii de mărimea și forma unor cutii de cola. Erau inscripționate cu negru: AN-M14 INCEN TH.

– Chestiile astea sunt ale lor? mă întrebă.

– Exact.

– Și ce sunt?

– Grenade termit de mână.

– Grenade de mână?

– Grenade termit. Incendiare.

– Pentru ce?

– Armata le folosește ca să ardă rapid diverse obiective. Sunt mult mai rapide decât să stropești totul cu gazolină și mult mai fierbinți.

– Dumnezeule! Crezi că asta au de gând să facă înainte de plecare? Să arunce cu una dintr-astea? Să ardă cabana cu toată lumea înăuntru?

– Asta e bănuiala mea, da. Dar nu înainte de a transfera fondurile.

– Lucru pe care nu pot să-l facă până nu se restabilește linia electrică. Și tu nu repari cablul de satelit.

– Exact.

– Landry, spuse Ali. Aceste grenade, noi n-am avea cum să ne folosim cumva de ele?

– Poate.

Am rămas tăcut câteva secunde, până m-am gândit ce să facem cu ele, apoi i-am explicat planul.

– Eu ies, am spus. Ești sigură că vrei să faci asta? Dacă ți-e cumva...

– Desigur că mi-e frică, m-a întrerupt. Încercă să zâmbească. Dar nu-ți face griji pentru mine. Mă voi descurca.

– Ca întotdeauna, am rostit și m-am întors să plec. Ne vedem în spatele cabanei. Imediat ce vezi că s-au stins luminile.

– Landry, mă opri, ai grijă să te întorci.

71

Ușa de la baraca în care se afla generatorul era descuiată, desigur. Înăuntru era cald și mirosea a ulei de motor. Podeaua era de beton.

Am îndreptat lanterna peste carcasa de metal a generatorului. Era un Kubota de optsprezece kilowați. Mergea silențios, scoțând doar un zăngănit înăbușit.

Am deschis ușița panoului de control și m-am uitat la șirul de butoane. Erau un buton de pornire, o valvă pentru combustibil, diverse aparate de măsură și indicatori digitali.

Transmițătorul pe care îl aveam prins la curea țârâi.

Am înghețat, ascultând. Nu am auzit nimic.

Am dat volumul mai tare.

Sunetul se auzise pentru că cineva apăsase butonul de transmisie. Dar nu a fost urmat de nici o voce. De parcă cineva începuse să transmită, dar s-a răzgândit. Sau poate că apăsase pe buton din greșeală.

M-am întors la panoul de control. Oprirea simplă din buton nu ar fi fost foarte utilă. Ar fi putut să-i provoace lui Russell și fratelui său o confuzie temporară, i-ar fi putut scoate chiar din ascunzătoare.

Dar probabil că asta ar fi făcut ca starea de paranoia să se amplifice. Russell avea să îl cheme pe Peter meșterul, care ar fi încercat să pornească generatorul de la întrerupătorul din cabană. Lucru care nu ar fi avut nici un efect.

Poate că butonul de alimentare era o idee mai bună. Să opresc generatorul, să aștept să se oprească motorul, apoi să închid valva de alimentare și să aștept un minut sau două.

Când butonul de pornire avea să fie apăsat iar, la fel şi valva de alimentare, totul ar fi părut în ordine. Dar generatorul tot n-ar fi funcţionat.

Ei ar fi folosit întrerupătorul din cabană, iar motorul de pornire al generatorului ar fi dat rateuri ca motorul unei maşini într-o dimineaţă geroasă de iarnă. Poate că Russell ar fi trimis meşterul la baracă să se ocupe de problemă. Însoţit probabil de Travis, care avea să se asigure de colaborarea meşterului. Travis avea desigur să fie înarmat, ştiau doar că şi eu eram afară.

Meşterului i-ar fi luat ceva vreme până să-şi dea seama de ce am făcut, ar fi verificat panoul de control, ar fi văzut că toate butoanele sunt în ordine. Ar fi rămas nedumerit. Iar, între timp, Russell ar fi devenit din ce în ce mai disperat. Fără curent electric, nu ar ar fi avut cum să facă lucrul pentru care a venit.

Radioul ţârâi din nou. M-am oprit.

– Jake.

Era vocea lui Russell, piţigăiată şi monotonă de la transmisie.

– E vremea să te întorci înăuntru, mi se adresă el.

Am rămas locului. „Nu răspunde, nu-l lăsa să afle că poţi să îl auzi."

Pe fundal se auzeau strigăte frenetice.

Dar vocea lui Russell era în continuare calmă.

– Ştiu că eşti acolo, Jake. Chiar ar trebui să te întorci înăuntru. Prietena ta e îngrijorată.

72

Am oprit lanterna. Am dat volumul transmițătorului mai încet, fără să îl închid însă. Generatorul rămase pornit.

Am deschis încet ușa barăcii, privind de-o parte și de alta.

Din câte puteam să văd eu, afară nu era nici o mișcare.

Rămânând în umbră, m-am târât de-a lungul perimetrului curții, prin spate, spre baraca de întreținere, unde o lăsasem pe ea.

Chiar și în întuneric, de la distanță, puteam să văd că ușa era deschisă și lumina era aprinsă înăuntru.

Ea nu ar fi lăsat ușa deschisă și lumina aprinsă. Nu era atât de neglijentă.

Am mai făcut câțiva pași, m-am uitat în jur, atent la orice mișcare.

Baraca era goală. Ali dispăruse.

Radioul țârâi din nou.

– S-a terminat, Jake. Ea e aici. Hei, ții minte acel Glock 18 despre care știi tu atât de multe? Ei bine, ea e pe cale să afle și alte lucruri despre el. Din experiență proprie. Asta e cea mai bună cale.

O secundă sau două de tăcere, apoi o voce de femeie, un torent de cuvinte, tare și agitat, distorsionat.

– NU FACE NIMIC DIN CE-ȚI SPUNE EL. PLEACĂ DE-AICI. STAI ÎN SIGURANȚĂ, NU FACE CE-ȚI SPUNE EL...

Aproape că nici nu recunoscusem vocea lui Ali. Nu auzisem niciodată genul acela de frică în vocea ei.

Am pus mâna pe transmițător, dar m-am forțat să mă opresc din a-l folosi în ultima secundă.

„Nu-i răspunde.

Nu o să facă nimic până când nu știe că pot să-l aud. Altfel, nu are cum să știe că nu vorbește cu pereții.

Nu-i răspunde."

Vocea lui Russell întrerupse strigătele.

– Nu ai vrea să mă pui la încercare, Jake. Știi ce sunt în stare să fac. Nu vreau decât ca tu să te întorci înăuntru.

Făcu o pauză. Nu i-am răspuns.

– Odată ce facem transferul, tu și prietena ta, și toți colegii voștri de aici puteți pleca acasă, continuă el. Dar, dacă nu te întorci înăuntru, ei bine, e alegerea ta. Așa cum am mai spus, ai întotdeauna o alegere.

73

Ușa verandei șuieră la închidere.

Pe hol era întuneric, dar se revărsa lumină de pe ușa deschisă de la biroul directorului.

M-am apropiat în liniște. Chiar înainte să văd cine stătea la birou, i-am simțit mirosul dulceag vag de Old Spice.

Geoff Latimer își ridică uimit privirea, apoi expresia de pe fața lui se transformă în uimire.

– Colega, i-am spus.

– Jake! se miră el. Ai... ai reușit să anunți pe careva?

M-am apropiat mai mult de birou. Lângă tastatură, am văzut o listă de numere, tipărite pe o foaie de hârtie: numerele de cont bancar Hammond.

– Nu am reușit să mă conectez la Internet, am spus. Tu ai cumva mai mult noroc?

Își scutură capul, cu o expresie precaută.

– Trebuie să fi fost ciudat pentru tine, am spus calm, când Cheryl ți-a cerut să conduci investigația internă.

– Ciudat? Părea mai palid decât de obicei.

– Cine o să păzească paznicii, nu-i așa?

– Nu te înțeleg.

– Ridică-te, Geoff, am spus.

– N-ar trebui să fii aici. Russell mi-a cerut să transfer fondurile și o să se întoarcă...

– Unde îți faci injecțiile?

– Unde fac ce?

– Insulina. Pentru diabet. Unde îți faci injecția?

– Jake, nu înțeleg ce vrei.

– Diabeticii au doar trei locuri în care își fac injecțiile, am spus. Tu unde ți le faci?

– În... abdomen... dar nu avem timp de discuțiile astea, Jake.

L-am prins de cămașă și am tras-o în sus.

Avea abdomenul alb. Nici o urmă.

Avea privirea tăioasă.

I-am dat drumul la cămașă.

– Tu i-ai spus lui Russell să îl omoare pe Danziger, nu-i așa?

Înghiți greu.

– Despre ce naiba vorbești?

– John știa. Își dăduse seama că tu l-ai contactat pe Russell printr-un vechi amic al tău care avea o firmă de securitate la care Russell fusese angajat. Așa că Danziger a trebuit să moară, nu-i așa, nenorocitule? La fel și Grogan.

Își îndreptă privirea spre ușă. Poate se aștepta ca Russell sau fratele acestuia să vină să îl salveze.

– Jake, i se adresă întorcându-se, asta e o nebunie. Eu încerc să ajut. Irosești timpul de care și așa nu dispunem.

– Asta e adevărat, am rostit și am scos revolverul, pe care i l-am pus la frunte.

– Iisuse, a bolborosit. Ce naiba e asta? Pune chestia aia deoparte imediat.

– Toate astea doar ca să te îmbogățești, nu-i așa?

– Jake, de unde ai făcut rost de arma aia? Pune-o naibii deoparte!

Am apăsat capătul țevii revolverului un pic mai tare de pielea lui palidă de pe frunte. Puteam să văd semnul roșu pe care îl lăsa. Ochii lui se umplură de lacrimi.

– Dar mă gândesc că e mai complicat de-atât. Tu ai furat bani de la companie, i-ai transferat într-un cont din afară „pentru scopuri speciale", dar apoi investiția a eșuat, nu-i așa? Și tu a trebuit să acoperi pierderea, repede. Ceva de genul ăsta, nu?

– Ai putea, te rog, să pui arma deoparte? șopti el. Ai putea să declanșezi chestia aia dacă nu ești atent! Ai înnebunit? Eu încerc să ajut, Jake.

– Trebuia să faci rost de undeva de o sută de milioane de dolari. Erai disperat.

– Cine ți-a dat ideile astea nebunești? Bodine? Slattery?

– Nu cred că ai vrut ca lucrurile să se deruleze așa cum s-au petrecut azi, am spus. Nu ai vrut să îl angajezi pe Russell ca el să poată stoarce compania de jumătate de miliard de dolari, nu-i așa? Asta a fost ideea lui. Tu ai fost extrem de clar în instrucțiunile tale, sunt sigur. O sută de milioane, nu-i așa? I-ai spus să se asigure că el și oamenii lui să pară niște vânători rătăciți, cărora le vine ideea genială de a lua ostatici o grămadă de oameni de afaceri, pentru care să ceară o răscumpărare.

Mă privea fix, agitat. Avea ochii căprui, încrezători, ca ai unui copil.

Am apăsat capătul țevii și mai tare în tâmpla lui, iar el icni.

– Știai că Russell are multă experiență în situații de genul ăsta, dar tu nu te-ai pregătit destul de bine, nu-i așa? Apoi am continuat pe un ton mai calm: Tu nu ai vrut să moară nimeni, am dreptate, Geoff? Spune-mi că asta nu a făcut parte din plan.

Îi curgeau lacrimi pe obrajii roșii.

– Nu, șopti el. Fața părea să i se zbârcească. Nu trebuia să se desfășoare astfel.

– Cum trebuia să se întâmple?

Dar Latimer nu răspunse. Își închise ochii. Buza de jos îi tremura.

– Cum îți place ție să spui... porcii o să fie tăiați?

– Nu! strigă el. Nu a fost pentru mine. Eu nu am făcut nici un ban!

– Atunci cum ar fi trebuit să se întâmple? am șoptit. Oamenii lui Russell aveau să ne țină ostatici pentru o sută de milioane de dolari, apoi urmau să ne dea drumul? Ei aveau să-și primească partea lor, iar tu aveai să-ți acoperi pierderile? Și nimeni nu avea să afle despre banii pe care tu i-ai delapidat de la Hammond? Așa ar fi trebuit să se întâmple?

L-am prins de umărul osos și l-am împins spre ușă.

– Te rog, Jake, crezi că eu am avut vreo idee despre ce avea să se întâmple?

– Problema e, Geoff, că nici acum nu ai, i-am spus, împingându-l pe hol.

*

L-am împins pe Latimer în sala mare, ținând revolverul la spatele lui.

Russell stătea în spatele lui Ali, cu un braț în jurul gâtului ei, cu Glockul la tâmpla ei. Nu trebuia să spună nimic: avea arma la capul ei și nu ar fi ezitat să o omoare dacă de asta avea nevoie.

Eu îl aveam pe Latimer, omul care îl angajase pe Russell, dar el nu era util decât dacă Russell încă mai avea nevoie de el. Și nu știam asta.

Am observat că Travis stătea cam la trei metri depărtare de fratele său, cu arma îndreptată direct spre mine. Camera era scăldată în lumină, toate becurile erau aprinse. Îmi doream să fi închis generatorul, așa cum plănuisem înainte ca Russell să o fi capturat pe Ali. Acoperirea dată de întuneric ar fi fost foarte utilă atunci.

Am încercat să calculez geometria situației, dar existau prea multe necunoscute. Un lucru era sigur: erau doi contra mea, iar singurul lucru care stătea între Ali și moartea ei era zvâcnirea degetului de pe trăgaci.

Ceva mă lovi în josul spatelui și o supernovă de durere explodă și se împânzi în tot corpul, doborându-mă. M-am prăbușit pe podea. Pentru moment, totul se albi. Am icnit și m-am rotit pe-o parte, am văzut cine mă lovise în spate.

Părul negru cărbune și ciocul, fizicul acela dominant, fața rozalie zgâriată și învinețită bine. Dar în afară de asta, omul părea să fie în continuare în formă.

– Ei bine, ia te uită, spuse Buck. M-am gândit eu că o să ne revedem.

74

– Dă-i drumul, Russell, am spus în timp ce mă chinuiam să mă ridic înapoi în picioare, ținând încă strâns Rugerul.

– Asta a fost grozava ta idee, să îl schimbi pe Latimer pentru prietena ta? întrebă Russell disprețuitor. Ei, hai, amice, în momentul ăsta chiar nu-mi pasă ce se întâmplă cu el.

Dar Latimer se eliberase oricum. Stătea acum între Travis și Buck, gărzile lui de corp. Avea fața roșie și ochii furioși.

– Știi ce, pe tine ar fi trebuit să te omor primul, continuă Russell.

– Așa e, încuviință Buck. O s-o fac eu pentru tine cu plăcere.

Ali mă privea fix. Părea că vrea să îmi transmită ceva, dar ce anume, dacă într-adevăr chiar încerca să-mi spună ceva pe tăcute? Am văzut hotărârea înverșunată din ochii ei. Poate că pur și simplu îmi zicea să nu îmi fac griji pentru ea, că era în regulă, că era puternică. Dar știam deja acest lucru.

Sau poate că aștepta un semnal din partea mea, mai precis ca eu să-i spun ce să facă.

Nu știam cum să acționez.

Am ridicat pistolul, mișcându-l de la un tip la altul, țintind către fiecare dintre ei. Dar Russell știa că nu aș fi riscat niciodată să trag în el. Nu câtă vreme cât avea arma îndreptată spre Ali: scutul lui uman. Chiar dacă ținteam perfect, nu era nevoie decât de o mișcare scurtă a degetului său pe trăgaci în momentul morții lui, și ar fi murit și ea.

– Trebuie să îl elimini, hotărî Latimer, cu vocea răsunătoare. Acum el este singurul care știe ceva.

– Nu mai lucrez pentru tine, Geoff, îl anunță Russell.

Atât fratele lui, cât și Buck aveau armele îndreptate spre mine. Mă întrebam dacă Travis ar apăsa într-adevăr pe trăgaci la ordinul lui Russell. Nu aveam nici o îndoială că Buck ar fi făcut-o imediat.

– De fapt, Russell, nu cred că Geoff a gândit situația până la capăt, am spus. Vezi tu, ai nevoie de mine în viață.

– Chiar așa? Russell părea de-a dreptul curios.

– Cel puțin dacă vrei ca să îți funcționeze conexiunea la Internet, am spus. Îți vrei banii, nu-i așa?

– Aa, își aminti Russell dând din cap. Înțeleg. Ei bine, e conectat acum.

– Nu, Russell, nu este. Unul dintre oamenii tăi trebuie să o fi dat în bară și să fi tăiat cablul.

Russell zâmbi.

– Tipul blufează, Russell, spuse Buck.

– Nu mă crede pe mine pe cuvânt, am propus. Întreabă-l pe Geoffrey.

– Cum merge antena satelit, Geoff? întrebă Russell.

Latimer ezită câteva secunde.

– Ceva nu e în regulă cu ea. Nu am reușit să mă conectez. Trebuie ca el să fi făcut ceva.

– Ar fi trebuit să îți aduci cu tine niște oameni mai buni, am spus. Sunt neglijenți. Vezi tu, Russell, cândva, am lucrat timp de vreo două luni ca instalator de cabluri. Nu a fost unul dintre joburile mele preferate, dar nu știi niciodată când o abilitate poate să-ți folosească din plin.

Am așteptat o secundă, dar Russell nu a răspuns.

– Poți să-mi spui că sunt nebun, dar nu cred că ești chiar un expert în matisarea unui cablu coaxial RG-6.

Tăcere.

– Dar tu, Buck? Sau Travis?

Tăcere.

– Nici eu nu credeam asta. Și meșterul cu siguranță nu e. Întreabă-l. Tipul probabil că poate să facă orice cu o barcă sau un generator sau cu o mașină de spălat vase stricată, dar când se strică antena satelit, pun pariu că directorul sună la companie. Ai de gând să chemi aici firma de satelit, Russell? Să ceri

poate să trimită pe cineva aici? Să aștepți câteva zile până ajunge cineva tocmai în acest loc izolat?

– Nu avem nevoie de el pentru asta, insistă Latimer. Chiar dacă spune adevărul, nu ne este necesar ca să repare cablul. Sunt sigur că meșterul poate să-și dea seama cum se face. Lucrul cel mai important este că el e singura persoană de aici care se pricepe să repare orice. Trebuie să îl elimini acum.

Russell își îndreptă privirea spre Latimer. Zâmbi din nou.

– Știi ceva, Geoff, spuse el, cred că ai dreptate.

Cu o mișcare rapidă, îndepărtă arma de la capul lui Ali. Eu am rotit arma ca să țintesc spre pieptul lui, ținând-o strâns cu ambele mâini, dar în secunda când să apăs pe trăgaci ca să-l dobor, o explozie mi-a țiuit în urechi.

Latimer s-a prăbușit pe podea. Ali a țipat, a sărit, dar brațul lui Russell o ținea strâns lângă el.

Eu priveam fix, ușurat și îngrozit în același timp.

– Acum, Jake, reluă Russell calm în timp ce duse înapoi arma la tâmpla lui Ali, fratele meu o să te escorteze afară și o să privească în timp ce tu repari cablul. Știu că îți pasă dacă iubita ta trăiește sau moare, așa că sunt convins că nu o să faci nici o prostie.

– O să-l duc eu afară, se oferi Buck.

– Mulțumesc, Buck, spuse Russell, dar nu cred că o să fie nevoie. Jake o să îți dea arma înapoi. O să fie neînarmat. Jake, pune Rugerul pe podea. Încet.

Am făcut o pauză scurtă, expirând încet.

Russell împinse mai tare arma în tâmpla lui Ali, iar aceasta țipă.

– În regulă, am acceptat. Dar uite care-i înțelegerea: imediat ce repar cablul, îi dai drumul. O să-ți dau un semnal când am terminat, ca să poți verifica. Să confirmi că funcționează. Dacă eu îmi respect promisiunea, atunci ți-o respecți și tu. În regulă?

Russell zâmbi și aprobă din cap.

– Nu renunți niciodată, nu-i așa?

– Niciodată, am confirmat.

75

Travis stătea la distanță, cu arma îndreptată spre mine.

Am îngenuncheat lângă baracă, acolo unde tăiasem cablul, și am ridicat unul dintre capete ca să-l vadă și el. Cuprul sclipi în lumina lunii.

– Ai putea să luminezi aici? am zis.

Își scoase lanterna din buzunar cu mâna stângă și o aprinse, orbindu-mă.

– Nu în ochii mei, te rog.

Îndreptă fasciculul de lumină spre pământ, peste spiralele de cabluri care ieșeau din pământ lângă temelia de beton a barăcii, apoi peste capetele tăiate.

– Tu ai făcut asta, Travis? am întrebat.

– Ce anume?

– Unul dintre voi trebuie să fi tăiat asta.

Travis păru surprins că era întrebat asta, enervat chiar.

– Nu.

– O să am nevoie de niște chestii. De un clește de matisare, câteva conectoare de tip F și un conector F-81. De o foarfecă de tăiat cabluri și niște clești.

Travis își târî un picior peste nisipul mascat.

– Nu știu despre ce naiba vorbești.

– Dacă ei au uneltele astea, atunci trebuie să fie în magazia de scule. Dacă nu le au, o să trebuiască să improvizez ceva. Trebuie să aflăm dacă sunt, cât mai repede.

– De unde naiba să știu eu ce există aici?

– Nu știi. O să trebuiască să arunc o privire.

Bătu iar cu lanterna în ochii mei și mi i-am acoperit cu mâinile.

– O să trebuiască să îl întreb pe Russell.

– De fiecare dată când te ștergi la fund îi ceri voie fratelui tău? Dacă au uneltele, o să fie chiar acolo, în magazie, am spus, punând mâna pe peretele din șindrilă. Hai să aruncăm o privire. Nu cred că aveți timp de pierdut.

– În regulă, spuse ezitând.

Motorul diesel turuia în voie. Oare el nu se întreba ce căuta generatorul în magazia de scule? Dar nu părea să poată deosebi instrumentele unele de altele și probabil că nici nu gândea prea clar. Singura lui misiune era să mă oprească pe mine să plec undeva sau să fac ceva.

În loc să mă îndrept după colț spre ușa magaziei, am înconjurat prin spate.

– Hei! Ușa e aici.

– Da, iar cheia e atârnată aici de un cârlig, am precizat, mergând mai departe. Sau vrei să-l suni pe Big Brother să-i ceri permisiunea să o iei? am mârâit eu.

El mă urmă, încercând încă să păstreze distanța, cu arma îndreptată spre mine, cu lumina în ochii mei.

– Ai vrea să îndrepți lanterna aia aici, te rog? am spus, fără să indic vreun loc anume. Și nu în ochii mei.

– Unde?

– Rahat, am zis, oprindu-mă lângă un pin bătrân și cioturos, ale cărui crengi atingeau acoperișul scund al magaziei. Nu e aici. O vezi pe undeva?

Conul de lumină mătura în sus și-n jos pe șindrilă: mișcări rapide, bruște, nerăbdătoare.

– Rahat, am zis. O să trebuiască să-l aducem aici pe meșter ca să ne deschidă ușa.

Mișcă raza de lumină de pe pământ spre acoperișul scund al magaziei, apoi înapoi în jos. Puteam să-l văd că ezită, încercând să-și dea seama cum să iasă din această încurcătură, ținând în același timp arma îndreptată asupra mea și punând lanterna deoparte. Pe când a făcut asta, eu am pășit mai aproape de el, prefăcându-mă că încercam să găsesc cheia lipsă. Opri lanterna, o băgă în buzunarul vestei și întinse mâna după transmițător.

– Așteaptă, am spus. Cred că am găsit-o. Scuze pentru asta.

SIG-Sauerul lui Wayne, ascuns într-o scorbură din trunchiul pinului bătrân. L-am apucat, l-am strâns în mână și i l-am lipit de ureche.

– Un singur cuvânt, și-ți zbor creierii.

Ezită destul cât să am timp să-i apuc mâna în care ținea arma și să o răsucesc tare. Era surprinzător de puternic, cu mușchii aceia antrenați în închisoare, dar în cele din urmă am reușit să-i smulg arma din mână.

Pumnul lui stâng mă lovi în obraz. Nu avea prea mult loc de mișcare, ca să țintească lovitura cum trebuia, însă aceasta a fost totuși incredibil de puternică. Un fulger de durere îmi explodă în ochi, în creier. Am simțit gust de sânge.

Dar acest lucru nu m-a oprit să îl lovesc cu genunchiul între picioare. Își pierdu suflul și își holbă ochii o secundă. Gemu, părea că se simte rău.

I-am împins arma în ureche, dar, înainte să apuc să spun ceva, pumnul lui s-a izbit atât de tare de tâmpla mea, că am văzut luminițe în fața ochilor.

„Nu ceda."

I-am dat din nou un genunchi între picioare, l-am izbit cu capul de trunchiul copacului, apoi l-am lovit cu toată puterea, cu pistolul, de cealaltă parte a capului.

Căzu imediat din picioare.

Se prăbuși lângă copac și alunecă pe pământ. Ochii îi erau deschiși doar cât să se vadă albul globului ocular.

Dar își pierduse cunoștința.

76

L-am legat cu funia pe care o tăiasem de pe mâinile lui Ali, apoi am scos încărcătorul din revolverul lui, un Colt Defender, ca să mă asigur că e încărcat. Așa era. SIGul mai avea doar vreo trei gloanțe, așa că l-am prins în spate la curea, ca rezervă, apoi m-am îndreptat spre magazie.

Tatăl meu avea ceea ce el numea „cutia cu jucării" formată din trofee de război și grenade de antrenament dezactivate, pe care le adusese cu el din Vietnam. Când aveam vreo șase ani, mi-a explicat ce era o grenadă incendiară. Un pic mai târziu în acea după-amiază, în timp ce alergam în jurul lui încercând să-l conving să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, a aruncat una spre mine.

Ca să mă învețe minte.

Abia după ce m-am oprit din plâns, mi-a explicat, printre hohote de râs, că mai întâi trebuie să tragi acul, altfel nu o să se detoneze. Am presupus întotdeauna că era o grenadă falsă, dar cu tatăl meu nu puteai să fii sigur niciodată.

Grămada de arme și provizii era încă în magazie.

Erau acolo patru grenade termit, dar eu nu aveam nevoie decât de una.

Cinci minute mai târziu, după ce îmi terminasem munca de pregătire, m-am întors la cabană.

77

Russell își îngustă ochii. Știa că ceva nu e în regulă. Nici măcar nu avu ocazia să întrebe unde era fratele său.

– Avem o problemă, am rostit.

– Ce problemă?

– Tu, am spus și am ridicat o secundă grenada, doar cât să o observe.

Am prins de inelul cuiului, am tras și am aruncat grenada spre el.

– *Nenorocitul naibii de nebun!* strigă, aruncându-se într-o parte.

Ali țipă și se eliberă, iar Buck făcu și el un salt în spate.

Confuzia mi-a dat răgazul necesar să scot Colt Defenderul de la curea și să trag două focuri de armă. Russell era în ceață parcă; atunci când glonțul îl lovi în umăr, urlă și se prăbuși pe una dintre canapele, scăpând arma din mână, alunecând vreo trei metri sau mai mult.

Buck se împletici într-o parte. O pată roșie îi apăru pe cămașă deasupra vestei.

Se auziră țipete înăbușite de undeva de aproape: din sala vânătorească oare?

Russell, înapoi în picioare, ezită o clipă, încercând parcă să se hotărască dacă să se întindă după arma lui.

Furia întipărită pe față îmi spuse că își dăduse seama că nu făcusem decât să îndepărtez amorsa grenadei. Nu era omul căruia îi plăcea să fie păcălit.

Am țintit pistolul și am mai tras un foc, apoi am observat ceva mișcându-se lateral.

Buck, cu o ultimă sforțare de putere malefică, reușise cumva să-și ridice arma. Trase. Am văzut limba flăcării din

capătul țevii revolverului și am simțit o explozie de durere în coapsa dreaptă.

Podeaua se ridică și mă lovi în față.

Am simțit că am fruntea și pomeții rupți, durerea era îngrozitoare. Totul se învârtea. M-am chinuit să mă ridic în picioare, în cele din urmă am reușit să mă înalț, dar Russell s-a năpustit asupra mea și m-a lovit cu genunchiul în plexul solar.

M-am aplecat, am căzut pe spate, vomitând, scăpând arma pe podea. Nu reușeam să trag aer în piept. M-a prins de păr, mi-a tras capul în sus și l-a izbit iar de podea.

Orbește, am încercat să dau un pumn spre ceea ce credeam că e fața lui, dar am nimerit ceva mai moale, mușchi.

Am încercat să-mi ridic trunchiul în același timp în care el mi-a lovit cu genunchiul coapsa rănită și totul a devenit dintr-odată alb și sclipitor.

Camera și toți cei din ea dansau în fața ochilor mei, totul devenise lichid. Puteam să-l văd pe Russell, cu fața purpurie, întinzându-și mâna pentru a scoate ceva de undeva (să fi fost oare din cizma lui?) și ceva sclipi: o lamă, un cuțit cu mânerul lung, ascuțit ca o lance, și o ridică, urlând ca un animal, țintind drept spre inima mea, iar eu am rămas paralizat, privindu-l pe Russell în furia lui de bestie, sclipitul argintiu al lamei cuțitului. Eram prea amorțit ca să înțeleg că el câștigase în sfârșit.

„Acesta este lupul cel rău", mi-am spus în gând.

Am încercat să implor, dar n-am scos decât un geamăt, iar eu mă duceam, nu mai aveam puterea să apuc arma din buzunar, să fac altceva decât să...

Vârful capului său explodă.

Ceață roșie. Pocnetul îmi amorți urechile.

Se împletici și căzu, împrăștiind sânge peste tot.

Ali ținea revolverul Smith & Wesson cu ambele mâinile, în poziție perfectă, cu umerii înainte.

Mâinile îi tremurau, dar avea în ochi o expresie feroce.

EPILOG

78

Poliția canadiană ne-a ținut în Vancouver pentru aproape patru zile.

Erau o mulțime de chestiuni legale care trebuiau lămurite, trebuia efectuată o investigație. Cei doi răpitori care supraviețuiseră au fost imediat arestați de Departamentul de Infracțiuni Grave al Poliției Regale Canadiene, care, de fapt, nu mai sunt călare și nu mai poartă uniformele acelea ciudate roșii sau pălăriile acelea Stetson ridicole.

Buford „Buck" Hogue a fost transportat cu elicopterul la Spitalul Regal Columbian din New Westminster, unde a murit în timpul operației. Travis Brumley a fost pus într-o carceră la Port Hardy și adus apoi în fața unui judecător pentru a fi pus sub acuzare.

M-am simțit ciudat spunând poliției că dintre toți cei care ne-au luat ostatici, Travis păruse cel mai puțin violent și cel mai puțin vinovat. Din câte știam eu, el nu omorâse pe nimeni. El încercase chiar să oprească vărsarea de sânge. Dar așa cum continuau ei să sublinieze, Travis era părtaș la crime violente. Avea să fie acuzat de omor, fără nici o îndoială.

Dar, la urma urmei, aceștia erau canadieni. Nu știam ce făceau canadienii cu criminalii. Poate le făceau o morală severă.

Cadavrele victimelor și răpitorilor au fost toate duse cu elicopterul la Vancouver pentru autopsie. Noi ceilalți am fost supuși unor interogatorii destul de lungi de către echipa

Departamentului de Infracțiuni Grave, nimeni mai mult decât mine, după ce rănile mi-au fost bandajate la spital.

Odată ce ușurarea exuberantă a salvării noastre se șterse, se instală extenuarea. Eram cu toții destul de traumatizați. Între interogatoriile de la poliție și declarațiile date în fața avocaților, am dormit cu toții cât mai mult, am stat de vorbă, ne-am sunat familiile și prietenii.

Nu aveam cum să nu observ că Clive Rylance și Upton Barlow, și chiar și Kevin Bross erau mult mai prietenoși cu mine. Bănuiam că nu era din simplă recunoștință pentru ceea ce făcusem. Aceștia erau oameni care miroseau de la o poștă schimbările în echilibrul puterii și știau că Cheryl avea planuri mari pentru mine. Devenisem cineva pe care trebuiau să îl țină aproape. Cu toții voiau să îmi fie prieteni.

Dar ceva părea că nu era în regulă cu Ali: devenise tăcută, retrasă. A doua zi am reușit în sfârșit să vorbesc cu ea între patru ochi. Stăteam în camera de așteptare din sediul central al poliției de lângă Vancouver, o cameră deprimantă, cu podeaua acoperită cu linoleum și canapele uzate, cu mirosul de dezinfectant de pin pe care îl uram.

– Mă macină pe interior, spuse ea. Avea ochii roșii.

– Ce anume?

– Ce am făcut.

M-am tras mai aproape de ea pe canapea și am luat-o de mână.

– Mi-ai salvat viața.

Privea fix podeaua, neputând să mă privească în ochi.

– Mă tot gândesc la asta iar și iar. Eu nu sunt ca tine, Jake. Nu cred că o să scap vreodată de asta.

– Nu o să reușești niciodată, am șoptit. Te înțeleg, crede-mă. Mai mult decât aș fi vrut să-ți spun vreodată.

Apoi, inspirând adânc, i-am povestit totul.

În ultima noastră dimineață în Vancouver, în timp ce îmi mâncam singur micul dejun în restaurantul hotelului Four Seasons, Upton Barlow s-a apropiat de masa mea.

– Te deranjează dacă mă așez și eu? mă abordă el.

– Deloc.

– Ești în regulă? întrebă când îmi văzu bandajul de pe față.

– Sunt bine.

– Te-am subestimat, prietene, zise el.

Nu știam ce să răspund la asta, așa că n-am spus nimic.

– Încă îmi vine greu să cred că Geoff Latimer a deturnat din fondurile companiei. Și la o scară așa mare. Asta dovedește că nu ajungi niciodată să-i cunoști pe oameni cu-adevărat.

Mi-am ridicat ochii din cafea și i-am văzut neliniștea întipărită pe față.

– Cred că a fost mult mai complicat de-atât.

– Da, fără îndoială, aprobă pe un ton care voia să pară degajat. Ce anume… ce ți-a spus la sfârșit?

Desigur că asta era ceea ce voia să știe cu adevărat. Dezvăluise oare Latimer totul? Din câte știa Barlow, era posibil ca Latimer să îmi fi mărturisit absolut totul.

– Destul de multe, am spus.

Obrajii lui Barlow erau îmbujorați.

– Chiar așa? Spune-mi și mie.

M-am aplecat mai aproape de el.

– Vezi tu, Upton, lucrurile stau cam așa. O să fie multe schimbări la vârf, așa cum cred că știi și tu.

El aprobă din cap și își drese glasul.

– Și ce știi de aceste… schimbări?

Probabil ura faptul că trebuia să mă întrebe asta pe mine.

– Știu doar că Cheryl o să fie mult mai amabilă cu cei care o să coopereze.

– Să coopereze?

– Ai un lucru pe care Cheryl și-l dorește.

Aprobă din cap și își drese iar glasul.

– Unii o să fie dați lupilor, am spus. Trebuie să te hotărăști dacă o să fii unul dintre ei.

În schimbul garanției lui Cheryl că nu o să fie dat pe mâna Departamentului de Justiție, Upton Barlow a spus că ar fi bucuros să îi mărturisească totul.

Despre cum predecesorul ei, James Rawlings, îi ceruse consilierului său de încredere, Geoff Latimer, să stabilească un parteneriat extrateritorial cu Insulele Virgine Britanice.

De fapt fusese ideea lui Hank Bodine, dar apoi Rawlings – un investitor perspicace, dar agresiv – a hotărât că vrea să tripleze investiția într-un an și să înlocuiască fondurile din trezoreria companiei înainte să se descopere lipsa lor. Să transforme cincizeci de milioane într-o sută cincizeci de milioane de dolari. Precaut ca-ntotdeauna, Geoff Latimer și-a avertizat șeful că speculațiile de acest gen sunt extrem de riscante.

Dar Jim Rawlings era dispus să își asume riscul pentru a aduna destul de mulți bani fără urmă pentru ceea ce îi plăcea lui să denumească „compensații", facilitarea plăților, primă de succes, oricum vrei să-i spui. Barlow prefera să îi spună pe numele adevărat: un fond de noroi pentru mite.

Ca să-i dăm lui Jim Rawlings ceea ce i se cuvine, exista un motiv pentru care comerțul extern al corporației Hammond mersese atât de bine în timpul conducerii lui.

Nu erau doar nenorociții de patru sute de mii de dolari pe care Hank Bodine îl pusese pe Geoff Latimer să îi transfere într-un cont extrateritorial pe care el îl stabilise pentru ofițerul-șef de achiziții de la Pentagon. Nu, era vorba despre milioane și milioane de dolari pe care Bodine îi împrăștiase către ministere de externe și dictatori din țări de lumea a treia de pe tot globul. Tipii ăia nu erau la fel de ușor de cumpărat ca birocrații guvernului S.U.A.

Desigur că Jim Rawlings nu se așteptase niciodată ca acel fond să eșueze. Să fie obligat să-l pună pe Latimer în poziția disperată de a trebui să adune în grabă o sută de milioane de dolari pentru a acoperi o investiție care eșuase. Dacă ar fi trăit, desigur că Rawlings ar fi avut grijă de tot.

Pe de altă parte, nu anticipase o investigație externă a cărei cercetare atentă să-i blocheze lui Latimer adunarea banilor de undeva din trezoreria Hammond.

– Dacă Rawlings nu ar fi murit pe terenul de golf de la Pebble Beach, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, îi spuse mai târziu Upton Barlow lui Cheryl. Niciodată nu mi-a plăcut golful.

79

Fusese cât pe ce să pierd avionul spre casă.

Am avut dubioasa onoare de a fi interogat personal de șeful Departamentului de Investigații al poliției canadiene, un ins morocănos și posac, pe nume Roland Broussard, specialist în omucideri, care purta mustață și avea sprâncenele împreunate. Se spunea despre sergentul-major Broussard că era unul dintre cei mai abili anchetatori ai lor.

La jumătatea interogatoriului, scoase o copie a dosarului meu de arest juvenil, despre care ți se promite că o să fie „sigilat", dar desigur că asta nu se întâmplă niciodată. Și din felul în care începu să își ronțăie drajeurile mentolate, mi-am dat seama că era agitat. Părea să se fi hotărât că eu eram ca o problemă de aritmetică ce nu-ți dă de două ori același rezultat.

Dar în cele din urmă mi-a dat drumul, după ce toată lumea se îmbarcase deja în avionul particular al corporației Hammond.

Am șchiopătat pe scara de metal și am intrat în salonul principal. Pe când păşeam înăuntru, acomodându-mă cu lumina slabă, m-am uitat în jur după un loc liber.

Erau mai multe fotolii goale.

Uitasem cât de ridicol de opulent era avionul companiei, cu toate panourile de lemn și covoare orientale, cu mesele de marmură și fotoliile din piele.

Cineva aplaudă, apoi încă vreo două persoane și dintr-odată izbucni un ropot de aplauze, care suna ciudat în cabina izolată fonic. Am zâmbit, mi-am scuturat capul cu modestie și m-am trântit în cel mai apropiat fotoliu, care se întâmplă să fie alături de Hank Bodine.

Acesta vorbea la telefonul mobil și, imediat ce mă văzu, se ridică și își găsi alt loc, de unul singur. În prima jumătate de oră de zbor, dădu numeroase telefoane și puteam să văd că devenea din ce în ce mai frustrat.

Apoi Cheryl mă chemă în cabina ei privată.

Ali mă conduse înăuntru, apoi se scuză și plecă imediat spre un birou dichisit de mahon, bătând în tastatura unui laptop. Cheryl stătea pe unul dintre scaunele cam îndesate, de culoare alburie, cu picioarele ridicate pe o sofa, și vorbea, de asemenea, la telefon.

M-am așezat pe canapeaua din fața ei, am luat un număr din *Wall Street Journal* de pe masă și am început să răsfoiesc secțiunea de cronică cinematografică, pretinzând că nu aud conversația lui Cheryl.

– Jerry, spuse ea, cochetând aproape, știi că alerg după tine de ani de zile. Râse puțin. O, o să-ți placă în Los Angeles. Sunt sigură de asta. Nu te saturi niciodată de toată ploaia aia? Eu nu o mai suport. În regulă atunci. Mă bucur că o să lucrăm iar împreună, că am reușit să ne înțelegem. Sunt *încântată*.

Închise telefonul și mă privi. Părea să fie într-o dispoziție efervescentă.

– Tu... începu ea, dar ușa cabinei se deschise brusc, și Hank Bodine năvăli înăuntru.

– Ce naiba se întâmplă? urlă el.

– Pardon, Hank? întrebă Cheryl.

– De fiecare dată când încerc să sun la biroul meu, dau de un robot care îmi spune că am apelat „o extensie care nu există la Hammond Aerospace". Nu pot nici măcar să-mi contactez propria secretară.

– Gloria Morales a primit alt post, Hank.

– *Cum?* Nu ai dreptul să faci așa ceva fără aprobarea mea!

Ali se apropie de Cheryl, îi înmână un suport din piele de culoare roșie, pe care se afla o singură foaie de hârtie.

– Mulțumesc, Alison.

Luă un stilou negru mare de pe masa de marmură, îl deschise fără grabă, apoi se semnă apăsat în josul paginii. Ridică

foaia de hârtie și suflă peste ea ca să usuce cerneala, apoi i-o dădu înapoi lui Ali, care i-o duse fără nici un cuvânt lui Bodine.

– Ce e asta? întrebă el obosit. Smulse hârtia din mâna lui Ali și se holbă la ea, cu ochi tot mai mari. Încălcarea datoriei de custode... Ce naiba crezi că faci? Își scutură capul. Bună încercare, Cheryl, dar tu nu ai puterea să concediezi pe *nimeni*.

– Chiar așa? spuse Cheryl inspectându-și unghiile. Poate ai vrea să-l întrebi pe Kevin Bross despre asta. Sunt sigură că ai observat că el nu mai e la bord. Încearcă să îl suni pe mobil – e încă în Vancouver. Nu am considerat că merită să mai zboare cu avionul companiei.

Bodine scoase un râs scurt și ascuțit.

– Nu o să reușești niciodată să faci Consiliul de administrație să accepte asta. Ți-au înlăturat în mod special puterea de a concedia și angaja. Poți scrie câte scrisori vrei, dar asta nu înseamnă absolut nimic.

Cheryl oftă.

– Comitetul executiv al Consiliului de administrație s-a întrunit azi-dimineață în sesiune extraordinară, Hank, zise ea răbdătoare. Odată ce au avut șansa să citească e-mailurile furnizate cu amabilitate de Upton, au realizat că nu aveau nici o altă alegere.

– Upton! se miră Bodine.

– Și-au dat imediat seama cât de ramificate ar fi consecințele legale. Și, desigur, nici unul dintre ei nu vrea să fie implicat *personal* în vreun proces. Nu au vrut decât ca eu să curăț mizeria făcută de tine. Lucru pe care am fost foarte fericită să îl fac. Imediat ce mi-au redat puterea. *Quid... pro... quo*.

Fața lui Bodine deveni roșie ca sfecla.

– Din punctul lor de vedere, a fost, desigur... Cheryl făcu o pauză și își strânse buzele de parcă ar fi savurat o ciocolată fină, apoi zâmbi... la mintea cocoșului.

80

În timp ce treptele de metal erau aduse spre avion, am privit pe fereastră și am văzut o mulțime de fotografi, cameramani și reporteri.

Când ușa avionului se deschise, un torent de strigăte se auzi din mulțime, în timp ce reporterii se apropiau, punând tot felul de întrebări. Cheryl a fost prima care coborî, urmată de Ali, apoi eu, și în final restul.

Era o zi însorită, o zi californiană perfectă. Dintr-odată, ceva ieși brusc din mulțime, rapid ca o rachetă, făcând cercuri nebune pe asfalt.

– Gerty! am strigat. Vino!

Alergă spre mine, cu lesa fluturând în spatele ei, și sări în aer. Mă linse pe față, apoi se desprinse de mine și lovi aparatul, aparent foarte scump, al unuia dintre fotografi. Sărmana cățea era înnebunită de bucurie și ușurare.

Zoë îi ceru scuze fotografului, încercă să pună mâna pe cățea, apoi renunță.

Ali îmi făcu semn să mă apropii de limuzina lui Cheryl.

– Jake, mi se adresă Cheryl, hai cu noi cu mașina.

– Mulțumesc, dar nu pot, am zis. Am mașina parcată aici.

– Ei bine, o să avem mult de muncă la întoarcerea la birou. Avem câteva poziții de conducere de umplut. O să fie mai multe birouri libere la etajul treizeci și trei, și aș vrea ca tu să ocupi unul dintre ele. Ca unul dintre asistenții mei speciali.

– Mulțumesc, am spus. Apreciez oferta, dar nu prea sunt făcut pentru etajul treizeci și trei. O să încurc furculița de salată cu cea de pește. O să beau din bolul pentru spălat degetele. Nu

știi niciodată ce aș putea să scot pe gură. Cred că mă știi deja... locul meu nu e acolo.

Mă privi câteva secunde, cu privirea înghețată, apoi expresia ei se relaxă.

– De fapt, am avea nevoie de mai multă sinceritate la etajul treizeci și trei.

– Ideea e că nu pot să-l las baltă pe Mike Zorn, am rostit zâmbind sfios. Trebuie să am grijă de toată chestia cu niturile iepurești.

– Presupun că înțeleg, spuse ea după câteva secunde, dar îmi pare rău de asta.

– Oricum, am zis, am sunat câțiva ingineri specializați în acest avion. Au o posibilă soluție pe care vor să o testeze. O să te țin la curent.

Pe când mă îndreptam spre parcare, cu Gerty trăgând de lesă, Ali mă strigă.

M-am oprit și m-am întors.

– Am auzit bine că ai refuzat-o pe Cheryl?

– Nu e nimic personal, am explicat.

Gerty scâncea și se agita, și sărea pe Ali, iar eu încercam să o trag înapoi.

– Presupun că n-ar trebui să fiu surprinsă, zise Ali. E toată chestia cu schimbarea, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

– Pur și simplu îmi place să fiu bun în ceea ce fac.

Ea își clătină capul și zâmbi.

– Poate că odată o să reușesc să te înțeleg, zise mângâind capul lui Gerty.

– Când o s-o faci, anunță-mă și pe mine.

Se aplecă și începu să maseze gâtul cățelei, trecându-și degetele prin blana mătăsoasă, spunând:

– Ce cățeluș cuminte, ce frumoasă ești!

Coada lui Gerty flutura nebunește. Se gudura și se alinta, încercând să o lingă pe Ali.

– Deci aceasta este soția-câine, nu-i așa?

Am aprobat din cap.

– E frumoasă. Cred că mă place.

– Ea place pe toată lumea.

Ali își aruncă ochii spre limuzină.

– Încă mai ai același apartament, nu?

– Bineînțeles.

– Nu vrei să mă duci și pe mine până acasă?

– Desigur, am zis, dar trebuie să te avertizez – mașina e plină de păr de câine.

– Nu-i nici o problemă, acceptă ea. Mă descurc.

MULȚUMIRI

Ar putea să se întâmple?

Deși această poveste e fictivă, premisa – răpirea pentru răscumpărare a întregii echipe de conducere a unei corporații – este una dintre posibilitățile înfricoșătoare care dau nopți albe celor care se ocupă de siguranța concernelor. Sau ar trebui. Au existat câteva cazuri izolate de directori executivi luați ostatici. Cel mai bine-cunoscut este, probabil, Thomas Hargrove, a cărui lungă captivitate în ghearele gherilei din Columbia a inspirat filmul cu Russell Crowe și Meg Ryan, *Proof of Life*. Dar, slavă cerului, nimic de genul acesta nu s-a întâmplat vreodată.

Nu până acum, cel puțin...

Ca de obicei, am încercat să redau detaliile cât mai credibil cu putință și nu aș fi putut să fac asta fără experții care m-au ajutat. Vreau să încep cu cel care a făcut mai mult decât oricine ca să se asigure de veridicitatea poveștii: Richard M. Rogers, fostul comandant, aproape legendar, al Echipei de Salvare a Ostaticilor din cadrul F.B.I. Disponibilitatea lui Dick de a trece cu mine prin scenariu după scenariu mi-a fost de un ajutor imens; nu pot să-i mulțumesc destul. Îi mulțumesc prietenului meu Harry „Skip" Brandon, care a lucrat în trecut pentru F.B.I., iar acum e consultant de securitate internațională în Washington D.C., pentru că ne-a făcut cunoștință.

În privința chestiunii discrete cu privire la răpire, la negocierea și recuperarea ostaticilor, am fost ajutat de: Gary Noesner de la Control Risks Group; de Tom Clayton de la Clayton Consulting; de Frederick J. Lanceley de la Crisis Negotiation

Associates; de Sean McWeeney de la Corporate Risk International și de Dominick Misino, fost negociator de ostatici pentru Departamentul de Poliție New York City. Gary Bangs, cel care conduce Departamentul de răpire/răscumpărare și șantajare din cadrul Chubb Group, mi-a explicat cum funcționează asigurarea de răpire și răscumpărare. Echipa mea neprețuită de consultanți de securitate i-au inclus pe: Roland Cloutier de la EMC Corporation; Jeff Dingle de la LSI Security Services și Mark Spencer de la EvidentData.

Cu privire la spălarea de bani, experții mei i-au inclus pe: Matthew Fleming de la Detic Inc; Thomas Erdin de la EW Asset Management în Männedorf, Elveția; David Caruso de la Dominion Advisory Group; Bary Koch, lider global al Departamentului contra spălării banilor de la American Express și cel mai mult îi mulțumesc unui prieten din Londra alarmant de bine informat în domeniu, care dorește să rămână anonim. Gary Sefcik de la Mellon Global Cash Management, jurnalistul financiar Danny Bradbury și Tom Cimeno de la Boston Private Bank m-au informat cu toții cu privire la detaliile siguranței bancare și a transferului electronic de fonduri. Ernie Ten Eyck, contabil judiciar, m-a ajutat să definesc escrocheria lui Geoff Latimer și mi-a explicat cum aceasta ar putea să fie descoperită. Vechiul meu prieten și conspirator nedescoperit, Giles McNamee de la McNamee Lawrence din Boston, m-a ajutat încă o dată să creez niște intrigi foarte interesante.

O echipă de avocați de primă mână m-au ghidat prin investigațiile interne ale corporațiilor și diversele comploturi corporatiste: Paul Dacier, consilier general la EMC Corporation; Jamie Gorelick de la WilmerHale; Nell Minow de la Corporate Library; Craig Stewart de la Arnold&Porter și judecătorul Stanley Sporkin. Dar, mai mult decât tuturor, îi mulțumesc lui Eric Klein de la Katten Muchin Rosenman din L.A., care mi-a împărtășit cu mare generozitate din experiența lui vastă. Peter Reinharz, fostul șef al Departamentului de Procuratură Juvenilă New York City, mi-a spus cum funcționează sau nu sistemul de justiție juvenilă din statul New York. Am fost deosebit de impresionat de povestea emoționantă a

lui Dwight Edgar Abbott despre anii petrecuți în penitenciarul juvenil din California, intitulată *I cried, You Didn't Listen.*

Cu privire la industria aeronautică, am primit informații excelente din partea lui Chris Kubasik, director economic la Lockheed Martin Corporation. (Boeing a refuzat hotărât să colaboreze, protejându-și secretele comerciale contra amenințării reprezentate de literatura de suspans, presupun, cu singura excepție reprezentată de purtătoarea lor de cuvânt, Loretta Gunter, care s-a limitat la lucrurile pe care a avut permisiunea să mi le spună.) Dar am primit o mulțime de detalii din interior de la foști directori executivi Boeing, care nu vor să fie numiți, precum și de la reporterul veteran Jim Wallace de la *Seattle Post-Intelligencer;* Ralph D. Heath, vicepreședinte executiv al Lockheed pentru Aeronautică, Greg Phillips, fost investigator de siguranță aeronautică la National Transportation Safety Board. Despre căile și metodele lumii afacerilor în general, am primit sfaturi iscusite din partea prietenului meu Scott Schoen de la Thomas H. Lee Partners; de la Joanna Jacobson (care mi-a împărtășit niște revelații interesante cu privire la provocările pe care le înfruntă o femeie care îndeplinește funcția de președinte al Consiliului de administrație) și, încă o dată, de la prietenul meu Bill Teuber, vicepreședinte la EMC.

Mulțumesc profesorului James H. Williams de la MIT, care mi-a oferit o sinteză a folosirii materialelor compozite în construcția de avioane (și despre cât de dificil este de diagnosticat atunci când acestea sunt deteriorate). Les Cohen de la Hitco Carbon Composites mi-a explicat cum este fabricat stabilizatorul vertical din compozit, iar Michael Bacal de la Hexel Corporation și Bill Webb de la Cytec Engineered Materials m-au informat despre tehnologia adezivilor. Îi sunt recunoscător, de asemenea, Sarei Black, editor tehnic la *High-Performance Composites* (un nume excelent pentru o formație rock, cum ar spune Dave Berry). Dar nimeni nu a fost mai generos cu timpul și experiența în domeniu decât dr. Seth Kessler, președinte și cofondator la Metis Design în Cambridge, primul

care mi-a vorbit despre „niturile iepurești". Doar pentru acest lucru îi rămân profund de îndatorat.

Rivers Inlet este un loc real, un paradis îndepărtat pentru pescuitul de somon pe coasta centrală din British Columbia. Îi mulțumesc lui Pat Ardley de la Rivers Lodge și în special lui John Beath de la Rivers Inlet Resort care m-au ajutat să creez o imagine corectă. Îmi exprim gratitudinea, de asemenea, față de Maciek Jaworski, ghid pescar la King Pacific Lodge, de la Princess Royal Island, B.C., și fațăde profesorul Henry Louis Gates Jr de la Harvard pentru niște detalii grozave. Ron MacKay de la Forensic Behavioural Analysis din Ottawa mi-a oferit informații despre poliția canadiană. Le mulțumesc, de asemenea, lui Brick Ranson de la Ocean Marketing din Guilford, Connecticut; lui John Harris de la Harris Digital Networks, medicul legist dr. Stan Kessler; prietenului meu scriitor cu un fetiș pentru ceasuri ca și mine, Paul Guyot; expertului meu în arme, dr. Stan Nawotka, sursei mele cu privire la Forțele Speciale, Kevin O'Brien; și consilierului meu pentru arme și tactici încă de la primul roman, Jack McGeorge. Jack Hoban, expert în metoda Bujinkan și fost instructor în programul de arte marțiale al Marinei, a fost antrenorul lui Jake. Fratele meu, dr. Jonathan Finder, mi-a oferit niște sfaturi medicale utile, la fel și dr. Tom Workman. Pentru sprijinul dat în privința limbii spaniole, le mulțumesc lui Marguitte Suarez și Carlos Ramos de la editura mea spaniolă Roca Editorial.

Pentru toate jocurile acelea de team-building pe care personajele mele nu apucă să le mai efectueze, am primit niște idei grozave din partea lui John Sargent, președintele Consiliului de administrație al corporației Holtzbrinck U.S.A.; a prietenului său Tom Zierk; a lui Richard Vass de la Offsite Adventures și David Goldstein de la Teambonding. Ed Hurley-Wales de la Workscape m-a ajutat în privința carierei lui Ali.

Câțiva oameni au avut contribuții generoase la organizații de caritate în schimb pentru dreptul de a numi câteva din personajele din carte: Pamela Daut, care a făcut o donație către California State University la Fulerton, din partea fiului ei,

Peter Daut, și Deborah Yen Fecher, care a făcut o contribuție pentru Center for Women and Enterprise din partea fiului ei, Ryan Fecher.

Sunt foarte norocos să am două asistente minunate, Claire Baldwin, care se ocupă de biroul meu și mă lasă să îmi scriu cărțile, și zeița web Ellen Clair Lamb.

Îi mulțumesc soției mele, Michele Souda, care mi-a îndurat îndelungata absență în timpul scrierii acestei cărți cu răbdare și încurajări constante. Îi sunt recunoscător fiicei noastre, Emma, care știe întotdeauna cum să mă înveselească și să îmi dea o nouă perspectivă. Mulțumiri speciale fratelui meu, Henry Finder, un editor fantastic, care mi-a acordat cu generozitate din timpul lui limitat (din moment ce are deja, la urma urmei, o slujbă) și ale cărui sfaturi editoriale le-am prețuit întotdeauna. Molly Friedrich nu este doar un agent fantastic, dar și un editor de încredere; contribuția ei la această carte într-un moment crucial m-a repus pe calea cea bună.

Îmi exprim gratitudinea față de oamenii minunați de la Headline din Marea Britanie, inclusiv editorului meu Vicki Mellor; asistentului ei, Leah Woodburn; și lui Jane Morpeth.

Și ce aș putea să spun despre editorul meu american, Keith Kahla, lucru pe care să nu-l fi menționat deja înainte? Am avut un noroc strașnic să găsesc un editor asemenea lui Keith. Chiar a muncit din greu la această carte, transformând complet conceptul inițial. Nu există nici un aspect al carierei mele de care lui să nu-i pese. Orice succes am avut ca scriitor i-l datorez în mare parte lui, lucru pentru care îi sunt etern recunoscător.